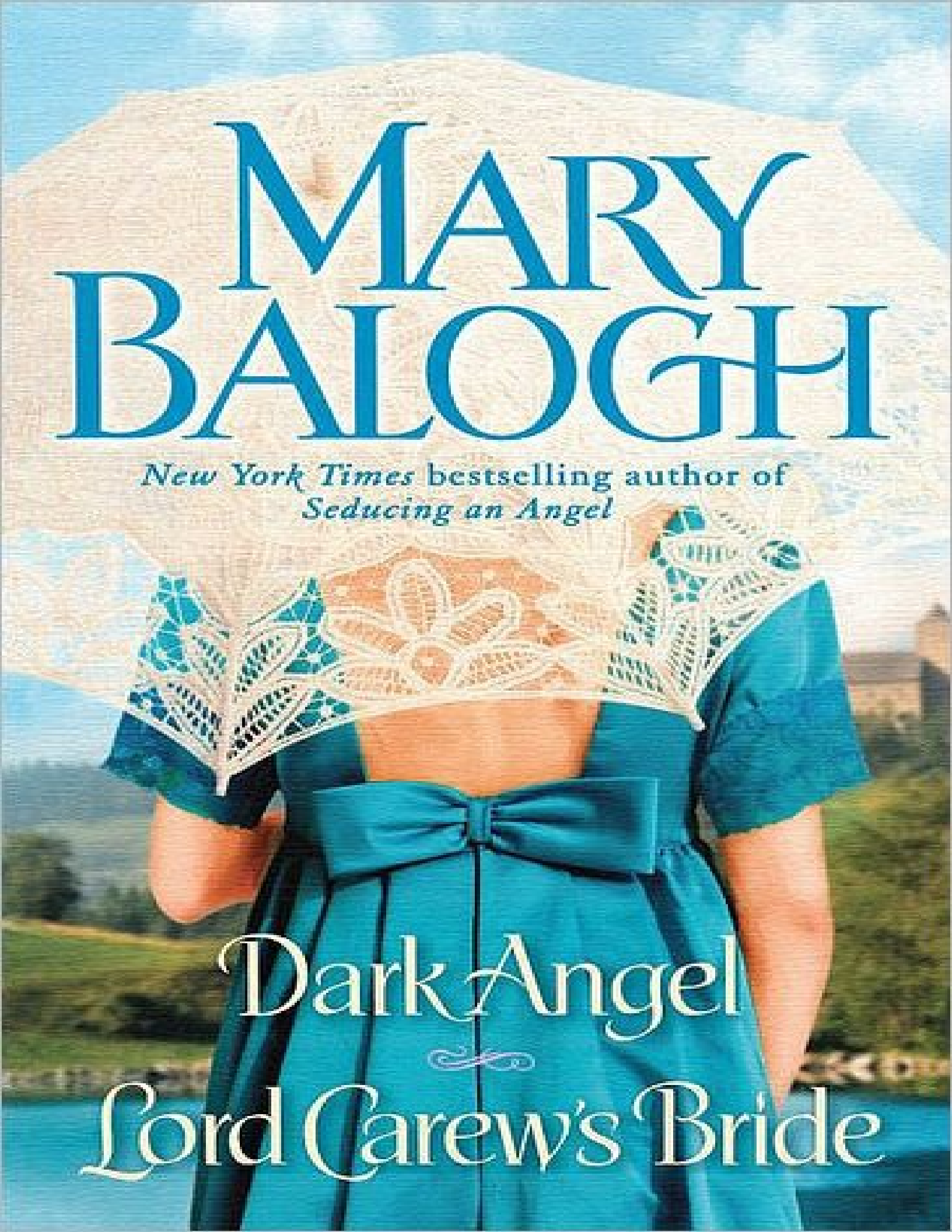

MARY BALOGH

New York Times bestselling author of
Seducing an Angel

Dark Angel

~

Lord Carew's Bride

Nàng dâu ngài Carew

Mary Balogh

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>CHƯƠNG 1</u>
<u>CHƯƠNG 2</u>
<u>CHƯƠNG 3</u>
<u>CHƯƠNG 4</u>
<u>CHƯƠNG 5</u>
<u>CHƯƠNG 6</u>
<u>CHƯƠNG 7</u>
<u>CHƯƠNG 8</u>
<u>CHƯƠNG 9</u>
<u>CHƯƠNG 10</u>
<u>CHƯƠNG 11</u>
<u>CHƯƠNG 12</u>
<u>CHƯƠNG 13</u>
<u>CHƯƠNG 14</u>
<u>CHƯƠNG 15</u>
<u>CHƯƠNG 16</u>
<u>CHƯƠNG 17</u>

TÓM TẮT TRUYỆN

Lord Carew's Bride là phần tiếp theo của tác phẩm Dark Angel của Mary Balogh. Đây là câu chuyện về Samantha Newman, em họ của Jenny – nhân vật nữ chính trong Dark Angel.

Tình yêu không dành cho Samantha Newman, nhưng tình bạn thì ngược lại. Khi những cảm xúc của nàng bị lung lay bởi sự trở lại của tên sở khanh đã từng làm tan nát trái tim nàng nhiều năm trước, nàng đổi hướng với lòng biết ơn sự tử tế của Hartley Wade, một người tàn phế, người đã chia sẻ với nàng một tình bạn thật ấm áp lúc nàng tưởng nhầm chàng là một người thiết kế phong cảnh khi nàng ở Chalcote cùng vợ chồng bá tước Gabriel (hai nhân vật chính trong tác phẩm thiên thần bóng tối – Dark Angel – Mary Balogh). Nàng chấp nhận lời cầu hôn của chàng, mặc dù đó sẽ là một cuộc hôn nhân trầm lặng, không hề có đam mê, không có tình yêu và chỉ có sự an toàn, bất chấp việc chàng là một người tàn phế. Nàng không hề biết chàng chính là hầu tước Carew và chàng yêu nàng một cách say đắm. Còn chàng thì tin là nàng đã đáp lại tình cảm của chàng. Người đẹp và quái thú, liệu cuộc hôn nhân của họ có hạnh phúc ? Liệu Samantha có chống chọi được những cảm xúc mà nàng đã có với Lionel – tên vô lại đã làm tan vỡ trái tim nàng sáu năm về trước ? Hầu tước Carew sẽ làm gì khi phát hiện ra người vợ mà chàng ngỡ yêu chàng lại cưới chàng chỉ vì trốn tránh những cảm xúc với Lionel ?

Vì tên gốc của tác phẩm là Lord Carew's Bride có rất nhiều ý nghĩa, đặt bất cứ một tên Việt nào cho tác phẩm cũng không chuyển tải được hết ý nghĩa bao hàm trong cái tên gốc, do vậy người dịch giữ nguyên tên gốc tiếng Anh.

MỤC LỤC

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 1

“Nào, đi với bọn chị, Sam” nữ Bá tước Thornhill gọi “chị biết đó chỉ là cuộc dạo bộ ngắn đến hồ nước, nhưng khung cảnh đáng yêu lắm và hoa thủy tiên đang nở. Chắc chắn là có bạn đồng hành thì vui hơn đi một mình chứ”.

Có nét lo âu trên khuôn mặt nữ bá tước khiến em họ nữ bá tước, Samantha Newman, cảm thấy có lỗi. Nàng thích ở một mình hơn.

“Lũ trẻ sẽ không quấy rầy em đâu, miễn là em quả quyết với chúng rằng em không thích đùa” nữ bá tước thêm vào.

Có bốn đứa trẻ, hai đứa con của nữ bá tước và hai đứa con của phu nhân Boyle. Chúng hoàn toàn là những đứa trẻ bình thường, cư xử lễ độ, nhưng hiếu động. Samantha yêu mến những đứa trẻ và hoàn toàn không phản đối việc nô giỡn với chúng.

“Lũ trẻ đâu có quấy rầy em, Jenny” nàng cam đoan với chị họ mình. “Chỉ là thỉnh thoảng đôi lúc em thích được ở một mình. Em thích đi bộ xa để hít thở không khí và tự suy ngẫm. Chị sẽ không bực mình chứ?”

“Không. Tất nhiên là không rồi, Sam” phu nhân Thornhill nói “Em là khách của bọn chị và

em cứ làm điều gì em thích. Chỉ là em đã thay đổi. Trước đây em không thích ở một mình”.

“Chúng tớ là em già rồi” Samantha mỉm cười trả lời.

“Già á !” nữ bá tước nói với vẻ nhạo báng “em mới có hai mươi bốn tuổi, Sam, vẫn xinh đẹp với nhiều người hâm mộ hơn bao giờ hết”

“Tôi nghĩ có lẽ Samantha đang nhớ Đức Ngài Francis” phu nhân Boyle nhẹ nhàng cắt những lời đầu tiên tham gia vào câu chuyện.

Samantha lặp lại “Nhớ Francis ư ? Anh ấy đã hơn đây cả tuần – viếng thăm Gabriel – và vừa rời khỏi sáng nay. Em luôn thích sự bầu bạn của Francis. Anh ấy trêu em ể chồng còn em thì chọc ghẹo vẻ ngoài chải chuốt của anh ấy. Thật vậy, lựa màu hoa oải hương vào bữa tối hôm qua tại nông thôn đấy ! Nhưng khi không ở cạnh anh ấy, em quên anh ấy ngay – và em dám nói là anh ấy cũng quên em ngay”.

“Và cho đến lúc này, anh ấy đã hai lần cầu hôn em, Sam” nữ bá tước nói.

“Và chắc chắn là nếu em chấp nhận thì anh ấy sẽ chết vì sốc, người đàn ông đáng thương” Samantha trả lời.

Phu nhân Boyle giật mình nhìn Samantha và ngập ngừng mỉm cười với nữ bá tước.

“Nếu chị không phản đối, Jenny, và nếu chị không cảm thấy bị xúc phạm, Rosalie” Samantha nói “em nghĩ là chiều nay em sẽ đi dạo một mình. Dì Aggy đang nằm nghỉ và thời tiết mùa xuân đáng yêu như thế này mời gọi một hoạt động sôi nổi hơn là tản bộ đến hồ nước”.

“Em có thể cưỡi ngựa quanh điền trang với Gabriel và Albert” nữ bá tước nói “họ sẽ không phản đối đâu. Nhưng chị đi đây, cố gắng kiểm soát cuộc đời của em lần nữa. Chúc em một buổi chiều vui vẻ, Sam. Đi nào, Rosalie, chắc lũ trẻ sốt ruột đã trèo lên tường phòng trẻ rồi”.

Và cuối cùng Samantha được một mình, cảm thấy tội lỗi vì từ chối sự bầu bạn của mọi người, nhẹ nhõm vì thời gian còn lại của buổi chiều là của riêng nàng. Nàng mặc cái áo vét bằng len ngắn màu xanh sẫm bên ngoài chiếc áo dài màu xanh sáng, buộc sợi dây ru băng của cái mũ bên dưới cằm và bắt đầu chuyển đi bộ của nàng.

Không phải nàng không thích Jenny hay Rosalie hay bọn trẻ. Hoàn toàn ngược lại. Nàng đã sống với Jenny và cha Jenny, tử tước Nordal trong bốn năm sau khi cha mẹ nàng mất lúc nàng mới được mười bốn tuổi. Nàng và Jenny có cùng một lễ ra mắt. Họ cùng yêu một người đàn ông ... Không, giờ không phải là lúc nghĩ về chuyện đó. Kể từ khi Jenny kết hôn sáu năm trước, Samantha thường xuyên ở tại Chalcote cùng Jenny và Gabriel. Nếu họ ở thành phố suốt Mùa Lễ Hội, nàng cũng thường ở đó với họ. Jenny là người bạn thân thiết nhất của nàng.

Và Rosalie, cũng đã kết hôn được sáu năm với người bạn thân nhất của Gabriel, quý ngài Albert Boyle, thì quá đáng yêu. Samantha có thể thề cô là người ngọt ngào, nhút nhát, hiền lành và không hề có chút tầm thường nào trong con người Rosalie.

Vấn đề là cả hai người đó đều cảm thấy hài lòng với hôn nhân của mình. Cả hai đều say mê chồng mình, yêu thương bọn trẻ và yêu thích ngôi nhà của họ.

Đôi khi Samantha muốn hét lên.

Gabriel và Albert rõ ràng là chia xẻ tất cả những điều đó với những người vợ.

Samantha lưu lại Chalcote từ trước Noel. Gia đình Boyle đã ở đây hơn một tháng. Dì Agatha – phu nhân Brill – người bạn đồng hành trung thành của Samantha đến đây cùng nàng. Đức ngài Francis Kneller, một người bạn khác của Gabriel, lưu lại đây trong một tuần. Mọi thứ thật tuyệt vời, quá yên bình, quá vui vẻ, quá ấm cúng. Dường như tất cả mọi người sẽ sống hạnh phúc mãi mãi.

Đúng thế. Bước chân của Samantha rảo nhanh hơn. Đôi khi nàng muốn gào thét thật nhiều.

Và nàng cảm thấy cực kì tội lỗi. Không ai có thể ân cần với nàng hơn Jenny và Gabriel. Ít nhất Jenny là chị họ của nàng. Gabriel chẳng có quan hệ gì với nàng, và cho đến bây giờ anh đối xử với nàng quá nhã nhặn và thậm chí còn yêu thương như thể nàng cũng là em họ của anh. Thật vô ơn kinh khủng khi muốn gào thét với cuộc sống gia đình hạnh phúc của họ. Nàng vui mừng với hạnh phúc của họ. Thật ra, nàng rất vui mừng khi thấy họ hạnh phúc. Cuộc hôn nhân của vợ chồng bá tước có một khởi đầu không thuận lợi. Và nàng cảm thấy sự khởi đầu không thuận lợi đó có một phần lỗi của nàng ...

Không, không phải là nàng bức tức với hạnh phúc của vợ chồng bá tước. Chỉ là ... Thế đấy,

nàng cũng không biết nó là gì nữa. Nó không phải là ganh tỵ hay thèm muốn. Nàng không cảm thấy vẻ đẹp lạnh lùng của Gabriel cuốn hút nàng. Và nàng không tìm kiếm người đàn ông của mình. Nàng không tin vào tình yêu. Dù sao nó cũng không dành cho nàng. Và nàng không có ý định kết hôn. Nàng muốn là một người phụ nữ tự do và độc lập. Hầu như nàng đã có được điều đó - kể từ khi nàng đến độ tuổi trưởng thành, cậu Gerald không còn kiểm soát nàng gắt gao nữa. Nhưng mãi đến khi nàng được hai mươi lăm tuổi nàng mới có thể tự mình quản lý khoản thừa kế nho nhỏ mà cha mẹ để lại cho nàng.

Chỉ là nàng không thể đợi.

Cuộc đời nàng như những gì nàng muốn. Nàng không cô đơn. Lúc nào nàng cũng có dì Aggy ở bên cạnh, luôn có Jenny và Gabriel để mà đến chơi, và nhiều người bạn khác. Có nhiều quý ông được Gabriel cho là đủ tư cách tán tỉnh nàng. Đó là một sự tăng bốc thái quá nếu xét đến tuổi tác của nàng. Nàng tin sự tán tỉnh đó là tăng bốc chỉ vì tất cả mọi người đều biết rõ rằng nàng định sẽ không bao giờ kết hôn. Họ cảm thấy an toàn khi ve vãn nàng, thì thào với nàng, đôi khi đánh cắp những nụ hôn của nàng và thậm chí thỉnh thoảng còn cầu hôn với nàng. Francis đã cầu hôn hai lần, quý ngài Robin Talbot một lần, và Jeremy Nicholson thì quá nhiều đến nỗi không thể đếm xuể.

Cuộc sống của nàng như những gì nàng mong muốn. Và cho đến lúc này ... Thậm chí nàng cũng không thể nghĩ nữa. Nàng tưởng là con người bình thường thì không thể hoàn toàn thỏa mãn, hạnh phúc trọn vẹn. Có lẽ là nàng không biết cuộc sống của mình thiếu vắng cái gì. Có lẽ mọi thứ cuối cùng cũng sẽ hoàn hảo khi nàng tròn hai mươi lăm tuổi. Và không còn lâu nữa.

Nàng không biết nàng đang đi đâu. Ngoại trừ rằng nó ngược với hướng đi ra hồ. Và một lần nữa nàng cảm thấy tội lỗi. Cả hai đứa con năm tuổi - Micheal và Emily - của Jenny và Rosalie đều thông minh và đáng yêu. Cô con gái ba tuổi của Rosalie, Jane, thì láu lỉnh, và cô con gái hai tuổi của Jenny, Mary, thì quá dễ thương. Rosalie lại có mang và sẽ sinh vào đầu mùa xuân. Có lẽ lúc đó, Jenny sẽ để cho Sam rời khỏi cùng với gia đình nhà Boyle.

Nàng nhận ra nàng đi đâu khi nàng đi tới rìa hàng cây. Nàng đang ở gần ranh giới giữa Chalcote và Highmoor, là hai điền trang rộng lớn tiếp giáp nhau. Highmoor thuộc về hầu tước Carew, nhưng Samatha chưa bao giờ gặp anh ta. Tin tốt là anh ta không có ở nhà. Hiện giờ anh ta không có mặt ở Highmoor.

Nàng đi dọc theo những hàng cây. Vẫn chưa có dấu hiệu rõ ràng nào báo hiệu mùa xuân trên đầu nàng, mặc dù bầu trời xanh trong và không khí đã có hơi ấm. Những cành cây vẫn còn trụi lá. Nhưng chẳng bao lâu nữa những chồi non sẽ nhú lên, lá non sẽ xuất hiện, rồi đến những tán cây xanh mát. Hoa giọt tuyết và hoa anh thảo đang mọc lên giữa những hàng cây. Và có cả dòng suối báo hiệu cho nàng biết chính xác ranh giới giữa hai vùng đất, mặc dù nàng chưa bao giờ đi đến nơi này trước đây. Nàng thơ thẩn đi đến bờ suối và nhìn xuống những tảng đá nằm dưới lòng suối qua dòng nước trong đang chảy róc rách.

Nàng có thể nhìn thấy những tảng đá kê bước để băng qua bờ bên kia một cách an toàn không xa chỗ nàng đang đứng. Sau khi đi về phía những phiến đá và ngập ngừng trong giây lát, nàng băng qua dòng suối và mỉm cười khi nhận ra đất đai và không khí ở Highmoor cũng giống như Chalcote.

Nàng chưa muốn quay lại. Nếu nàng quay trở về lâu đài, dì Aggy có thể đã thức dậy và Samantha bắt buộc phải trò chuyện cùng dì ấy. Không phải là nàng không yêu mến dì Aggy, nhưng ... thế đấy, đôi khi nàng chỉ muốn được ở một mình. Hơn nữa, thật là lãng phí khi ở trong nhà với một buổi chiều đẹp như thế này. Mùa đông đã kéo dài quá lâu và quá lạnh lẽo.

Samantha tiếp tục bước tới xuyên qua những hàng cây, cho rằng chẳng bao lâu nữa nàng sẽ lại đến vùng đất thoáng đãng và có thể nhìn thấy điền trang. Có lẽ nàng có thể nhìn thoáng qua toà nhà, mặc dù nàng không biết nó mở hay đóng. Tại những điền trang rộng lớn như thế này,

có lẽ nàng phải đi tới hàng dặm mới tới. Jenny đã từng nói với nàng đó là một toà nhà tráng lệ, với những đường nét của tu viện thời xưa vẫn có thể nhìn thấy ở bên ngoài.

(Hình ảnh tu viện Highmoor)

Rừng cây không hẳn là rậm rạp, nhưng mặt đất thì dốc. Samantha đi lên dốc, ngừng lại vài lần dựa vào những thân cây để nghỉ mệt. Nàng nghĩ là nàng trông thật khủng khiếp, thở hổn hển và cảm thấy nóng bức như thể bây giờ đang là tháng Sáu chứ không phải là đầu tháng ba.

Nhưng cuối cùng công sức của nàng cũng được đền đáp. Mặt đất và rừng cây vẫn còn dốc – thậm chí lúc này còn có thể nhìn thấy một con đường mòn – nhưng đột nhiên một đồng cỏ trải rộng ra ở một phía bên dưới. Và Highmoor Abbey hiện ra ở đằng xa, mặc dù nàng nhìn không rõ lắm. Nàng dịch chuyển chút một, cho đến khi cuối cùng cũng nhìn thấy rõ quang cảnh bên dưới mà chỉ có một cái cây cản trở tầm nhìn. Không thể nhìn rõ và dường như con dốc quá dốc đến nỗi nàng gần như trượt xuống dốc.

Nhưng có một cảm giác thật hùng vĩ. Gần như là phấn khích. Highmoor trông có vẻ hoang dã và lôi cuốn hơn Chalcote.

“Đúng vậy, những cái cây cần được dời đi” một giọng nói cất lên ngay bên cạnh khiến Samantha nhảy lên vì giật mình. “Tôi chỉ vừa mới nhận ra điều đó”.

Với một chân mang giày ống gấp lại chống vào thân cây, anh ta đang dựa vào một cái cây. Ngay lập tức nàng cảm thấy nhẹ nhõm. Nàng đã tưởng mình sẽ gặp một hầu tước Carew ngạo mạn và giận dữ - mặc dù trước đây nàng chưa bao giờ gặp hầu tước. Thật là bẽ mặt khi bị bắt gặp là một kẻ xâm nhập và lóng ngóng trước toà nhà do tổ tiên truyền lại của hầu tước. Thậm chí chỉ điều này thôi cũng đã đủ tệ lắm rồi.

Cảm nghĩ đầu tiên của nàng rằng anh là một người làm vườn bị gạt đi ngay trước cả khi nàng trả lời anh. Anh nói với giọng Anh của người có học thức, mặc dù anh phục trang rất bình thường, không kiểu cách chút nào với chiếc áo bành tô màu nâu mà có thể khiến cho tiệm Weston trên đường Old Bond rung mình trong một tuần liền, quần ống túm hơi rộng, và đôi ủng có lẽ là đã mang qua nhiều năm.

(Old Bond street : là con đường chính trong khu phố mua sắm của giới thượng lưu London)

Vẻ ngoài của anh rất bình thường, không cao cũng không thấp, không cường tráng cũng không yếu ớt, không đẹp trai cũng không xấu xí. Tóc anh – anh không đội mũ – có một màu nâu rất bình thường. Đôi mắt anh màu xám.

Nàng vui mừng khi nhận ra bề ngoài của anh không có vẻ gì là đe dọa cả. Chắc hẳn anh là người quản lý của hầu tước, hay có lẽ là người giúp việc của viên quản lý.

“T – tôi xin lỗi” nàng nói “Tôi đang, đang, xâm nhập bất hợp pháp”

“Tôi sẽ không gửi binh lính đến để bắt giữ nàng hay kéo nàng đến chỗ vị thẩm phán gần nhất đâu” chàng nói “dù sao thì cũng không phải là lúc này”. Đôi mắt chàng đang cười. Samantha nghĩ rằng đôi mắt chàng thật đẹp, nếu không thì chắc hẳn đó là nét đặc biệt trên một khuôn mặt quá đổi bình thường.

“Tôi đang ở tại Chalcote” nàng nói và chỉ xuống phía dưới qua những rặng cây “với chị họ của tôi, nữ bá tước Thornhill. Và chồng của chị ấy, Bá tước Thornhill” nàng thêm vào một cách không cần thiết.

Đôi mắt chàng vẫn cười với nàng và nàng nhận ra mình bắt đầu cảm thấy thoải mái “Đã bao giờ nàng nhìn thấy tu viện Highmoor trước đây chưa ?” chàng hỏi “Nó còn hơn là tráng lệ nữa, đúng không ? Nếu không do cái cây, nàng sẽ có một tầm nhìn ngoạn mục từ trên cao. Nên dời cái cây đi.”

“Dời ư ?” nàng cười với chàng “Nhổ nó lên và trồng tại nơi khác, như những bông hoa à ?”

“Đúng. Tại sao lại chặt một cái cây khi không cần thiết chứ ?”

Chàng tỏ vẻ nghiêm trang.

“Nhưng nó quá to” nàng vừa nói vừa cười.

Chàng bật người ra khỏi thân cây mà chàng đang dựa vào và đi về phía nàng. Samantha nhận ra chàng bước đi khập khiễng. Nàng cũng nhận thấy chàng áp bàn tay phải vào bên sườn, cổ tay và bàn tay ngoặt tì vào hông. Chàng mang găng tay bằng da.

“Ôi, ngài bị thương phải không?”

“Không” Chàng dừng lại bên cạnh nàng. Chàng không cao hơn nàng nhiều “dù sao thì cũng không phải là mới đây”.

Nàng cảm thấy lúng túng. Nàng thật là vụng về. Người đàn ông này bị què mà nàng còn hỏi liệu chàng có bị thương.

“Nàng thấy chứ?” chàng nói, dùng cánh tay lành lặn chỉ xuống phía dưới “nếu dịch chuyển những cái cây đi, có thể nhìn thấy toàn bộ tu viện từ trên này, vị trí trung tâm hoàn hảo giữa hai hàng cây trên dốc. Nó cách đây cả hai dặm, nhưng một họa sĩ cũng sẽ khó phác họa trên tranh sơn dầu hơn, đúng không? Trừ khi dời đi những cái cây cản trở tầm nhìn. Chúng ta sẽ là những họa sĩ và tưởng tượng những cái cây đã được dời đi. Thật ra nó sẽ sớm bị dời đi. Chúng

ta có thể là những họa sĩ vẽ cảnh thiên nhiên với sơn dầu và màu nước. Vấn đề chỉ là con mắt sẽ đánh giá khung cảnh gây ấn tượng mạnh, hùng vĩ hay đơn thuần nhìn thích mắt.”

“Ngài là người quản lý à ?” nàng hỏi.

“Không” chàng xoay đầu nhìn nàng qua cánh tay đang đưa ngang mặt trước khi hạ nó xuống.

“Tôi không nghĩ ngài là một người làm vườn. Cách phát âm của ngài cho thấy ngài là một quý ông” nàng lại đỏ mặt. “Tôi xin lỗi, đó không phải là việc của tôi, nhất là khi tôi lại là một kẻ xâm nhập”. Nhưng đột nhiên nàng nhận ra rằng có lẽ chàng cũng là một kẻ xâm nhập giống nàng.

“Tôi là Hartley Wade” chàng nói, vẫn nhìn chăm chú vào khuôn mặt nàng.

“Xin chào, ngài Wade” nàng nói. Nàng đưa bàn tay phải ra cho chàng chứ không nhún gối chào – dường như chàng không phải là kiểu đàn ông để nàng nhún gối chào. “Samantha Newman”

“Tiểu thư Newman. Rất vui được gặp nàng”

Chàng bắt tay nàng bằng bàn tay phải. Nàng có thể cảm nhận được bàn tay chàng gầy và

ngón tay rắn chắc qua chiếc găng tay. Nàng lo sợ mình bắt tay chặt quá và hối tiếc vì trong cơn bốc đồng đã đề nghị một cái bắt tay.

“Tôi quan sát mọi thứ như một họa sĩ phong cảnh. Tôi đã đi xem xét điền trang của những người nổi tiếng nhất nước Anh, cho họ những lời khuyên nên làm như thế nào để cho công viên của họ trở thành đẹp nhất. Nhiều người cho rằng vườn hoa đối xứng trước nhà chỉ cần được chăm sóc cẩn thận và bãi cỏ được cắt xén gọn ghẽ là đủ rồi”.

“Và không phải thế sao ?” nàng hỏi.

“Không hẳn luôn vậy. Không thường lắm” đôi mắt chàng lại cười “vườn hoa đối xứng không phải lúc nào cũng bắt mắt, đặc biệt là nếu khoảng đất trước nhà bằng phẳng và không thể tạo ra những bậc thang. Một người có thể lơ lửng trên bầu trời – có lẽ là trên khinh khí cầu – và nhìn xuống dưới để thưởng thức toàn cảnh. Và thường thì hay có nhiều công viên trải dài tới hàng dặm trước nhà. Công viên là nơi cực kì dễ chịu để đi dạo, thư giãn và thưởng thức nếu một người chỉ cần bỏ ra chút công sức để giữ gìn và thiết kế nó một cách khoa học”

“Ồ ! Và đó là những gì mà ngài đang làm tại đây ? Phải chăng hầu tước Carew thuê ngài đi lang thang trong công viên của ông ta và đưa ra những lời khuyên ?”

“Ít nhất thì ông ta cũng sắp chuyển đổi vị trí của những cái cây” chàng trả lời.

“Ông ta sẽ đồng ý chứ ?” nàng hỏi

“Khi ai đó góp ý, ông ta nên chuẩn bị để nghe vài lời nhận xét. Trước kia cũng đã phải làm rất nhiều việc để mọi thứ ở đây trông có vẻ tự nhiên nhất, giờ chỉ cần phải thay đổi một vài chỗ nữa thì sẽ tạo ra cảm giác thoải mái ngay. Nàng thấy đấy, đây không phải là chuyến thăm viếng đầu tiên của tôi. Nhưng luôn có thể nghĩ ra những ý tưởng mới. Giống như với cái cây này. Tôi không hiểu tại sao trước đây tôi không chú ý đến điều này. Sau khi dời cái cây này rồi, một tảng đá sẽ được đặt ở đây để hầu tước và khách khứa của ông ta có thể ngồi đây và thưởng ngoạn khung cảnh vào lúc rảnh rỗi”

“Đúng vậy” nàng nhìn xung quanh “Đây là một vị hoàn hảo phải không ? Sẽ là một nơi yên tĩnh tuyệt vời. Nếu tôi sống ở đây, tôi tin rằng tôi sẽ dành nhiều thời gian ngồi trên một tảng đá như vậy, suy ngẫm và mơ mộng”

“Tôi rất vui vì tiểu thư cũng nghĩ vậy. Hoặc một người có thể bị quyến rũ ngồi ở đây, có lẽ, với một người bạn đồng hành đặc biệt, một người mà khi chúng ta trò chuyện hay im lặng đều cảm thấy dễ chịu như nhau”

Đột nhiên nàng nhìn chàng với vẻ thất hiểu. Đúng. Chính là điều này. Là điều này. Đó là điều nàng thiếu. Nàng cảm thấy nó, thắc mắc về nó và bối rối với nó. Và đây là câu trả lời, quá đơn giản đến nỗi trước đó nàng chưa bao giờ nhận ra nó. Nàng không có người bạn đồng hành đặc biệt nào. Không ai khiến nàng vẫn cảm thấy thoải mái khi im lặng. Thậm chí với những người họ hàng thân thiết nhất của nàng, dì Aggy và Jenny, nàng cũng luôn cảm thấy cần phải nói gì đó.

“Đúng” nàng nói với sự khao khát trong giọng nói “điều đó sẽ rất dễ chịu. Rất dễ chịu”

“Nàng có cần phải quay trở về Chalcote ngay không ? Hay có ai đó sẽ lo lắng vì sự vắng mặt

của nàng không ? Có lẽ là một người đi kèm ?”

“Tôi đã quá tuổi phải cần đến một người đi kèm rồi ngài Wade. Tôi đã hai mươi bốn tuổi”

“Nàng trông trẻ hơn thế nhiều” chàng nói và mỉm cười “nàng có muốn đi bộ lên hết đỉnh đồi để nhìn thấy vài thứ đã được sửa sang và nghe vài ý kiến về những chỗ cần phải được sửa lại của tôi ?”

Thật là không đúng quy tắc. Nàng là một tiểu thư hoàn toàn cô độc trong một khu rừng ở miền quê với một quý ông không quen biết, mặc dù quý ông này rất bình thường và ăn mặc quá xoàng xĩnh. Nàng có thể kiên quyết xoay người đi thẳng về nhà. Nhưng rốt cuộc chàng chẳng có vẻ gì là đe dọa cả. Chàng rất dễ trò chuyện và đã khơi dậy trí tò mò của nàng vì muốn nhìn tận mắt cách tác động vào tự nhiên mà không gây hại hay huỷ hoại nó cho ý muốn của con người.

“Tôi rất thích” nàng trả lời, nhìn lên dốc.

“Tôi luôn nghĩ rằng hầu tước là người may mắn khi có những ngọn đồi trên vùng đất của ông ta, trong khi bá tước Thornhill chỉ có những vùng đất bằng phẳng. Những ngọn đồi mang trong mình rất nhiều tiềm năng. Nàng có cần sự trợ giúp không ?”

“Không” nàng cười “tôi chỉ xấu hổ vì thở hổn hển. Mùa đông dường như không bao giờ kết thúc, và lâu lắm rồi tôi không vận động nhiều”

“Chúng ta gần lên đến đỉnh rồi” chàng nói. Nàng nhận ra cái chân khập khiễng gây nhiều khó khăn, nhưng chàng đi còn nhanh hơn nàng. “Trên đó có một cái **folly**, tại một nơi rất dễ nhìn thấy. Tôi thường thích những thứ khó thấy, ẩn hiện nhiều hơn, nhưng hầu tước quả quyết với tôi rằng những vị khách từng đến đây của ông ấy luôn thoải mái khi có chỗ để ngồi và nghỉ ngơi trên đó”

(Folly : là một công trình xây dựng hoàn toàn chỉ mang tính trang trí, không hề có mục đích trang điểm cho ngôi nhà hay liên quan đến một công trình kiến trúc khác)

Samantha cũng cảm thấy thoải mái vì có cái folly trên đỉnh. Họ ngồi cạnh nhau trên tảng đá bên trong folly mô phỏng một cái vọng lâu, nhìn xuống những ngọn cây cho đến những cánh đồng bên dưới. Có thể nhìn thấy toàn cảnh một bên tu viện, nhưng nhìn không nguy nga như nơi mà nàng đứng quan sát trước đó. Chàng chỉ cho nàng chỗ những cái cây đã được dời đi và trồng lại vài năm trước. Chàng chỉ cho nàng hai con đường mòn uốn quanh đi xuống dốc, mỗi con đường dẫn đến một folly đã được cẩn thận lựa chọn vị trí xây dựng để có thể nhìn được cảnh quan. Chàng giải thích rằng năm nay chàng đang làm một cái hồ ở xa xa ngoài kia.

“Bí quyết là làm cho mọi thứ trông như toàn bộ vẻ đẹp và ấn tượng hoàn toàn là do tự nhiên tạo ra. Cái hồ phải trông như là một phần của vẻ đẹp tự nhiên sau khi tôi hoàn thành. Thật ra

thì tôi đã có một vài thay đổi. Lát nữa tôi sẽ dẫn nàng xuống đó và chỉ cho nàng nếu nàng muốn xem”

Nhưng chàng vẫn ngồi im tại chỗ. Họ ngồi đó tránh ngọn gió nhẹ và ánh mặt trời chiếu sáng ngay trên đầu. Không khí thật ấm áp. Chim chóc hót líu lo trên cây, gần như không nhìn thấy chúng ngoại trừ một chú chim không hiểu vì lí do nào đó mà lại bay lên rồi khuất dạng. Chỉ còn không khí trong lành của mùa xuân quanh đây.

Họ ngồi vài phút trong im lặng, tuy vậy Samantha không hề nhận thức được điều đó. Không có sự lúng túng, không có cảm giác cần phải bắt chuyện lại. Thật là tự nhiên thoải mái đến nỗi cả hai đều không nghĩ đến việc trò chuyện.

Cuối cùng nàng cất lời “thật là tuyệt. Sự thoải mái đáng ngạc nhiên. Tôi có thể đi ra cái hồ ở Chalcote với chị họ và phu nhân Boyle – một người khách của chị họ tôi, và những đứa trẻ. Việc tôi thích được ở một mình hơn đã làm họ không vui”

“Và tôi đã phá huỷ sự riêng tư của nàng”

“Không” nàng xoay đầu mỉm cười với chàng “Bầu bạn cùng ngài cũng như ở một mình vậy, ngài Wade” Và rồi nàng cười, với một chút xấu hổ “Ôi trời, ý tôi không phải là vậy. Ý tôi là tôi thích sự bầu bạn của ngài và cảm thấy thoải mái khi ở bên cạnh ngài. Cảm ơn ngài vì đã mở mang cho tôi điều mà thậm chí trước đây tôi còn không nghĩ đến”

“Bây giờ thì đã quá trễ để đi xuống hồ rồi. Chắc hẳn đã qua giờ uống trà và nàng sẽ về

muộn. Có lẽ để một dịp khác chăng ?”

“Rất sẵn lòng. Nhưng ngài đang làm việc. Tôi không muốn làm phiền ngài”

“Nghệ sĩ, nhà văn và nhạc sĩ thường bị buộc tội ăn không ngồi rồi khi họ thơ thẩn ở bên ngoài. Thường thì những lúc đó là lúc họ làm việc chăm chỉ nhất. Trong lúc tôi đang ngồi đây cạnh nàng thì tôi đã có những ý tưởng cho công viên của hầu tước. Có lẽ tôi sẽ không ngồi đây nếu không có nàng, rồi từ đó sẽ không thể nảy ra những ý tưởng. Nàng sẽ quay lại đây chứ ? Có lẽ là ngày mai ? Tại đây, cùng thời gian mà chúng ta đã gặp nhau ngày hôm nay chứ ?”

“Vâng” nàng trả lời, nhanh chóng quyết định. Chưa có buổi chiều nào làm cho nàng cảm thấy thoải mái hơn hôm nay kể từ khi nàng đến Chalcote ba tháng trước. Ý nghĩ này làm nàng cảm thấy mình đang phản bội lại Jenny và Gabriel, trong khi cả hai người đã rất tử tế với nàng. “Vâng, tôi sẽ đến”

“Đi nào” chàng đứng dậy “tôi sẽ hộ tống nàng đến chỗ dòng suối” đôi mắt chàng đang mỉm cười với nàng theo cái cách thật quyến rũ – nàng nghĩ nó gần như là điều duy nhất thật sự quyến rũ về mặt thể xác ở chàng “tôi muốn nhìn thấy nàng rời khỏi vùng đất của Carew an toàn”

Nàng lo ngại chuyến đi sẽ gây khó khăn cho chàng, nhưng nàng không hề nói ra. Chàng đi khắp khiêng bên cạnh nàng trên suốt đoạn đường đi xuống đồi đến chỗ dòng suối.

Họ trò chuyện trên suốt chặng đường, mặc dù sau đó nàng không thể nói chính xác họ đã

nói chuyện gì.

“Hãy cẩn thận” chàng dặn dò khi nàng đi trên những phiến đá để sang bờ bên kia mà không hề vén váy cao lên “ngã xuống nước vào thời điểm này trong năm ắt hẳn là quá phẩn khích”

Nàng đứng lại bên kia dòng suối mỉm cười với chàng và đưa một tay lên chào tạm biệt. Một cánh tay chàng vòng sau lưng. Cánh tay kia quặt lại tựa vào hông. Đó là bàn tay phải. Nàng tự hỏi nhờ phép lạ nào mà bàn tay trái của chàng vẫn còn nguyên vẹn.

“Cảm ơn ngài vì một buổi chiều dễ chịu”

“Tôi rất mong ngày mai sẽ gặp lại nàng, tiểu thư Newman, nếu thời tiết cho phép”

Nàng không mất nhiều thời gian đi qua rừng cây trên đường quay về, xuyên qua đồng cỏ hướng về Chalcote. Nàng nghĩ giờ này chắc đã qua giờ uống trà. Nếu Jenny và Rosalie đã từ hồ nước trở về, họ sẽ thắc mắc chuyện gì đã xảy ra với nàng.

Nàng sẽ nói gì với họ ? Nói rằng nàng đã đi dạo và ngồi với một người hoàn toàn lạ mặt hơn cả tiếng đồng hồ ư ? Rằng nàng đã quyết định ngày mai sẽ gặp lại chàng sao ? Nàng không nghĩ rằng nàng sẽ nói. Chẳng hay ho gì khi nói lại mọi chuyện, dù nàng chẳng làm gì sai trái cả. Hoàn toàn ngược lại. Chẳng thể tìm đâu ra một quý ông biết giữ phép tắc, vui vẻ như chàng, hay một người mà nàng có thể cảm thấy hoàn toàn thoải mái khi ở cạnh như thế. Không phải là những quý ông khác mà nàng biết ít lãng mạn hơn. Mà là chẳng có chút cuốn hút thể xác nào ở đây.

Nếu nàng kể mọi việc, ngày mai dì Aggy chắc chắn sẽ đi cùng nàng với tư cách một người đi kèm. Và không cần thiết phải có một cuộc chuyện trò giữa ba người. Rốt cuộc nó sẽ không còn là một buổi chiều vui vẻ nữa.

Không, nàng sẽ không nói gì. Nàng đã hai mươi bốn tuổi. Đủ trưởng thành để một mình làm điều gì đó. Đủ trưởng thành để có một cuộc đời của riêng nàng.

Nàng sẽ không nói. Nhưng nàng biết nàng sẽ vui thích ngóng trông đến chiều mai.

CHƯƠNG 2

Hartley Wade, Hầu tước Carew, ngắm nàng đang đi xa dần. Chàng vẫn đứng yên tại chỗ chàng đang đứng, bên cạnh dòng suối, rất lâu sau khi nàng đã đi khỏi.

Nàng là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà chàng từng gặp. Còn đẹp hơn cả những người xinh đẹp nhất. Nàng nhỏ nhắn, cân đối, duyên dáng, yêu kiều. Mái tóc nàng vàng như mật và được uốn thành những lọn nhỏ. Cái mũi của nàng không thể giấu được vẻ đẹp rực rỡ của mái tóc. Đôi mắt nàng xanh thăm thẳm, với hàng mi dài và sẫm màu hơn mái tóc. Khuôn mặt nàng xinh đẹp, tươi tắn, đầy sức sống và thông minh.

Chàng cười rầu rĩ với chính bản thân mình. Trong suốt hai mươi bảy năm của cuộc đời mình, chàng cư xử như một cậu học trò với bất cứ ai thoáng hiện ra từ thế giới phụ nữ. Có khả năng chàng sẽ yêu nàng mất.

Chàng xoay người đi lên con dốc giữa những hàng cây để về nhà. Bàn tay phải của chàng nhẹ nhàng xoa bóp phía trên bắp đùi. Tối nay chân chàng sẽ bị đau nhức vì đi bộ nhiều. Có lẽ là không đau lắm. Chàng đã không đi bộ nhiều lắm trong vài tháng qua, nhưng chàng vẫn luôn có những bài tập nhẹ nhàng. Chàng lại mỉm cười khi nhớ lại vẻ mặt của Jackson lúc chàng bước những bước chân đầu tiên vào một phòng đấu quyền Anh nổi tiếng ở London ba năm trước đây. Khi chàng bước vào, có phần khập khiễng, khi đó Jackson đã tự hào về chàng và sôi nổi giới thiệu chàng với những người khách khác của anh ta. Nhưng lúc này Hầu tước ở đây một mình và chỉ làm việc với người quản lý của chàng. Chàng không xuất hiện tại những nơi đông người.

Chàng đã gần đến đỉnh quả đồi mà lần đầu tiên chàng nhìn thấy nàng – tiểu thư Samantha Newman. Đúng, những cái cây phải bị chặt đi. Tầm nhìn sẽ trở nên thoáng và đẹp hơn.

Đột nhiên chàng không hề sợ hãi với việc nàng không nhận ra chàng là ai. Có lẽ cả Thornhill và phu nhân của anh đã mô tả về chàng với nàng. Họ là những người tử tế. Có lẽ họ không hề bắt đầu mô tả về chàng với những đặc điểm dễ nhận biết nhất. Có lẽ nàng không hề biết rằng Hầu tước Carew là một tên què. Chàng biết rằng đó là biệt danh của chàng, chàng hoàn toàn biết rõ điều đó, dù cho biệt danh đó không hẳn đã chính xác. Nếu nàng đã nghe về biệt danh đó, chắc chắn nàng sẽ nhận ra chàng là ai.

Chàng có phần nào miễn cưỡng khi giới thiệu tên mình với nàng. Nhưng thậm chí điều đó cũng không có nghĩa lý gì đối với nàng. ***Xin chào, Ngài Wade***, nàng đã chào rất lịch sự. Chàng đã tìm kiếm sự thay đổi trong thái độ của nàng, nhưng chẳng có gì cả.

Sự cuốn hút không thể cưỡng lại được – sự cuốn hút không thể lý giải về phía nàng. Và, tất nhiên, nếu nàng không hề được mô tả về chàng trước đây và nếu cái tên không có tước hiệu của chàng không có ý nghĩa gì đối với nàng, thì không có lý do gì khiến cho nàng đoán được chàng là ai – thậm chí cả khi chàng đi lang thang trong vùng đất của chàng. Chàng phục trang rất thoải mái trong những bộ đồ đã cũ mà chàng vẫn giữ lại. Mới sáng nay, người đầy tớ của chàng đã phàn nàn với chàng là nếu vị Hầu tước của anh ta còn mang đôi giày ống này thêm một lần nào nữa sau ngày hôm nay, anh ta sẽ gửi một thông báo đến tất cả mọi tờ báo là anh ta không chịu trách nhiệm cho vẻ ngoài của ông chủ nữa.

Nhưng đôi giày ống này rất thoải mái, và những lời hăm dọa kiểu như vậy không có gì mới cả. Hargreaves đã gắn bó với chàng, và hăm dọa chàng trong mười một năm qua.

Hầu tước tiếp tục đi lên đỉnh đồi và ngồi trên tảng đá mà chàng đã ngồi cùng tiểu thư Newman trước đó. Nàng chuyện trò thoải mái và lắng nghe với vẻ thích thú thật sự. Nàng đã ngồi bên cạnh chàng và hoàn toàn im lặng trong mười lăm phút, sự im lặng hết sức dễ chịu. Nàng không cảm thấy sự cần thiết phải phá vỡ sự yên lặng hay cần phải nhắc chàng mở lời.

Nàng đã nói – nàng đã nói những lời gì nhỉ ? Chàng ngẫm nghĩ thật kỹ. ***Tôi thích sự bầu bạn của Ngài và cảm thấy thoải mái bên Ngài.*** Giọng nói của nàng hoàn toàn thành thật. Những người phụ nữ khác đều đã nói phần đầu trong câu nói của nàng. Nhưng không có ai nói phần còn lại. Và không có ai thốt ra câu đó với sự thành thật cả.

Những ngày này chàng tránh sự bầu bạn với những người khác, mặc dù chàng không phải là một ẩn sĩ. Chàng tránh sự bầu bạn với phụ nữ bất cứ khi nào chàng có thể tránh. Nó trở nên quá xúc phạm, quá tổn thương khi chàng nhìn thấy sự thích thú và lòng tham loé lên trong đôi mắt phụ nữ ngay lúc chàng nhận được sự đồng cảm và bợ đỡ của họ tại những sự kiện xã hội đặc biệt. Chàng cho rằng tước vị của chàng là có giá trị, chàng là vị hầu tước thứ tám của gia đình. Và, tất nhiên, còn có những tài sản ở Yorkshire, và những cơ ngơi cũng lớn và phồn thịnh như vậy ở Berkshire. Gia sản của chàng nhiều đến nỗi chàng không biết phải làm gì với chúng.

Có lẽ chàng nên sống chung với sự xu nịnh. Nhiều quý ông đã sống như vậy. Đó là cái kiểu của thế giới này. Nhưng cũng có sự xem thường mà đôi lúc khiến cho chàng ngạc nhiên hiện lên trong ánh mắt của phụ nữ với vẻ ngoài không hấp dẫn của chàng. Và đôi khi nó còn tệ hơn là xem thường nữa. Đôi lúc đó là sự chán ghét hay thậm chí là ghê tởm với dáng đi khập khiễng và bàn tay bị biến dạng của chàng. Chàng hiếm khi đi ra khỏi nhà mà bàn tay phải không mang găng.

Tất nhiên là dáng đi khập khiễng của Ngài Byron đã thành công trong việc khiến cho anh ta trở nên hấp dẫn hơn đối với phụ nữ. Nhưng hầu tước Carew không có vẻ ngoài hấp dẫn như Ngài Byron hay sự thu hút đối với phụ nữ của anh ta.

Chàng tự hỏi Samantha Newman sẽ phản ứng như thế nào nếu chàng giới thiệu đầy đủ họ tên. Liệu chàng có nhìn thấy ánh mắt thích thú tham lam như những người khác không ? Nàng tự nhận là nàng đã hai mươi bốn tuổi. Nàng đã hơi quá lứa tuổi kết hôn thông thường. Tuy vậy chàng không thể hình dung ra lý do nào khiến cho nàng chưa lấy chồng, thậm chí là với cả việc không có hồi môn. Nàng quá xinh đẹp.

Người đẹp và quái thú, chàng nghĩ với vẻ rầu rĩ, đặt bàn tay trái lên bề mặt phiến đá bên cạnh chàng, nơi nàng đã ngồi.

Chàng không nhìn thấy sự ghê tởm trên khuôn mặt nàng. Chỉ có sự quan tâm khi nàng nghĩ là chàng đã tự làm tổn thương mình, và sự bối rối khi nàng nhận ra mình đã lỡ lời.

Nhưng có lẽ sẽ có sự ghê tởm trong ánh mắt nàng nếu nàng biết chàng là ai và nhận ra chàng cũng là một trong những kẻ muốn tán tỉnh nàng.

Không. Chàng nhắm mắt và ngẩng đầu nhìn lên trời. Chàng không muốn tin nàng sẽ làm như vậy. Chàng thích nàng. Không phải bởi vì khuôn mặt nàng, mặc dù từ cái nhìn đầu tiên nàng đã hoàn toàn cướp đi hơi thở của chàng. Chàng **thích** nàng.

Chao ôi, còn hơn thế nữa.

Chàng mở mắt và đứng dậy. Đã đến lúc phải về nhà. Rốt cuộc ngày hôm nay chàng không nên ra hồ để cho những ý nghĩ của chàng thay đổi theo hướng tích cực hơn. Có lẽ ngày mai nàng sẽ ra đây với chàng và chàng có thể mơ về nàng và có thể lý giải những cảm nghĩ về nàng của chàng. Nếu thời tiết vẫn đẹp. Những đám mây đang kéo về hướng Đông trông thật ảm đạm. Chàng hy vọng là trời vẫn sẽ trong xanh. Chàng trông ngóng đến ngày mai hơn bất cứ ngày mai nào mà chàng từng trông ngóng trong suốt một thời gian dài.

Có lẽ ngày mai nàng sẽ tự khám phá ra chàng là ai. Nếu nàng mô tả về chàng với Thornhill hay với phu nhân của anh ta, họ sẽ nói cho nàng nghe ai là người mà nàng đã ở cùng suốt một giờ đồng hồ trưa nay. Hay có thể rất đơn giản là nàng sẽ không đến. Có lẽ buổi trưa hôm nay không có nhiều ý nghĩa đối với nàng như với chàng, và nàng sẽ không giữ lời. Chàng có nguy cơ nhìn thấy sự thay đổi thái độ của nàng. Nhưng trong khi chờ đợi chàng sẽ ra lệnh cho người hầu không được tiết lộ thông tin chàng đã bất ngờ trở về nhà hôm qua.

Chàng hy vọng ngày mai trời sẽ trong xanh.

Chàng mong là nàng sẽ đến.

Chao ôi, đúng vậy. Chàng mong mọi điều đó còn hơn cả sự mong đợi về sắc đẹp của nàng. Còn hơn cả thực tế chàng thích nàng.

Chàng thật sự đang trải qua những cảm xúc của một cậu bé. Yêu nàng đến tuyệt vọng.

Người đẹp và quái thú, đúng vậy thật !

Trời mưa phùn suốt hai ngày bên ngoài cửa sổ Chalcote. Thậm chí cả những người đàn ông cũng không dám mạo hiểm đi ra ngoài, mặc cho bá tước Thornhill phản nài rằng anh cần phải đi xem xét vài chỗ.

Những đứa trẻ thì không yên, thậm chí còn dẫn dỗi, và cô giữ trẻ không còn đủ kiên nhẫn để chơi với chúng. Và vì vậy mà bá tước, được sự cổ vũ của quý ngài Albert Boyle, làm cho nàng choáng váng khi đặt lũ trẻ lên lưng và phi như ngựa khắp ngôi nhà – mặc dù lúc này nàng đã quá tuổi để cảm thấy bất ngờ với điều gì, nàng phải đồng ý với nhận xét của người quản gia ở dưới lầu là cách cư xử của Ngài Bá Tước trong năm năm qua đôi khi trở nên bất thường như bất cứ người cha nào. Phu nhân Boyle cũng bị choáng váng, và có phần thích thú, tham gia với những người còn lại trong trò chơi trốn – và – tìm, mà chỉ có nhà bếp và bên ngoài nhà là ngoài phạm vi trốn tìm. Thậm chí của quý bà Brill cũng bị cuốn hút vào trò chơi – mặc dù chỉ chơi có 1 lần, khi mà mọi người tìm bà trong hơn nửa tiếng đồng hồ và kết luận là bà đã tìm được một nơi ẩn nấp tuyệt vời mà tất cả mọi người vẫn chưa tìm ra, thì cuối cùng lại tìm thấy bà đang nằm dài trên giường của bà, ngủ ngon lành.

Trò chơi vẫn tiếp diễn, với những khoảng thời gian gián đoạn, trong hai ngày.

Có vài vị khách đến dùng bữa tối vào ngày thứ hai, đó là những người láng giềng nàng đã thăm viếng và đến thăm nàng trong suốt ba tháng qua. Có các quân bài, âm nhạc và những câu chuyện sau bữa tối. Thật là dễ chịu. Sau đấy nữ bá tước nói chỉ có chút ít đáng tiếc rằng hầu tước Carew chưa quay lại Highmoor Abbey. Thật là hay khi gặp gỡ một khuôn mặt khác để thay đổi không khí.

“Em sẽ thích anh ta, Sam” nữ Bá tước nói “Anh ta là một quý ông rất dễ mến, nhưng dường như anh ta chưa bao giờ ở đây khi em đến đây thăm chị. Lần tới chúng ta phải lên kế hoạch cẩn thận hơn mới được”

“Samantha không cần phải tăng thêm số lượng những anh chàng tán tỉnh đâu” bá tước quả quyết nói “những người theo đuổi đã đông như một tiểu đoàn rồi. Thêm một người nữa có thể là cho cô ấy thay đổi suy nghĩ và trở nên kiêu ngạo” Anh nháy mắt với vợ mình khi anh biết Samantha đang nhìn anh.

Samantha đã gần như đề cập đến người làm vườn tại Highmoor – Ngài Wade. Xét cho cùng, chàng cũng là một quý ông. Điều này hoàn toàn dễ dàng nhận ra từ cách nói chuyện và cử chỉ của chàng. Nhưng có lẽ chàng sẽ cảm thấy không thoải mái khi ở nơi đông người như thế này, và có lẽ chàng không có những bộ trang phục thích hợp như Gabriel và Albert ... Hơn nữa ... ôi, hơn nữa trong khoảnh khắc này nàng muốn giữ chàng là người bạn bí mật của riêng nàng. Nàng không muốn nhìn thấy những người khác cư xử một cách quá lịch sự - dù cho cả Gabriel và Jenny sẽ cư xử lịch thiệp một cách hết sức thành thật – với một quý ông đã vượt lên trên hoàn cảnh của mình.

Nàng thích hai ngày vừa qua. Và nàng cảm thấy bức bối khi lại bị giam hãm ở trong nhà. Nàng cảm thấy vô cùng thất vọng khi bắt buộc phải từ bỏ một cuộc dạo chơi đầy thú vị tại Highmoor với Ngài Wade. Nàng rất thích sự bầu bạn của chàng. Đó là một điều hết sức mới mẻ, nàng đã nhận ra điều đó sau khi trở về Chalcote và ngẫm nghĩ về một giờ đồng hồ bầu bạn với chàng, được đối xử như một người có trí tuệ. Thường thì nàng không nhìn thấy điều gì khác ngoài sự ngưỡng mộ và vẻ ngoài lôi cuốn trong đôi mắt đàn ông. Tất nhiên, đó là những lời tâng bốc, nhưng nàng thường có cảm giác là nàng gây ấn tượng bởi khuôn mặt xinh đẹp chứ không phải bởi con người thật sự của nàng.

Ngài Wade không hề định quyến rũ nàng. Chỉ đơn thuần là chàng cảm thấy thích thú khi chia sẻ những quan điểm và sự hiểu biết với nàng. Và nàng tin là chàng cũng thích thú khi ở cùng nàng trong một khung cảnh nên thơ như thế. Có lẽ nàng thật ngu ngốc khi có cảm giác đó chỉ sau một lần gặp gỡ ngắn ngủi như vậy, nhưng nàng có cảm giác là nàng và Ngài Wade có thể trở thành những người bạn. Bạn bè. Nàng có rất ít bạn, mặc dù nàng rất may mắn khi quen biết được rất là nhiều người đáng mến. Chàng đã nói về điều đó như thế nào nhỉ ? Nàng ngẫm nghĩ một cách cẩn trọng để nhớ lại chính xác những lời chàng đã nói : ... ***một người đồng hành đặc biệt, một người mà khi chúng ta trò chuyện hay im lặng đều cảm thấy dễ chịu như nhau.***

Nàng lại cảm thấy cái cảm giác đã tìm ra đúng những lời cần diễn đạt khi những lời nói đó được thốt ra. Nàng không muốn yêu như những người phụ nữ khác. Một lần yêu ở tuổi mười tám làm cho nàng cảm thấy quá xấu hổ và vẫn còn đau đớn vô cùng. Nàng không bao giờ muốn trải qua cảm giác đó nữa. Những gì mà nàng thật sự muốn – và nàng không hề nhận ra điều đó cho đến khi chàng thốt thành lời với nàng – là một người bạn đặc biệt.

Nàng cảm thấy Ngài Wade có thể là một người bạn đặc biệt. Có lẽ cái ý nghĩ này thật quá buồn cười khi mà nàng chỉ mới gặp chàng có một lần. Có lẽ chàng đã quên mất nàng ngay khi chàng quay lưng lại với dòng suối trưa hôm đó. Có lẽ chàng sẽ không giữ lời ngay cả khi trời không mưa. Và có lẽ bây giờ nàng sẽ không bao giờ được gặp lại chàng nữa. Có lẽ là công việc của chàng ở Highmoor đã xong và chàng đã rời khỏi đây.

Nàng sẽ rất buồn nếu không được gặp lại chàng.

Vào ngày thứ ba thì trời hết mưa. Cả buổi sáng mây trên bầu trời tụ lại xám xịt, nhưng đến trưa chúng tan ra và mặt trời chiếu sáng xuyên qua những khe hở.

Bá tước, cùng bạn anh, đã cưới ngựa từ sáng sớm với người quản lý đi giải quyết một vài vấn đề với những người thuê đất gần đó. Nhưng họ trở về sau giữa trưa và thông báo rằng trưa hôm nay thật là hoàn hảo cho một chuyến cưới ngựa gia đình, khi mà những cuộc tản bộ chỉ làm ướt sũng những đôi giày ống và gấu váy.

“Rosie sẽ thích được nghỉ ngơi, phải không, tình yêu của anh ?” quý ngài Albert nói, mỉm cười âu yếm với người vợ đang mang thai của anh “Emily sẽ hoàn toàn an toàn trên lưng con ngựa Pony mà Gabe đã chọn cho cô bé khi chúng ta đến đây lần đầu tiên, và Jane sẽ cưới ngựa chung với anh”

Phu nhân Boyle sợ ngựa và dường như rất vui vẻ rằng tình trạng thai nghén của cô giúp cô không phải từ chối lời mời tham gia vào cuộc cưới ngựa này.

“Anh phải yêu cầu Michael giữ con ngựa Pony của nó bước đi thong thả đẩy Gabriel” nữ bá tước nói “Hay là Emily sẽ cảm thấy buộc phải đuổi kịp nó, và tim em sẽ đập mạnh vì lo lắng và Rosalie cũng sẽ lo lắng y như vậy khi cô ấy nghe được điều đó”

Bá tước nháy mắt và cười toe toét với vợ anh “Mary xin ngồi trước anh như là một người chỉ huy kỵ binh”

Nữ bá tước tặc lưỡi “thế thì tốt nhất em nên để cho con bé ngồi trước em vậy. Sam, em phải giúp chị giữ người điên rồ này trong vòng kiểm soát”

“Nếu chị không cho là nó thật sự kinh khủng, em nghĩ là em sẽ đi dạo” Sam nói.

“À, vậy thì kẻ điên rồ này sẽ làm cho cô ấy khiếp sợ” bá tước nói “Đó sẽ là một kỵ binh không có kiếm đầy Samatha yêu quý”

“Vậy thì đó sẽ là một vị chỉ huy không có kiếm” Sam nói, mỉm cười với bà tước “Ngài sẽ không phản đối nếu em đi dạo chứ?”

“Làm sao mà em có thể không muốn cưới ngựa với bốn tên lính chỉ điểm, một kỵ binh điên rồ, một người phụ nữ hay gắt gỏng và chỉ có một người là quý ông tinh tảo?” anh hỏi nàng “Một vài người còn chưa quen. Dĩ nhiên là chúng tôi không phản đối, Samantha. Em có thể làm những gì khiến cho em cảm thấy thoải mái nhất. Đó là lý do em được mời đến đây”

“Ồ, em không phải là người phụ nữ hay gắt gỏng” nữ bá tước nói với vẻ phẫn nộ “và ngừng nháy mắt với em đi, Gabriel, nếu không em sẽ tin là có bụi trong mắt anh đấy. Sam này, chân và váy em sẽ **ướt sũng**. Nhưng ở đây, chị sẽ không phàn nàn gì. Và ngừng cười đi, Gabriel. Sam, chị phải chịu đựng điều này sáu năm qua đấy. Chị có phải là một thiên thần không ?

“Anh là thiên thần Gabriel” bá tước nói.

Samantha bước đi khi chị họ của cô lại tặc lưỡi và rồi cười khúc khích với Albert và Rosalie. Nàng nhớ lại nàng và Jenny đã gọi Bá tước Thornhill là ác quỷ khi họ gặp anh lần đầu tiên, bởi vì ánh mắt đen như quỷ xa tăng của anh. Khi họ biết được tên anh, nó trở thành một sự châm biếm thật buồn cười, mặc dù chẳng có gì buồn cười vào lúc đó. Anh thật sự giống như ác quỷ khi cố tình phá huỷ hôn ước giữa Jenny và Lionel.

Samantha rùng mình. Nàng hiếm khi gọi lại cái tên này hay người đàn ông có tên này ra khỏi tiềm thức của nàng. Ác quỷ trong hình hài của một thiên thần. Người đàn ông duy nhất mà nàng đã yêu – hoặc từng yêu. Một lần đau đớn như vậy đã đủ cho cả cuộc đời.

Nàng thay một cái áo dài cũ và mang vào đôi giày ống của nàng, mặc dù mùa đông trước nàng đã hy vọng là nàng sẽ không bao giờ phải mang chúng nữa. Nàng mang theo cái áo choàng, vì không khí ở bên ngoài hơi lạnh cho dù có ánh sáng mặt trời, và cột chặt dây ruy băng của cái mũ bên dưới cằm nàng.

Chàng sẽ không có ở đó, nàng nghĩ khi nàng rời khỏi ngôi nhà. Thậm chí nếu chàng còn ở lại Highmoor, chàng sẽ không nghĩ đến việc giữ một lời hứa cách đây hai ngày. Thêm vào đó, mặc dù thời tiết trưa hôm đó rất dễ chịu – dù trời rất lạnh và như thể có bão – cỏ dưới chân nàng vẫn sưng nước.

Chàng sẽ không đến đó, nhưng dù sao đi nữa nàng cũng thích đi dạo. Và chắc chắn là cái ghế dài bằng đá bên dưới cái vòm lâu trên đỉnh đồi ắt hẳn khô ráo và đủ khuất gió để nàng có thể ngồi đó ngắm cảnh và được yên tĩnh trong một lúc. Ngồi đó còn tốt hơn là cưỡi ngựa cùng mọi người và cảm thấy cô đơn.

Cô đơn, từ này vang lên trong đầu nàng, làm cho nàng ngạc nhiên. Nàng không cô đơn. Chưa bao giờ. Hầu như nàng luôn luôn có những người bầu bạn thích hợp. Cuộc đời của nàng giống như những gì nàng muốn. Tại sao đột nhiên nàng lại nghĩ nàng cô đơn ?

Nàng bước qua tảng đá kê bước và đi lên đồi, không dừng lại lần nào để thở. Nàng nghĩ, không khí thật trong lành, thậm chí còn trong lành hơn ba ngày trước. Và bầu trời thật đẹp, những đám mây trắng lướt trên bầu trời trong xanh. Nàng leo đến đỉnh đồi, cố gắng không trông đợi là chàng sẽ đến, cố gắng tự thuyết phục bản thân nàng là nàng thích được một mình để có thể ngắm khung cảnh xung quanh mà không bị gián đoạn.

Nàng dừng lại khi cái vọng lâu trong tầm nhìn của nàng. Và cảm thấy sự sung sướng trào dâng, nàng không muốn dừng lại để phân tích vì sao nàng lại cảm thấy sung sướng. Nàng mỉm cười rạng rỡ và bước tiếp về phía trước.

Chàng đứng đó, mỉm cười với đôi mắt dán chặt vào nàng.

“Thật là cao” nàng nói “tôi đã tưởng là mình không bao giờ lấy lại được hơi thở”

“Làm ơn đừng có làm vậy. Tôi không chắc là mình sẽ thích khi mang một thi thể đi xuống một cái dốc dựng đứng như thế này đâu”

Những quý ông khác mà nàng quen biết sẽ vội vã bước lại và giúp nàng, lấy cớ để chạm vào nàng, để nắm lấy bàn tay nàng, thậm chí là có thể liều lĩnh vòng tay quanh eo lưng nàng. Sau đó sẽ là sự tán tỉnh. Ngài Wade chỉ ra hiệu đến cái cái ghế dài.

“Đến đây và ngồi xuống nào” chàng nói

Nàng cười và bước về phía chàng, những bước chân của nàng nhún nhảy bất chấp hơi thở hỗn hển.

Gò má và cả chóp mũi của nàng đều ửng đỏ vì không khí lạnh và gió. Những lọn tóc của nàng có phần rối tung bên dưới cái mũ. Gấu áo của cái áo dài đi dạo màu xanh lá cây và cái áo choàng màu xám của nàng trở nên sẫm màu vì nước. Đôi giày ống của nàng thì ướt sũng và bị cỏ bám đầy.

Thậm chí nàng còn xinh đẹp hơn những gì chàng nhớ.

Chàng đang tự thuyết phục mình rằng nàng sẽ không đến và chàng không cần suy nghĩ gì nếu nàng không đến. Thật sự thì chàng đang bận rộn với những ý tưởng sửa sang lại ngôi nhà ngay khi mùa xuân đến. Chàng có thể nghĩ và làm việc đó mà không hề bị gián đoạn nếu nàng không đến. Chàng tự nhủ với bản thân mình là chàng sẽ không đợi lâu khi chàng lên đến đỉnh đồi trước đó. Chỉ mười phút trước.

Nàng đến vào những giây cuối của phút thứ mười lăm. Chàng hơi hoảng sợ khi nhận ra chàng chưa bao giờ hạnh phúc hơn thế trong cuộc đời chàng.

“Tốt hơn rồi chứ ?” chàng hỏi sau khi nàng ngồi xuống bên cạnh chàng. Nàng có một mùi hương mà chàng đã nhận ra từ lần gặp trước. Mùi hoa violet chẳng ? Mùi hương không nồng

mà rất nhẹ nhàng. Đường như đó là mùi hương của chính cơ thể nàng chứ không phải là một loại nước hoa.

“Tôi tin vậy” nàng nói, đặt một tay trên lồng ngực. Nàng lại cười, một âm thanh trong trẻo, sung sướng. “Tôi tin là bây giờ đã an toàn để tôi nói là mình còn sống”

“Tôi rất vui” chàng nói. Một lọn tóc quăn mềm mại và mượt mà quăn quanh một ngón tay chàng.

“Trời mưa cũng không hề đáng ghét chút nào phải không ? Chúng tôi chơi trò trốn – và - tìm với lũ trẻ trong hai ngày và vờ như không tìm thấy chúng, thậm chí ngay cả khi hoàn toàn nhìn thấy chúng nấp sau tấm màn hay trốn dưới gầm bàn”

“Nàng chán ư ?” chàng hỏi và hình ảnh nàng ẵm một đứa trẻ trên ngực nàng đột nhiên xuất hiện không đúng lúc trong đầu chàng.

“Không hẳn vậy. Đó là một trò chơi hoàn toàn thú vị. Tôi tin là từ sâu thẳm bên trong tôi vẫn còn là một đứa trẻ - một ý nghĩ làm tôi hơi hoang mang. Nhưng tôi thất vọng với chuyển đi đạo của chúng ta. Tôi nghĩ là có thể Ngài không còn ở Highmoor. Tôi đã nghĩ là có lẽ Ngài sẽ không nghĩ đến chuyện sẽ đến đây ngày hôm nay để thay thế cho cuộc hẹn hai hôm trước. Tôi không trông mong là sẽ gặp Ngài ở đây hôm nay, nhưng dù sao tôi cũng đến” Nàng cười với chàng “chỉ để phòng hờ”

Nàng thật sự muốn đến. Nàng cảm thấy chán nản khi trời mưa. Ngày hôm nay nàng đã lo

lẳng – lo lẳng chàng sẽ không đến. Nhưng dù thế nào đi nữa nàng cũng đến. Chỉ để phòng hờ.

Chàng đã mừng tượng ra cuộc gặp gỡ giữa họ - nếu nàng đến. Chàng dự định sẽ thành thật và nói với nàng là chàng rất hối hận vì đã lừa dối nàng vào lần trước. Chàng sẽ làm vậy, chàng sẽ nói, vì nàng nhìn có vẻ bối rối khi bị bắt gặp là một kẻ xâm nhập và chàng không muốn làm cho nàng khổ sở hơn nữa. Nhưng thật sự chàng còn hơn hẳn Hartley Wade. Chàng là Hầu tước Carew.

Đó là những gì mà chàng định làm. Nhưng nàng đã muốn gặp chàng. Hôm nay nàng đã đến mà không hề biết là chàng có đến hay không. Nàng muốn trải qua một buổi chiều cùng chàng ngay cả khi chàng là – một thằng què xuất hiện với diện mạo khó coi, thậm chí còn không có áo quần lộng lẫy để cải thiện vẻ ngoài.

Nàng muốn ở đây với Hartley Wade, một người làm vườn. Và nàng nhìn có vẻ hài lòng khi được ở đây với chàng.

Nàng sẽ phản ứng như thế nào khi biết được chàng thật sự là ai ? Chàng có muốn biết điều đó không ?

Chàng thích là Hartley Wade. Chàng chưa bao giờ thích điều gì hơn thế trong cuộc đời chàng. Chàng muốn tiếp tục chỉ là Hartley Wade – chỉ trưa nay thôi. Và khi kết thúc cuộc gặp gỡ, hay là lần tới nếu thật sự có lần tới, chàng sẽ nói với nàng sự thật. Nhưng không phải bây giờ.

“Tôi sẽ ở Highmoor trong một khoảng thời gian. Có một vài công việc phải làm và cần phải bàn bạc với Hầu tước khi Ngài trở về. Và cần phải giám sát những công việc đó nếu ông ấy chấp thuận và muốn tiến hành ngay lập tức. Và tôi cũng cảm thấy thất vọng. Và vì vậy hôm nay tôi đến đây, ngay khi mưa tạnh. Chỉ để phòng trường hợp nàng cũng sẽ đến đây”

Nàng mỉm cười rạng rỡ với chàng. Nàng có một hàm răng trắng và đều tăm tắp. Đôi môi của nàng cong lên đầy cuốn hút ngay khoe môi. Đó là đôi môi đáng hôn nhất mà chàng từng thấy.

“Tốt rồi. Tôi đã lấy lại được hơi thở, Ngài Wade. Ngài sẽ chỉ cho tôi cái hồ chứ ? Nó có xa không ? Và cụ thể hơn, có phải đều đi xuống dốc không ?”

“Nhưng phải leo dốc khi chúng ta quay lại. Không, nó không xa lắm. Chàng đứng dậy nhưng không hề đưa tay để giúp nàng đứng dậy. Chàng e ngại khi chạm vào nàng. Thậm chí nếu chàng để nàng đi phía bên trái của chàng, nàng cũng sẽ nhận ra sự khập khiễng của chàng nếu nàng vịn vào cánh tay chàng. Và nàng sẽ bối rối hay ghê sợ. “Nàng sẽ thích nó. Đó là nơi hẻo lánh nhất và là nơi đẹp nhất của vùng đất này”

“Tôi tự hỏi liệu Hầu tước Carew có đánh giá đúng giá trị vùng đất của ông ấy, ông ấy luôn đi xa vì việc làm ăn đúng không ? Nếu tôi sở hữu cả vùng đất xinh đẹp này, tôi không chắc là tôi có thể rời xa nó”

Nhưng phải đấu tranh với sự cô đơn khi sống một mình tại ngôi nhà, một sự cô đơn mà ngay cả những vị khách đến thăm cũng không thể hoàn toàn làm dịu đi. Mỗi khi chàng ở nhà, chàng luôn cảm thấy sự thiếu vắng của phụ nữ trong cuộc đời chàng. Và những đứa trẻ. Nhưng chàng đã mất hết hy vọng khi tìm kiếm một người phụ nữ sẽ yêu chàng vì chính bản thân chàng.

Không phải là chàng chưa bao giờ yêu người phụ nữ nào – mặc dù chàng đã có một cô nhân tình trong năm năm trước khi cô đột ngột chết cách đây một năm rưỡi, cô nhân tình duy nhất của chàng. Nhưng những cảm xúc của chàng với cô không sâu sắc, không phải là tình yêu thật sự.

Chàng nghi ngờ những cảm xúc của chàng với tiểu thư Samantha Newman có thể là loại cảm xúc sâu sắc đó, mặc dù lúc này chàng chỉ cảm thấy rất thích nàng.

“Ông ấy hiểu rõ giá trị của nó. Vì vậy mà ông ấy chuẩn bị chi rất nhiều tiền để làm cho nó trở nên đẹp hơn” chàng trả lời.

“Có lẽ vậy, khi làm cho từng chi tiết của ngôi nhà trông đẹp hơn. Nhưng như vậy cũng không đủ. Thứ lỗi cho tôi. Thậm chí tôi còn không hiểu những quý ông. Nhưng Jenny - chị họ tôi, nữ bá tước Thornhill – đã nói rằng ông ta là một quý ông rất dễ mến”

Cầu Chúa phù hộ cho bá tước phu nhân. Cô luôn cư xử với chàng với sự tử tế và nhã nhặn, dù cô là một trong những người phụ nữ xinh đẹp nhất.

“Chúng ta tới rồi. Cẩn thận bước chân của nàng. Con dốc hơi trơn. Tôi sẽ rất ghét khi nhìn thấy nàng trượt chân và rơi thẳng xuống nước”

“Như vậy những đánh giá của tôi về nơi này sẽ không bao giờ khách quan mà đầy định kiến” nàng nói với một tiếng cười.

Nhưng một lúc sau nàng không còn cười nữa. Nàng dừng lại khi họ vẫn còn đứng trên đỉnh dốc, khi cái hồ hiện ra trong tầm mắt, nép mình bên hông một quả đồi và phía bên kia là rừng cây. Nàng đứng im trong một chốc, không nói gì.

“Ôi” cuối cùng nàng cũng thốt nên lời, giọng nói như thì thầm “đây là nơi đẹp nhất trên đời này”

Đó chính là khoảnh khắc mà chàng biết là chàng không phải lòng nàng như một cậu bé yêu một người phụ nữ xinh đẹp.

Đó chính là khoảnh khắc mà chàng biết là, không hề nghi ngờ và bất chấp việc họ chỉ mới biết nhau, chàng yêu nàng.

CHƯƠNG 3

Có một điều gì đó thật cuốn hút ở nó. Hồ nước ở Chalcote nhìn thì vị với mặt nước trải rộng, nhà thuyền và những bờ cỏ mà một gia đình có thể chọn làm nơi tổ chức picnic hoặc vui chơi. Nhưng cái hồ này thật khác. Nó đầy mê hoặc.

Nàng nghĩ có lẽ nó dốc hơn và có rừng cây ở phía bờ bên kia bao bọc lấy cái hồ khiến cho cái hồ trông như một thế giới thu nhỏ tách biệt và khiến cho mặt nước có vẻ sâu hơn và phẳng lặng.

“Chúng ta sẽ đi xuống dưới chứ?” chàng hỏi “Nó còn đáng yêu hơn khi nhìn từ bờ hồ”

Họ chậm rãi đi xuống, tuy vậy nàng có thể nhìn thấy con dốc thoải trước khi hướng thẳng đến hồ nước và ở đó có một vùng đất bằng phẳng có thể đứng hoặc ngồi. Nàng mừng là chàng đã không đưa bàn tay hay cánh tay ra cho nàng vịn. Nàng nhận ra chàng chưa bao giờ làm vậy. Hầu hết những quý ông khác sẽ làm thế và khiến cho nàng cảm thấy yếu đuối và uỷ mị. Nhưng chạm vào nhau nghĩa là hiện hữu sự lôi cuốn thể xác. Nó làm cho một người ngay lập tức nhận ra giới tính của mình đối lập với giới tính của người bạn đồng hành.

Nàng mừng vì không có cảm giác như thế với ngài Wade. Nó sẽ phá huỷ tình bạn mà nàng nghĩ là nàng đang vun đắp. Nàng nhận ra nàng chưa bao giờ có một người bạn khác giới. Thật sự không có.

Đúng, nàng nghĩ chàng hoàn toàn đúng khi họ đứng trên bờ hồ, nhìn qua mặt nước. “Yên tĩnh” nàng nhẹ giọng “hoàn toàn yên tĩnh. Nó làm ta liên tưởng đến – oh, cái gì nhỉ ?”

“Sự hiện diện của Chúa chẳng ?” chàng ướm lời.

“Đúng vậy” Nàng nhắm mắt và hít vào mùi của nước và cây cối xung quanh. “Đúng, có những nơi đem đến cảm giác như thế đúng không ? Nhà thờ thì luôn luôn rồi. Đôi khi là những chỗ khác. Nơi này chẳng hạn.”

“Tôi luôn thích nó hoang vắng, mặc dù tôi muốn có bàn tay của con người để tôn vinh vẻ đẹp của nó. Có thể là một nhà nguyện.” Chàng mỉm cười dịu dàng “Nhưng sẽ thiếu tự nhiên. Tất nhiên là không có gì gợi đến sự có mặt của con người. Đã một lần tôi từng nghĩ đến một nhà thuyền và những con thuyền, nhưng tôi nhanh chóng gạt bỏ ý tưởng đó ngay khi nó xuất hiện. Nàng nghĩ sao ?”.

“Không nên có thuyền” nàng nói.

“Có lẽ là một cây cầu” chàng nói và chỉ về chỗ hẹp lại nơi cuối hồ có một thác nước đổ xuống từ sườn đồi. “Tôi luôn nghĩ đến việc làm một cái cầu. Nhưng một cái cầu dù ở chỗ nào thì cũng là một sự thiếu tự nhiên phải không ?”

“Một cây cầu bằng đá với những nhịp cầu. Tôi nghĩ là ba. Dẫn đến một cái vọng lâu nhỏ hay

một nhà hóng mát.” Nàng trả lời.

“Đúng” Chàng im lặng trong vài phút. “Hoàn toàn được bao bọc bởi những cửa sổ bằng kính sáu hoặc tám cạnh. Nơi một người có thể ngồi và tránh cái lạnh”

“Và khô ráo” nàng nói và cười lớn. “Một căn nhà tránh mưa. Cái hồ ắt hẳn trông rất đẹp khi trời mưa, với sương mù trên đồi và những rặng cây”

“Một căn nhà tránh mưa. Tôi thích ý tưởng đó” chàng nói nhẹ nhàng.

“Sẽ rất ấm cúng và yên tĩnh. Tôi tin là tôi sẽ có những khoảng thời gian tuyệt vời tại đó nếu tôi sống ở đây”

“Một cây cầu và một căn nhà tránh mưa. Những thứ sẽ được làm. Nhiều năm qua tôi đã lúng túng quyết định nên làm gì tại đây, và nàng đã giúp tôi giải quyết vấn đề”.

“Có lẽ ngài nên thuê tôi làm phụ tá đầy ngài Wade”

Chàng xoay sang mỉm cười với nàng. Chàng là người có nụ cười đáng yêu nhất mà nàng từng thấy. Nó xuất phát từ sâu trong đôi mắt chàng và khiến nàng phải mỉm cười đáp lại.

“Liệu tôi có đủ khả năng thuê nàng không?” chàng hỏi.

“Có lẽ là không. Liệu hầu tước Carew có nghĩ là ngài điên không khi ngài đề xuất ý tưởng xây một cây cầu và một căn nhà tránh mưa ở đây?”

“Hoàn toàn có khả năng đó. Nhưng ông ấy tin vào khả năng của tôi. Và khi ông ấy nhìn thấy thành quả, ông ấy chắc chắn sẽ thích”

“Tôi cũng mong thế. Tôi muốn chúng được ưa thích”.

Họ đứng cạnh nhau, hoàn toàn yên lặng, hoàn toàn hoà hợp, nhìn xung quanh.

“Tôi có thể sống hạnh phúc ở đây suốt cả phần đời còn lại” cuối cùng nàng cũng nói với một tiếng thở dài. Nhưng nàng cười lạnh lẽo khi nói “nếu tôi là kiểu người thích sống ẩn dật”.

“Với một cái áo sơ mi làm bằng vải bố và lao xuống hồ vào buổi sáng”

“Eo ôi” nàng nói, làm điệu bộ run lấy bầy và cả hai cùng cười. Rồi nàng trở lại nghiêm trang “Tôi nghĩ rằng tôi nên quay lại Chalcote. Chắc tôi đã ở đây hơn một tiếng rồi. Thời gian trôi qua nhanh quá”.

“Nàng có muốn nhìn thấy bên trong tu viện không ?” chàng hỏi.

Nàng sửng sốt.

“Nàng có thích không ? Ngày mai thì sao ? Tôi rất sẵn lòng dẫn nàng đi tham quan bên trong tu viện”.

“Đường như không hay chút nào khi đi xem xét ngôi nhà của một quý ông khi ông ta vắng mặt”. Nàng nghĩ nó còn không hay hơn nhiều khi ông ta có ở nhà.

“Tôi sẽ chỉ dẫn nàng đi xem những căn phòng chung thôi. Có nhiều du khách đến đây tham quan suốt mùa hè. Người quản gia có quyền dẫn khách đi tham quan những phần không mang tính riêng tư của chủ nhân ngôi nhà – những nơi trang lệ nhất. Tôi cũng biết rất rõ những chỗ được phép tham quan nên có thể chỉ cho nàng”.

Từ xa tu viện Highmoor nhìn quá đẹp. Nàng rất tò mò. Và đôi mắt chàng đang mỉm cười với nàng.

“Mai chứ ?” chàng hỏi.

“Ôi” nàng đột nhiên cảm thấy mình như một đứa trẻ đang từ chối bữa yến tiệc. “Ngày mai chúng tôi định đi thăm vài người. Tôi không thể quá khiếm nhã lại vắng mặt nữa”

“Ngày mốt thì sao ?” chàng hỏi.

“Ngày mốt chúng tôi chờ những vị khách. Nàng ngược mặt lên và cười tiếc nuối với chàng. Nhưng đột nhiên nàng nảy ra một ý. “Ngài cũng sẽ đến chứ ? Tôi biết Gabriel và Jenny – bá tước và nữ bá tước – sẽ rất vui”. Và ngay khi nói hết câu nàng cảm thấy hối tiếc. Đường như thật ngớ ngẩn, nàng không muốn chia xẻ người bạn này với gia đình nàng.

“Tôi không nghĩ vậy. Tốt hơn tôi nên ở đây và vờ như làm việc. Nhưng cảm ơn nàng đã mời”.

Họ mỉm cười tiếc nuối với nhau. Nàng rất thích hai buổi chiều bầu bạn với chàng. Nàng nghĩ chàng đã khiến cho những buổi chiều ve vãn tầm thường mà đôi khi nàng cưỡi ngựa ra ngoài hay ở những bữa tiệc ngoài vườn với những quý ông khác trở nên nhạt nhẽo. Tình bạn thì thoải mái hơn nhiều.

“Tôi có thể đến vào chiều ngày kia” nàng nói với vẻ hy vọng “Lúc đó ngài vẫn còn ở đây chứ ?”

“Còn. Tôi không thể tin là nàng muốn đến. Đi bộ sẽ rất xa đấy. Nàng sẽ cưỡi ngựa chứ ?”

“Vâng. Tất nhiên” nàng trả lời.

“Có lẽ tôi sẽ gặp nàng tại cổng của Highmoor được không ? Cùng giờ này ?”

Nàng gật đầu và mỉm cười. “Tôi phải về rồi. Ngài không cần tiễn tôi. Ngài phải đi một quãng đường dài nếu đi đến con suối rồi quay trở lại.”

“Nhưng giống như lần cuối. Tôi có trách nhiệm phải nhìn thấy tận mắt những người xâm nhập rời khỏi lãnh thổ của Highmoor”.

Họ cùng rời khỏi bờ hồ, leo lên đỉnh ngọn đồi rồi xuống dốc đi đến chỗ con suối và những tảng đá kê bước quay về Chalcote, và dễ dàng tán gẫu về mọi chủ đề. Nàng dừng và quay lại phía chàng trước khi băng qua bờ bên kia con suối.

“Cảm ơn, ngài Wade. Ngài thật tử tế”.

“Và với tôi, tôi sẽ mong chờ được gặp lại nàng sau ba ngày nữa”.

Sau khi băng qua những tảng đá, nàng xoay người vẫy tay chào chàng trước khi những cái cây che khuất bóng dáng chàng khỏi tầm mắt nàng. Nàng nghĩ chàng là một quý ông còn độc thân. Và hai buổi chiều nàng đã ở bên chàng một mình hơn cả giờ đồng hồ tại vùng quê hẻo

lánh không có bóng dáng người nào khác. Không ai biết nàng đi đâu. Và đây là lần thứ hai nàng cố tình gặp chàng. Nó như thể họ sắp xếp một cuộc hẹn hò. Và cực kì trái phép tắc, thậm chí với một phụ nữ đã hai mươi bốn tuổi. Dì Aggy sẽ ngất xỉu vì tưởng tượng những gì có thể xảy ra nếu dì ấy biết. Gabriel sẽ cau mày và lại trông giống như ác quỷ Lucifer. Thậm chí cả Jenny cũng sẽ mắng nàng.

Tại sao rốt cuộc dường như chẳng có gì là có vẻ không phải phép ? Chỉ bởi vì không có gì liên quan đến tán tỉnh, đụng chạm và lãng mạn sao ? Hay là vì vẻ ngoài của chàng ? Chàng là một người đàn ông với vẻ ngoài rất bình thường – có lẽ ngoại trừ lúc đôi mắt hay cả khuôn mặt chàng mỉm cười. Và hoàn toàn quê mùa. Và rồi có bàn tay mang găng, tàn tật và đáng đi khắp khiễng. Có lẽ là do vẻ ngoài của chàng. Nàng thử tưởng tượng chàng như một quý ông đẹp trai, phục trang hoàn hảo. Liệu lúc đó nàng có cảm thấy không phải phép ? Có lẽ nàng sẽ nghĩ vậy. Nàng sẽ bị một người đàn ông như vậy lôi cuốn.

Nàng chẳng thấy ngài Wade có gì hấp dẫn cả. Ngoại trừ với tư cách một người bạn. Ngoại trừ với tư cách một người đồng hành đặc biệt.

Ngày chậm chạp trôi qua. Tất nhiên tình trạng cô độc hoàn toàn là lỗi của chàng. Nếu chàng cho thông báo sự trở về của mình thì chàng sẽ có người đến thăm. Thornhill có lẽ sẽ là một trong những người đầu tiên đến thăm chàng. Và chàng sẽ đi thăm những người láng giềng. Chàng sẽ có những lời mời ăn tối. Chàng sẽ mời mọi người đến dùng bữa tối. Đúng, hoàn toàn là lỗi của chàng mà chàng mới hết sức cô độc.

Và tất cả là do một sinh vật nhỏ bé quá sức xinh đẹp từ vẻ bề ngoài cho đến tâm hồn khiến cho nàng không thể với tới được như một vì sao trên một thiên hà khác. Tất cả là vì chàng lo sợ

nàng biết chàng là ai, sợ nhìn thấy nàng thay đổi cách cư xử, sợ nhìn thấy sự thương hại của nàng. Chàng không muốn nàng nhìn chàng với tư cách một hầu tước Carew vô cùng giàu có và thích hợp để kết hôn. Chàng muốn nàng tiếp tục nhìn chàng như một người bình thường – hết sức bình thường – Hartley Wade.

Mỗi nụ cười nàng tặng cho Hartley Wade là một vật quý được cất giữ cho tương lai, vì mỗi nụ cười đều hoàn toàn ngây thơ và chân thật như một vè đẹp hoàn hảo. Mỗi lời nàng nói với chàng đều được cẩn thận khắc ghi trong kí ức. ***Đây là nơi đẹp nhất trên đời này ... có lẽ ngài nên thuê tôi làm phụ tá ... Tôi có thể sống hạnh phúc ở đây suốt cả phần đời còn lại ... Ngài cũng sẽ đến chứ ? ... Thật là dễ chịu.***

Chàng không muốn nàng biết. Chàng muốn sự lạ lùng này tiếp diễn – chỉ trong một buổi chiều nữa. Và vì vậy chàng tận dụng sự cô độc của mình, không rời khỏi điền trang của chàng vì sợ bị nhìn thấy và tin tức sẽ bị lan truyền. Chàng hầu như đi bộ và cưỡi ngựa bất cứ khi nào có ánh sáng ban ngày trong hai ngày dài vô tận đó, nghĩ về nàng, mơ về nàng, tự nguyện rửa mình bằng những cái tên mà chàng có thể nghĩ ra, từ thẳng gốc cho đến tệ hơn.

Chàng không thể ngủ vì nghĩ đến nàng, và khi chàng ngủ chàng mơ thấy nàng. Trong những giấc mơ nàng luôn ở ngoài tầm với của chàng, luôn mỉm cười với chàng và nói với chàng điều đó thật dễ chịu.

Một tối, sau khi chàng cho người hầu nghỉ ngơi, chàng đứng trước một cái gương lớn, chỉ mặc áo sơ mi và quần chần, và nhìn vào ảnh mình trong gương – điều mà chàng hiếm khi làm, ngoại trừ những lúc vô tình nhìn lướt qua.

Chàng rầu rĩ mỉm cười với hình ảnh của mình trong gương, rồi nhìn xuống và nhắm mắt lại. Chàng thật là ngu xuẩn. Chàng dùng ngón tay cái của bàn tay trái xoa bóp lòng bàn tay phải,

miết vào những chỗ gân cứng đơ. Nàng là tạo vật nhỏ bé xinh đẹp nhất còn sống. Làm sao một người đàn ông có thể nhìn nàng mà không muốn nàng và yêu nàng chứ ? Nàng có thể chọn bất cứ người đàn ông nào nàng muốn. Nàng có thể chọn những người đàn ông đẹp trai nhất nước Anh. Chắc chắn có rất nhiều người theo đuổi nàng. Lý do mà đến hai mươi bốn tuổi nàng vẫn chưa lấy chồng chắc chắn là do nàng có quá nhiều sự lựa chọn.

Và chàng dám muốn có nàng cho riêng mình ?

Chàng mở mắt ra và ép mình phải nhìn vào hình ảnh phản chiếu trong gương. Chàng quan sát bàn tay mảnh dẻ, tàn tật được xoa bóp và tập luyện – nhưng không bao giờ có thể trở lại hoàn toàn lành lặn.

Và chàng dám yêu nàng ?

Nếu nàng biết chàng là ai, con quỷ trong đầu nói với chàng, có lẽ nàng sẽ muốn chàng. Hoặc tước vị của chàng. Hoặc của cải của chàng. Hoặc sự giàu có của chàng.

Không có người phụ nữ nào từng muốn chàng. Mặc dù Dorothea yêu chàng. Không phải yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Chàng chỉ là một người đàn ông có thể trả cho sự phục vụ của cô ấy và cho cô ấy một sự đảm bảo với một mối quan hệ lâu dài. Cô ấy đã nói với chàng như vậy và chàng tin. Chàng luôn rộng rãi với cô ấy, Dorothea đáng thương. Chàng yêu quý Dorothea.

Nhưng Dorothea hơn chàng mười tuổi, thẳng thắn và đơn giản hơn nhiều, đã là một gái điếm hạng sang có tuổi khi cô ấy trở thành người phụ nữ đầu tiên mà chàng ân ái.

Không hề có người phụ nữ nào khác muốn chàng. Chắc chắn không phải là tiểu thư Samantha Newman. Ý nghĩ đó thật là nực cười. Chàng khẽ cười và nhắm mắt lại.

Nhưng nàng thích hai buổi chiều họ ở cùng nhau. Nàng thích sự bầu bạn của chàng. Và ngoài họ thì không hề có người nào khác nữa. Nàng sắp sửa cho phép chàng giới thiệu với nàng thứ quý giá nhất của chàng, đó chính là nhà chàng. Và chàng sẽ có những kỉ niệm với nàng ở đó, ngay tu viện Highmoor, với ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ những căn phòng của tu viện. Chàng chắc chắn nàng sẽ say mê chúng. Và trong khi đó, chàng sẽ ngắm nhìn nàng một cách kín đáo để khắc ghi từng ánh mắt, cử chỉ và lời nói của nàng.

Đúng vậy, chàng sẽ là Ngài Hartley Wade chỉ trong một buổi chiều nữa. Chàng cầu mong hôm đó trời sẽ trong xanh. Trong khi chờ đợi, ngày dường như dài vô tận và thật u ám. Cách duy nhất để giúp chàng bình tâm là đi bộ ra hồ và đứng tại chỗ nhìn chăm chăm vào nơi mà chàng sẽ xây dựng cây cầu và ngôi nhà trú mưa.

Sàng ngày hôm đó rốt cuộc cũng đã đến, rồi sau đó sẽ là buổi chiều. Những lời cầu nguyện của chàng đã được đáp lại. Không những không mưa mà mặt trời còn toả sáng trên bầu trời quang đãng. Không khí ấm áp. Chàng đã đưa ra những chỉ thị cho gia nhân trước khi chàng đi. Cho đến khi họ trông thấy tiểu thư Newman và tự đưa ra những kết luận, gia nhân của chàng sẽ nghĩ là chàng điên rồ - trước tiên là cấm họ không được loan báo sự trở về của chàng và bây giờ là cấm họ đề cập tới tước hiệu của chàng trong cả ngày hôm nay.

Chàng cưỡi ngựa xuống con đường quanh co dẫn vào nhà để ra đến cổng, đứng tại nơi mà những người cưỡi ngựa đi ngang qua vẫn không nhìn thấy chàng. Chàng tự thuyết phục mình rằng chàng sẽ không thất vọng nếu nàng không đến.

Nhưng chàng biết ngay khi chàng nhìn thấy nàng, chỉ hai phút sau khi chàng đến nơi, rằng chàng sẽ rất thất vọng. Tuyệt vọng.

Dường như nàng thấy chàng ngay lập tức và vẫy một bàn tay ra hiệu cho chàng. Cùng lúc đó, cả khuôn mặt xinh đẹp của nàng bừng sáng với một nụ cười vui mừng. Đúng, vui mừng. Nàng vui mừng khi gặp lại chàng.

Nàng mặc một bộ đồ cưỡi ngựa bằng nhung màu xanh sẫm thanh lịch và thời trang. Nàng đội cái mũ cưỡi ngựa cùng màu với những cái lông chim màu xanh được uốn một cách tài tình qua một bên tai và xuống dưới cằm. Lý trí chàng cố gắng tìm kiếm từ nào hơn hẳn từ xinh đẹp nhưng chẳng thể tìm ra.

“Ngài đã bao giờ thấy một ngày mùa xuân nào tuyệt vời hơn chưa ?” nàng nói một cách vui vẻ khi gần đến chỗ chàng.

“Chưa, chưa bao giờ” chàng trả lời một cách thành thật, mỉm cười với nàng.

Chưa bao giờ. Và sẽ không bao giờ có một ngày mùa xuân nào tuyệt vời hơn ngày hôm nay.

Chàng không dẫn nàng vào nhà ngay mà đi ra khỏi con đường dẫn đến toà nhà, đi xuyên qua khoảng trống giữa những cây cổ thụ. “Đây là một khu rừng nguyên sinh rậm rạp và hoàn toàn không thể đi xuyên qua ngoại trừ những con thú nhỏ hoang dã. Tôi đã cho phát quang vì vậy

nó trở thành nơi cho hươu nai sinh sống, nơi đi bộ và cưỡi ngựa. Tất nhiên sau đó hầu tước đã quyết định rằng không có săn bắn trong vùng đất của ông ấy, do vậy mà hươu nai được an toàn ở đây”

“Ồ, tôi rất vui. Ngài không tán thành ư ?” Nàng mong là chàng tán thành. Nàng mong là chàng không thích những cuộc săn bắn đẫm máu. Nhưng hầu hết đàn ông đều thích săn bắn. Dường như đàn ông cảm thấy không ra dáng đàn ông nếu thừa nhận khác đi. Thiện cảm đối với hầu tước Carew của nàng tăng lên.

“Không. Tôi tạo ra nơi này chỉ với điều kiện nó sẽ là một khu bảo tồn hoang dã. Nhìn kia.” Chàng chỉ bằng cái roi ngựa. Có năm con hươu đáng yêu, oai vệ và không hề sợ hãi, mặc dù chắc chắn là chúng đã nhìn, nghe thấy tiếng ngựa và con người cách đây cả trăm feet.

“Làm thế nào mà một người lại có thể muốn bắn chúng chứ ?” nàng thốt lên và đôi mắt chàng mỉm cười với nàng.

Chàng dẫn nàng đi quanh phần mở rộng của công viên, với tu viện luôn ở trong tầm mắt. Nhìn từ phía trước tu viện như thể một thánh đường. Ba mặt còn lại là sự pha trộn của những kiến trúc lạ mắt. Những vị hầu tước qua các đời hiển nhiên đã để lại dấu ấn của mình trên toà nhà. Và kết quả thật tuyệt vời. Samantha không thể nghĩ đến ngôi nhà nào – mà nàng đã nhìn thấy những toà nhà tráng lệ nhất nước Anh – có thể làm nàng ngưỡng mộ hơn.

“Cảm ơn”, ngài Wade đã nói vậy khi nàng nói với chàng điều đó.

“Ngài có nhúng tay vào thiết kế của ngôi nhà không ?”

Chàng ngậy người nhìn nàng trong một lúc trước khi bật cười “Không. Nhưng tôi sẽ chuyển lời khen ngợi của nàng đến hầu tước. Tôi sẽ kể lại với nàng phản ứng và vẻ mặt của ông ấy khi nào nàng có thể nghe”

“Ngài thật là không chịu nổi”

Công viên được thiết kế thật khác thường. Không có những vườn hoa đối xứng trước nhà mà chỉ có khoảng đất thô rộng và vài chậu cảnh lớn, trơ trụi vào mùa này trong năm. Nhưng có những luống hoa và hòn non bộ, một vài luống hoa đầy những chồi xanh; những bông hoa nghệ tây và hoa anh thảo nở đầy tại một luống hoa nằm xa xa. Nhưng không có sự cân đối nào. Chúng đột nhiên xuất hiện, khuất khỏi tầm mắt cho đến khi một ai đó đứng ngay phía trên những bông hoa.

“Thật là khác lạ. Nhưng tôi thích chúng. Phải chăng đó là công sức của ngài ?”

“Không hẳn là công sức của tôi, của người làm vườn nhiều hơn. Nhưng là thiết kế của tôi. Tôi nghĩ là nó khác lạ. Dù sao đi nữa thì mọi người luôn nghĩ nó cần phải có thứ tự và đối xứng, không cần phải trông có vẻ tự nhiên. Nàng có nhận ra không ? Những cái cây trên sườn dốc mà chúng ta gặp nhau lần đầu tiên là một ví dụ. Đôi khi tôi thấy mình đi ngược lại tự nhiên. Nhưng không phải luôn luôn. Tôi thích hoà hợp với thiên nhiên hơn là chống lại nó, vì vậy mọi thứ ở công viên này nhìn có vẻ như là tự nhiên vốn dĩ đã tạo ra nó như thế trong khi sự thật thì không phải vậy”

“Ất hẳn ngài đã trải qua nhiều khoảng thời gian tuyệt vời ở đây. Hầu tước chắc chắn là đánh giá rất cao công việc của ngài”. Một lần nữa thiện cảm dành cho hầu tước của nàng lại tăng thêm.

“Ông ấy không thể tự mình làm được” chàng nói với ánh mắt lấp lánh “nhưng ông ấy biết đánh giá và khuyến khích theo nhiều cách khác nhau. Tôi đã thiết kế cho nhiều công viên khác tại Anh quốc. Nhưng đây là nơi tôi thích nhất”

“Ngài có sống gần đây ?” nàng hỏi. Dường như thật đáng tiếc khi chàng bỏ ra nhiều thời gian và công sức cho một nơi đẹp như thế này nếu chàng hiếm khi được nhìn thấy nó.

“Không xa lắm. Chúng ta sẽ cho những con ngựa vào trong chuồng và vào bên trong tu viện chứ ?”

“Vâng”. Nàng hi vọng bên trong tu viện sẽ không làm nàng thất vọng. Nàng rất muốn được tận mắt nhìn thấy nó khi nàng đã ở quá gần. Nàng hơi lo lắng về việc những người hầu sẽ nghĩ gì. Liệu họ có biết nàng là ai ? Liệu họ có cảm thấy khó chịu khi thấy nàng ở một mình với người thiết kế phong cảnh mà ông chủ của họ thuê ? Nàng sẽ không để cho những người hầu làm hỏng buổi chiều của nàng. Ba ngày bị trì hoãn dường như dài vô tận. Và nàng cảm thấy vui mừng khi gặp lại chàng, nhìn thấy chàng đợi nàng tại cổng. Người bạn của nàng.

Nàng nín thở khi thấy tiền sảnh. Có hai câu chuyện được kể trên trần, dường như được khắc trên những cột đá và những khung cửa theo kiến trúc Gothic tuyệt đẹp. Nó tạo cho người ta cảm giác như thể đang đi vào một thánh đường.

“Phần cổ kính và tráng lệ nhất của toà nhà. Tách hẳn khỏi mái ngói mà ông bà của tôi - , mà ông bà của hầu tước đã cho hạ thấp xuống. Đây chính là lối vào của tu viện kể từ ngày nó bị vua Henry VIII tịch thu”.

“Ồ” là lời nhận xét thông minh nhất mà nàng có thể nghĩ ra.

Một người hầu cúi chào nàng sau khi ngài Wade ra hiệu cho anh ta cầm nón, roi ngựa và áo khoác ngoài của nàng. Anh ta chiếu lệ chào ngài Wade một cách cứng nhắc và đón lấy nón, roi ngựa của ngài Wade mà không nói một lời. Samantha nhận ra nàng cắn chặt môi dưới trước cử chỉ rõ ràng là coi thường như vậy. Ất hẳn họ xem chàng như một người hầu ở đây, địa vị chỉ cao hơn họ chút ít mặc dù rõ ràng chàng là một quý ông. Những người hầu có lẽ là quá bất lịch sự. Nhưng ngài Wade không nói gì. Có lẽ chàng không để ý.

Họ dành hàng giờ đi bộ tham quan những phòng sinh hoạt chung – phòng khiêu vũ lớn, phòng khách, phòng ăn, tiền sảnh đón khách, phòng ngủ mà vua Charles đệ nhị từng ngủ. Nàng ngắm những bức tranh của Rembrandts, Van Dycks và một bức tranh vẽ cảnh biển hùng vĩ của Reynolds. Đó là những bức tranh đẹp nhất mà nàng từng thấy.

“Tưởng tượng cuộc sống ở đây” nàng nói với ngài Wade khi họ ở trong phòng khiêu vũ, giang hai cánh tay và xoay tròn “tưởng tượng tất cả mọi thứ là của riêng mình”.

“Nàng có thích vậy không?”

“Có lẽ không”. Nàng ngừng xoay. “Mọi thứ xung quanh không phải là tất cả tất cả đúng

không ? Có những thứ khác quan trọng hơn. Nhưng điều đó không ngăn tôi tưởng tượng được sống ở đây ?”

“Nàng nên cưới Hầu tước Carew”

“Thế à”. Nàng cười. “Ông ấy là quý ông độc thân phải không ? Ông ấy bao nhiêu tuổi ? Ông ấy có trẻ và đẹp trai không ? Hay là ông ấy già và run lẩy bẩy ? Nhưng không quan trọng. Mang ông ấy đến đây và tôi sẽ quyến rũ ông ấy, biến ông ấy thành kẻ ngu ngơ”

“Nàng sẽ làm vậy chứ ?”. Chàng mỉm cười với nàng, đầu chàng nghiêng nghiêng.

“Nữ hầu tước Carew” nàng nói, uể oải ve vẩy một cái quạt tưởng tượng trước mặt nàng “chắc hẳn phải có một cái nhẫn chứ ? Tôi nghĩ rằng ngài nên cúi người hôn chiếc nhẫn”

“Nàng sẽ làm vậy à ?” Chàng không hề cúi người.

“Tôi sẽ chặt đầu ngài nếu ngài không tuân lệnh”, nàng nói, hếch cằm và nhìn xuống chàng qua cái mũi dài của nàng. “Tôi sẽ đề nghị chồng tôi, hầu tước làm điều đó. Nữ hầu tước. Của tu viện Highmoor ở Yorkshire”. Nàng ve vẩy một bản tay trước mặt chàng để chàng hôn nó.

Chàng không hôn tay nàng.

“Tôi đã nói với ngài rằng sâu thẳm bên trong tôi vẫn còn là một đứa trẻ mà”, nàng nói, trở lại điệu bộ bình thường. “Tôi sẽ không thử quyến rũ ông ấy dù cho ông ấy có là một quý ông đẹp trai, cao to, tóc đen – như Gabriel. Tôi sẽ không đổi tự do của tôi vì tất cả mọi thứ ở đây”. Nàng vẫy một cánh tay quanh phòng khiêu vũ để diễn tả mà mắt vẫn nhìn chàng.

“Tự do đối với nàng quá quý giá vậy sao ?”

“Đúng. Ngài có thắc mắc tại sao vào tuổi này mà tôi vẫn chưa kết hôn không ? Đó là vì tôi quyết định không bao giờ kết hôn.”

“À”. Đôi mắt chàng cười, nhưng xa vắng. Hầu hết mọi người sẽ không nhận ra đôi mắt đó đang cười. “Tôi nghĩ rằng nàng đã bị tổn thương rất nhiều”.

Nàng choáng váng với sự kinh ngạc. Đàn ông thường nói với nàng rằng nàng là người phụ nữ vui vẻ nhất, tươi tắn nhất mà họ biết.

“Đúng. Cách đây đã lâu. Nhưng giờ nó không còn quan trọng nữa”.

“Ngoại trừ việc nó đang huỷ hoại cuộc đời nàng”.

“Không có. Không hề. Điều ngài nói thật là lạ”

“Thứ lỗi cho tôi. Hãy vào phòng làm việc của tôi và dùng tách trà. Tất nhiên đó là phòng làm việc của hầu tước, nhưng tôi được toàn quyền sử dụng khi tôi ở đây và ông ấy đi vắng”

Nàng nghĩ những người bạn thì hiểu nhau. Chàng có thể nhìn thấy điều mà những người khác không nhìn thấy. Và chàng hiểu được điều gì đó mà chính nàng cũng không nhận ra – hay không thừa nhận. Nàng có huỷ hoại cuộc đời của mình không ? Chẳng lẽ nàng lại để cho hắn ta chi phối cuộc đời nàng ư ?

“Cảm ơn ngài. Có tách trà thì thật là tuyệt”

CHƯƠNG 4

Chàng vui mừng vì chàng đã nghĩ đến việc mời nàng dùng trà trong phòng làm việc thay vì trong phòng khách. Chàng cảm thấy phòng khách lạnh lẽo và không có hơi ấm trừ khi chàng phải tổ chức những cuộc gặp gỡ đông người. Phòng làm việc của chàng, thì ngược lại, là nơi mà chàng trải qua phần lớn thời gian ở trong nhà khi chàng bước ra khỏi phòng ngủ. Đó là một căn phòng ấm cúng, thật ra cũng không nhỏ lắm, nhưng chứa đầy những thứ mà chàng ưa thích và không bao giờ ngăn nắp, kể từ khi người hầu gái nhận được chỉ thị không được phép di chuyển những cuốn sách – đặc biệt là khi chúng đang mở.

Chàng dẫn nàng đến ngồi trên một cái ghế đã cũ, thoải mái cạnh lò sưởi, mà những người hầu luôn mang đến kê tại đó ngay khi chàng bước chân vào ngôi nhà, và đặt một cái ghế giống y như vậy ở phía bên kia lò sưởi. Cha chàng đã định ném nó đi vài năm trước, nói chúng là một sự hổ thẹn tại một nơi sang trọng như Highmoor, nhưng chàng giữ chúng trong phòng làm việc của chàng và chàng không tin là chàng sẽ bỏ chúng.

Bây giờ chàng biết là chàng sẽ không bao giờ vứt chúng đi. Và chàng biết rằng phòng làm việc của chàng sẽ trở nên vô cùng thân thiết với chàng trong tương lai, bởi vì thứ quý giá nhất trong cuộc đời chàng đã uống trà tại đây vào một buổi chiều. Nàng trông có vẻ nhỏ bé và xinh xắn trong cái ghế đó. Nàng có vẻ thoải mái.

Chàng rất vui khi nàng trêu đùa về việc cưới Hầu tước Carew khi chàng gợi ý đến khả năng đó. Nhưng chàng cảm thấy buồn vì ai đó đã làm tan vỡ trái tim nàng. Lúc này, nàng toả sáng và dường như vui vẻ, nhưng chàng nghĩ là chàng không hề cường điệu chút nào khi nói trái tim tan vỡ đã phá hỏng cuộc đời nàng. Hầu hết những tiểu thư ở vào độ tuổi của nàng có thể đã lấy

chồng nhiều năm trước và lúc này đã có con. Đặc biệt là những tiểu thư xinh đẹp như nàng. Thế nhưng chẳng có tiểu thư nào xinh đẹp như nàng cả.

Họ nói về những cuốn sách sau khi nàng nhìn thấy tựa vài cuốn sách nằm trên chiếc bàn nhỏ cạnh nàng. Và về âm nhạc, nhạc kịch, sân khấu. Sở thích của họ giống nhau, mặc dù nàng chưa bao giờ học tiếng La tinh hay tiếng Hy Lạp như chàng, và nàng chưa bao giờ được đọc những vở kịch mà nàng đã từng xem. Và nàng thích giọng nam cao hơn giọng nữ cao, nàng thích đàn cello hơn đàn vi-ô-lông, khác hẳn chàng. Và cả hai đều thích đàn piano hơn hai nhạc cụ trên.

Chàng chưa bao giờ biết một người phụ nữ nào lại dễ dàng trò chuyện hơn nàng. Nhưng chàng cũng chưa bao giờ biết người phụ nữ nào lại không hoảng sợ trước vẻ ngoài của chàng. Chàng tự hỏi liệu điều đó có tạo ra sự khác biệt. Nàng nói trong phòng khiêu vũ rằng cho dù có cơ hội nàng cũng không bao giờ quyến rũ Hầu tước Carew. Nhưng nếu nàng biết chàng chính là hầu tước chứ không phải là quý ông được hầu tước thuê để thiết kế công viên, nếu nàng biết điều đó thì liệu nó có tạo nên sự khác biệt ? Liệu nàng có cảm thấy kém thoải mái hơn với chàng ? Liệu nàng có cảm thấy hành vi của họ là không đứng đắn ? Dường như nàng không hề cảm thấy hoàn cảnh lúc này của họ là không đứng đắn. Và nó thậm chí còn không phải phép hơn nhiều khi họ ở một mình cùng nhau bên trong cánh cửa thay vì lang thang trong công viên cùng nhau.

“Điều gì đã xảy ra ?” nàng nhẹ nhàng hỏi chàng. Chàng nhận ra họ đã ngồi cùng nhau trong im lặng mà dường như chưa bao giờ cảm thấy lúng túng, và chàng lơ đãng rơi vào một trong những thói quen thường ngày của chàng. Chàng đang xoa bóp lòng bàn tay phải bằng ngón cái tay trái và dùng ngón tay này nắm thẳng ngón tay kia. Mắt nàng đang nhìn vào hai bàn tay chàng. “Đó là một tai nạn ? Hay bẩm sinh ...”. Mắt nàng lướt đến khuôn mặt chàng và nàng đỏ mặt. “Xin lỗi. Đó không phải là việc của tôi. Xin thứ lỗi.”

Có một tình thân hữu đã nảy nở giữa họ, có lẽ chàng có thể nói với nàng, một người hoàn

toàn xa lạ, về những chi tiết mà chàng không biết của cuộc tình bất hạnh đã huỷ hoại cuộc đời nàng, và rồi nàng có thể hỏi chàng điều gì đã xảy ra với bàn tay phải và đôi chân biến dạng của chàng. Cách cư xử lịch sự trong những trường hợp riêng tư như thế này sẽ khiến họ im lặng khi họ chỉ đơn thuần là mới quen.

“Đó là một tai nạn”. Chàng mỉm cười với nàng khi chàng nói với nàng lời nói dối mà chàng đã nói trong suốt cuộc đời. Chàng chưa bao giờ nói sự thật, thậm chí với chính cha mẹ chàng ngay sau khi mọi việc xảy ra. Bây giờ thì không có lí do gì để nói sự thật nữa. “Khi đó tôi được sáu tuổi. Tôi đang cưỡi con ngựa Pony với anh họ tôi”. Anh họ chàng lúc đó được mười tuổi. “Chúng tôi bỏ người giữ ngựa ở tít phía sau. Tôi đang cố gây ấn tượng, chứng tỏ rằng tôi có thể phi nước đại như người anh họ hơn tôi bốn tuổi, và thể hiện rằng tôi có thể nhảy qua hàng rào. Nhưng tôi không thể. Tôi đâm sầm vào hàng rào và ngã ngựa, gãy chân và đứt dây chằng. Nhờ vài phép lạ nào đó mà con ngựa của tôi không bị thương. Bác sĩ nói với cha tôi rằng phải cắt bỏ cả hai tay và hai chân, nhưng may mắn cho tôi là mẹ tôi đã ngắt trước hình ảnh đó”

Chàng mỉm cười với vẻ khiếp sợ trên khuôn mặt nàng.

“Điều đó xảy ra cách đây lâu lắm rồi. Bác sĩ đã cố gắng hết sức để sắp xếp lại chỗ xương bị gãy, nhưng tất nhiên là chúng bị tổn thương vĩnh viễn. Cả tôi và cha tôi đều được thông báo là tôi sẽ không bao giờ có thể sử dụng tay phải hay chân phải được nữa. Nhưng có thể tôi là người ngoan cố trong vài trường hợp.”

“Dũng cảm, kiên quyết” nàng nói.

“Ng ngoan cố” chàng cười. “Mẹ tôi đã hét lên ngay lần đầu tiên bà nhìn thấy tôi đi khắp khiếm và thề rằng tôi sẽ tự làm cho mình đau đớn khủng khiếp. Cha tôi chỉ đơn giản nhận xét rằng tôi sẽ làm cho mình trở thành trò cười.”

“Cậu bé nhỏ đáng thương” nàng nói, quay đầu sang một bên, đôi mắt xanh mở lớn với sự thương cảm. “Trẻ con không phải trải qua những đau đớn như vậy.”

“Đau đớn có thể làm cho tất cả trở nên khác biệt trong cuộc đời một con người. Nó có thể là một điều tốt. Có thể hơi kiêu ngạo, tôi có thể nói rằng tôi hoàn toàn hạnh phúc với con người mà tôi trở thành. Có lẽ tôi sẽ không thích con người mà tôi sẽ trở thành nếu không có tai nạn”. Có thể chàng sẽ luôn là kẻ nhút nhát, yếu đuối, hèn hạ, tự ti như lúc nhỏ.

“Tôi xin lỗi vì sự tò mò khiếm nhã. Xin ngài thứ lỗi.”

“Chẳng có gì để thứ lỗi cả. Bạn bè luôn thẳng thắn với nhau, chẳng phải sao ? Tôi tin rằng chúng ta đã trở thành bạn bè, đúng không ?”

“Đúng” nàng chậm rãi mỉm cười ấm áp. “Đúng, chúng ta là bạn bè, Ngài Wade”

Thậm chí không hề có tia sáng nào trong mắt nàng nói rằng họ là gì đó hơn thế. Tất nhiên. Chàng thật ngu ngốc làm sao khi mơ tưởng đến một điều như thế, hy vọng hảo huyền. Nhưng thật tuyệt vời làm sao khi nhìn tiểu thư Samantha Newman mỉm cười ân cần và đồng ý với chàng rằng họ là bạn bè.

“Và người bạn này”, chàng nói, miễn cưỡng đứng dậy “ tốt hơn nên nhìn thấy nàng trở về

Chalcote trước khi mọi người lính của hạt này đi tìm nàng. Nàng sẽ không nói với Thornhill và phu nhân của anh ấy rằng nàng đã ở đâu chứ?”

“Không”. Nàng có vẻ phẫn khởi nhiều hơn là hối lỗi khi đứng dậy mà không có sự giúp đỡ của chàng. “Họ có thể nghĩ rằng như thế này thì không phải phép. Dì tôi – phu nhân Brill – có thể cảm thấy cần thiết phải đi cùng tôi như người đi kèm. Tôi cho rằng như thế thì không thích hợp. Tôi biết rằng tôi nên có một người đi kèm. Nhưng tôi không cảm thấy mình sai, và tôi không cảm thấy mình cần một người phụ nữ bảo vệ. Và nếu một người không thể tự giải quyết một đánh giá cá nhân nhỏ nhoi và tận hưởng chút ít tự do tại lứa tuổi của tôi thì người đó giống như bị nhốt trong lồng” nàng cười nhẹ.

“Tôi sẽ cưỡi ngựa đi đến cổng cùng nàng” chàng nói, mở cửa phòng làm việc cho nàng đi ra trước chàng. “Có một cái vọng lâu nhìn được toàn cảnh hồ mà tôi chưa chỉ cho nàng. Và từ phía sau nhà đi xa hơn có một cái thác chảy xuống dưới. Tôi định tạo ra một loạt những thác nước đẹp mắt ở đó, nhưng lại không muốn phá huỷ vẻ đẹp tự nhiên. Tôi rất muốn nghe ý kiến của nàng. Nàng sẽ đi bộ đến đó cùng tôi chứ, có lẽ là vào buổi chiều, ba ngày nữa?”

Nàng xoay sang mỉm cười với chàng khi họ bước ra khỏi nhà, mặc áo khoác và đội mũ lên khiến nàng trông còn giống thiên thần vui vẻ hơn trước. “Tôi rất thích” nàng nói “và sẽ thử sắp xếp lại kế hoạch chiều ngày hôm đó để đi đến thác nước cùng ngài. Tôi thành tâm cầu nguyện là hôm đó trời sẽ đẹp”

“Cũng vào giờ mà chúng ta đã gặp nhau trên đỉnh đồi được không?” chàng hỏi.

“Đồng ý” nàng cười “Lúc mà tôi quay lại London để tham gia Mùa Lễ Hội, tôi sẽ là người bạn nhảy sung sức nhất tại bất cứ phòng khiêu vũ nào. Tôi sẽ mỉm cười thương cảm những quý ông, quý bà thở khò khè quanh tôi sau điệu nhảy hai hàng sóng đôi đầu tiên”.

Chàng ước gì chàng có thể khiêu vũ. Chàng luôn mong ước điều đó, có lẽ bởi vì chàng biết rằng chàng không thể khiêu vũ. Chàng tránh những phòng khiêu vũ. Mặc dù cả năm qua chàng dành phần lớn thời gian ở London như những quý ông khác, nhưng chàng hiếm khi nhận những lời mời tham dự các sự kiện xã hội trong Mùa Lễ Hội. Rất ít người biết đến chàng, đặc biệt là những quý bà của xã hội thượng lưu mặc dù chàng có tước hiệu, giàu có và văn đức thân.

“Tôi ước gì tôi có thể ở đó để chứng kiến tận mắt”. Chàng nói. Họ đã cưỡi ngựa ra khỏi khoảng sân bằng phẳng và hướng đến cánh cổng, cách đó khoảng một dặm. “Bãi cỏ trải dài ra đến tận cổng. Nó trải dài thật hấp dẫn và bằng phẳng phải không ? Nàng có thích phi nước kiệu ?”

Nàng xoay sang phía chàng và nhìn xuống bàn chân trái của chàng. Nàng mở miệng định hỏi liệu chàng có chắc – thật sự chắc chắn định nói vậy không. Nhưng thay vì thế nàng không nói gì, và khi mắt nàng gặp mắt chàng, có ánh nhìn láu lỉnh nhảy múa trong đôi mắt nàng.

“Tôi sẽ đua với ngài” nàng nói và thúc ngựa chạy vọt lên trước khi chàng hết ngạc nhiên, tiếng cười của nàng gần như là ngật ngã.

Chàng ở sau nàng nửa sải chân, thích thú với sự phấn khích, hồ hởi – và cả tài cưỡi ngựa thông minh, khéo léo của nàng. Chàng nghĩ đó là một điểm nữa về nàng cần khắc ghi khi chàng vượt lên trước nàng lúc họ chỉ còn cách cánh cổng một yard. Chàng quay lại và cười trên sự thất vọng của nàng.

“Không công bằng” nàng nói, thở hỗn hển “Ôi, thật không công bằng. Gabriel đã đưa cho tôi một con ngựa bị què cả bốn chân”.

“Đó là lời bào chữa không hợp lí nhất mà nàng có thể nghĩ ra” chàng nói và ngắm con ngựa màu hạt dẻ tuyệt đẹp mà nàng đang cưỡi “Bá tước Thornhill có những con ngựa tốt nhất ở trong chuồng – hay đó là những gì mà tôi được biết. Chúng ta không thống nhất với nhau trong cá cược rồi”

“Ôi” nàng nói, làm ra vẻ rầu rĩ vì thua cuộc “tôi nợ ngài cái gì nào ?”

“Có một cái lông vũ rất đẹp trên mũ nàng”

“Mũ của -”. Tiếng cười của nàng còn hơn là khúc khích khi nàng tháo mũ ra. “Tôi không chắc có thể tháo nó ra, và tôi chẳng thích khi phải đưa cho ngài cả cái mũ, thưa ngài. Nếu có gì đáng xấu hổ hơn là cưỡi ngựa ở nông thôn một mình, thì đó là không có mũ. Tôi sẽ chui xuống đất mất nếu bị ai đó bắt gặp. À, nó đây rồi”. Và nàng đưa cho chàng cái lông vũ màu xanh được uốn cong.

“Cảm ơn”. Chàng nghiêng đầu và cười tủm tỉm khi nàng đội lại cái mũ trông thật buồn cười lên đầu lại. “Nếu có ai đó hỏi, nàng có thể nói là gió đã thổi bay mất cái lông vũ”.

Chàng đưa một cách tay lên chào tạm biệt khi nàng cưỡi ngựa rời khỏi. Chàng giữ chặt cái lông vũ trong bàn tay phải trước khi giắt nó vào lưng và quay vào nhà.

Chàng tự hỏi nàng sẽ nghĩ gì nếu nàng biết phần thưởng mà nàng vừa ban cho chàng sẽ được quý trọng hơn bất cứ thứ gì trong bộ sưu tập cá nhân của chàng trong suốt phần đời còn lại.

Thật là hay vì một người không thể đọc được ý nghĩ của người khác. Chàng sẽ giống như một kẻ ngốc trước mặt nàng nếu nàng có thể đọc thấu ý nghĩ của chàng. Và nàng sẽ kinh sợ đến nhường nào.

Ba ngày. Làm thế nào mà chàng có thể lấp đầy ba ngày này đây ? Làm thế nào mà chàng có thể ngăn bản thân mình khỏi việc đếm từng giờ kinh khủng cho đến ngày hôm đó ?

Cuối cùng ngày đó cũng đến và mặt trời sáng ngời. Vẫn sáng ngời. Mặt trời không ngừng chiếu sáng rạng rỡ kể từ buổi trưa nàng đến thăm Highmoor Abbey. Luật quân bình cho rằng chẳng bao lâu nữa trời sẽ mưa, nhưng nàng hy vọng – một cách điên rồ, thậm chí nàng còn cầu nguyện – rằng đó sẽ không phải là ngày hôm nay.

Nàng không biết tại sao nàng lại quá trân trọng tình bạn của ngài Wade. Chàng là một người đàn ông với vẻ ngoài rất bình thường, nàng đoán chàng là một quý ông, và nghèo. Nhưng nàng không xem chàng như một người theo đuổi, vì vậy mà bề ngoài và tình trạng tài chính của chàng chẳng hề liên quan gì đến nàng. Nàng kết luận đó chính là lý do mà nàng quá coi trọng tình bạn của chàng. Nàng luôn cảm thấy có một sự lôi cuốn thể xác nào đó từ những quý ông theo đuổi nàng – nàng đang bắt đầu tự mô tả họ như vậy, sau khi nghe điều đó quá thường xuyên từ Gabriel. Nàng không thể khuyến khích, tán tỉnh hay giữ họ trong tầm tay nếu nàng

không cảm thấy có sự lôi cuốn.

Nàng không cảm thấy sự cuốn hút đó từ ngài Wade. Cũng không có sự khiếp sợ, bất chấp bàn tay bị biến dạng. Chỉ - ồ, chỉ là sự ấm áp của tình bạn. Nàng không thể nhớ ai, đàn ông hay phụ nữ, người bầu bạn nào mà nàng thích hay nóng lòng được ở cạnh hơn khi nàng không ở bên chàng. Thậm chí là với Jenny, nàng nghĩ một cách bất trung, cũng chưa bao giờ là một người bạn gần gũi như vậy.

Nàng mong là chàng sẽ không rời đi sớm. Chàng đã nói đến kế hoạch làm thác nước ở phía bắc toà nhà. Chàng đã nói là giám sát công việc tại hồ nước từ đầu năm. Chắc chắn là chàng sẽ ở lại để giám sát việc thực thi những ý tưởng của chàng khi chàng thiết kế ra thứ gì đó mới mẻ. Liệu chàng có ở lại suốt mùa hè ?

Nhưng nàng không thể lưu lại đây lâu, nàng chợt nhớ với sự tiếc nuối. Nàng sẽ đi London vào Mùa Lễ Hội. Nàng luôn đến London vào Mùa Lễ Hội. Đây sẽ là Mùa Lễ Hội thứ bảy của nàng – có lẽ nàng sẽ khó chịu với con số này nếu nàng đang tìm kiếm một người chồng. Nhiều tiểu thư trẻ tuổi cho rằng thật bẽ mặt khi quay lại Mùa Lễ Hội thứ hai mà chưa đính ước. Jenny và Gabriel không định tham gia Mùa Lễ Hội năm nay. Họ không thường quay lại Mùa Lễ Hội, vì cảm thấy hạnh phúc hơn khi ở thôn quê nô đùa với lũ trẻ. Và Jenny đã nói với nàng trong một phút lỡ miệng – rồi sau đó mắc cỡ - rằng họ đang định có thêm một đứa con nữa.

Samantha nghĩ có lẽ năm nay nàng cũng có thể ở lại Chalcote. Nhưng ngay lập tức gạt ý nghĩ này ra khỏi đầu. Jenny và Gabriel đều rất tử tế và mến khách, nhưng họ cần được riêng tư tại chính ngôi nhà của mình, ít nhất là vào thời gian đó trong năm. Nàng và dì Aggy đã ở đây trong ba tháng. Quá lâu. Sớm thôi – ngay khi nàng được kiểm soát khoản thừa kế của nàng – Samantha sẽ tìm ngôi nhà của riêng mình tại một nơi nào đó để trải qua những tháng ngày nghỉ ngơi khi mà không còn nhiều sự kiện xã hội diễn ra nữa.

Không, nàng không thể ở lại Chalcote. Chẳng bao lâu nữa nàng và dì Aggy phải rời đi London. Nhưng nàng cố không nghĩ về điều này. Điều đó sẽ không xảy ra trong vài tuần tới. Nàng sẽ có nhiều cơ hội nữa để khám phá vùng đất Highmoor với ngài Wade. Dĩ nhiên là trong trường hợp chàng muốn khám phá nó cùng nàng. Nếu chàng không cảm thấy chán tình bạn của họ.

Nàng thật sự không hiểu tình bạn cuốn hút ở chỗ nào. Nàng cũng không cố tìm hiểu. Nàng quá bận bịu tận hưởng nó.

Cuối cùng cũng không còn lâu nữa thì nàng lại được gặp chàng. Nàng ngồi một mình tại bàn ăn sáng, nhìn vào khoảng không. Gabriel và Albert đã cưỡi ngựa đi đâu đó để kiểm tra công việc của tá điền, Jenny ở trong phòng trẻ với Mary – cô bé bị ngã khỏi giường đêm qua, bị u đầu vẫn còn cần đến những lời an ủi và vòng tay của người mẹ.

Dì Agatha vào phòng ăn sáng, mang theo xấp thư của những người bạn từ London như thường lệ. Bà hôn, trêu đùa với nàng, lấy bánh mì nướng và cà phê, rồi ngồi đọc những thông tin và tin đồn mới nhất từ London sau khi Samantha quả quyết là nàng không sao nếu dì Agatha tập trung đọc thư trong vài phút.

“Trời ơi” dì nàng thốt lên sau ba phút “Ôi trời, ôi. Sophie tội nghiệp”.

“Phu nhân Sophie ốm à ?” Samantha lịch sự hỏi thăm.

“Một tên đánh xe ngu ngốc tông phải bà ấy khi bà ấy đang qua đường” dì nàng trả lời, vẫn còn nhăn mày với lá thư “thậm chí hẳn còn chửi rửa bà ấy và chạy mất. Bà ấy được mang về nhà với một cái chân gãy”.

“Thật là độc ác” Samantha nói với vẻ lo lắng “cháu mong là bà ấy không lo âu và khó chịu nhiều”

“Có đấy” phu nhân Brill trả lời “nhưng tệ hơn thế là bà ấy tiều tụy vì thiếu sự bầu bạn, Sophie tội nghiệp. Cháu biết những chuyến thăm viếng và trao đổi tin tức là nguồn sống của bà ấy mà Samantha yêu dấu”.

“Vâng” Samantha không thể nén được nụ cười. Bị gò bó ở trong nhà với một cái chân gãy chắc chắn sẽ giết chết người bạn thân nhất của dì nàng.

Nhưng nụ cười của nàng ngay lập tức tắt ngúm khi dì nàng nói “Ta phải đến chỗ bà ấy. Sophie đáng thương, hầu như lúc này đâu còn ai ở thành phố để đến thăm bà ấy. Ít nhất điều ta có thể làm – tối thiểu – là ở bên cạnh bà ấy những lúc mà bà ấy cần ta”.

Hãy nghĩ đến bản thân mình, là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Samantha, nhưng ở bên dì nàng cũng là bốn phận của nàng.

“Khi nào chúng ta sẽ khởi hành ?” nàng hỏi.

“Ôi” phu nhân Brill nhìn nàng và vẻ mặt của bà ấy trở nên lo lắng “Ta sẽ kéo con khỏi Jennifer yêu dấu và Bá tước Thornhill vài tuần sớm hơn dự kiến. Nhưng con không thể ở đây đúng không, cháu gái yêu dấu ? Tháng tới sẽ không có ai quay trở lại thành phố tham dự Mùa Lễ Hội. Chắc chắn là cháu không thể đi một mình rồi. Cháu sẽ không phiền chút nào đúng không ? Cháu cũng biết Sophie thật đáng thương mà”

Samantha nghiêng người qua bàn, đặt tay lên tay dì nàng. Nàng thật sự hiểu rõ vấn đề, nhưng vì một lí do nào đó đi cùng dì nàng thật là ngu ngốc dù xét trên khía cạnh nào “dĩ nhiên là cháu không phiền chút nào. Cháu nghĩ dì thật tử tế khi quyết định quay lại London để bầu bạn cùng phu nhân Sophia. Và tại sao cháu lại không ở thành phố chứ, cho dù Mùa Lễ Hội vẫn chưa bắt đầu ? Luôn có việc để làm ở London. Hơn nữa, cháu cần một tủ quần áo mới. Cháu chẳng có bộ đồ mới nào cả”

“Cháu thật là dễ thương. Thật sự rất dễ thương. Có lẽ năm nay cháu sẽ tìm được người đàn ông trong mộng của cháu. Anh ta sẽ xuất hiện, dì thề đấy, mặc dù cháu cứ khẳng khẳng cho rằng cháu không hề tìm kiếm anh ta. Dì chưa bao giờ nghe điều gì vô lý hơn thế”

Samantha mỉm cười “Khi nào dì muốn khởi hành ?” ***Làm ơn đừng là ngày hôm nay. Ôi, đừng là ngày hôm nay.***

“Sáng mai được không ?” dì nàng hỏi với vẻ khẩn nài. “Ngay khi chúng ta có thể rời đi. Liệu như vậy có quá gấp với con không ?”

Ngay lúc đó cánh cửa mở ra và phu nhân Thornhill vào phòng. Jenny quả quyết với hai người rằng Mary chỉ nhõng nhẽo thôi, hết sức thích thú với tai nạn đó và chẳng bao lâu sau lại đòi được chơi chung với Emily và Jane. Michael đã đi cùng những người đàn ông.

“Ôi” Jenny nói với vẻ thật sự thất vọng khi phu nhân Brill thông báo với nàng tin về phu nhân Sophia và kế hoạch rời đi của họ “Vậy là chúng tôi phải rời xa hai người sớm vậy à ? Cháu nghĩ rằng ít nhất là hai hay ba tuần nữa kia”.

Samantha nghĩ sau đó Jenny cũng sẽ cảm thấy nhẹ nhõm khi biết rằng sẽ lại có Gabriel và những đứa trẻ cho riêng mình lúc nàng đi lên lầu để đưa ra những chỉ dẫn đóng gói đồ đạc cho người hầu gái của nàng. Albert và Rosalie cũng sẽ rời đi trong vòng một tuần lễ nữa.

Trong sáu năm, Samantha không hề ghen tị với cuộc hôn nhân của chị họ nàng. Nàng chỉ tội nghiệp cho bản thân mình, ngay cả khi nàng luôn nhận thức được rằng cuộc hôn nhân của Jenny đã nhanh chóng chuyển từ một khởi đầu bất hạnh thành một tình yêu sâu sắc. Hôm nay là lần đầu tiên nàng cảm thấy - không phải là cảm giác ghen tị. Không. Cũng không phải là cô đơn. Chỉ là – nàng không thể diễn tả thành lời cảm giác của nàng lúc này.

Nhưng nàng cảm thấy thất vọng khi biết rằng cái hẹn chiều nay với ngài Wade sẽ là lần gặp nhau cuối cùng. Không biết rằng liệu nàng có được gặp lại chàng, mặc dù dường như chàng sẽ trở lại Highmoor nhiều lần. Chỉ là quá viễn vông khi trông đợi những chuyến trở lại Highmoor của chàng sẽ trùng khớp với những lần nàng đến Chalcote. Và cũng không thể trông đợi là nàng sẽ vô tình gặp lại chàng ở một nơi nào khác.

Vậy là chiều nay sẽ là lần cuối cùng họ gặp nhau. Và nàng thậm chí không thể đề nghị viết thư cho chàng mặc dù họ là bạn bè. Rốt cuộc họ là một người đàn ông và một người đàn bà độc thân, không có quan hệ họ hàng. Họ không thể viết thư cho nhau. Dường như có cái gì đó quá trái phép tắc.

Nàng đi đến chỗ hẹn sớm. Nàng vội vã đến điểm hẹn như thể nàng đã trễ. Nàng vội vã với những bước chân hối hả và trái tim nặng trĩu. Nàng không muốn chấm hết tình bạn này. Và nàng bức bối với sự thật là phải kết thúc tình bạn này vì xã hội sẽ không chấp nhận một mối quan hệ giữa một người đàn ông và một người đàn bà mà không dẫn đến hôn nhân.

Thật là xuẩn ngốc.

Nàng không hề mong muốn được đi đến bộ thờ với ngài Wade.

Nhưng nàng ao ước có một người bạn như chàng.

Nàng tự hỏi mình lý do.

Nàng đến chỗ hẹn rất sớm. Nàng cho rằng nàng đến sớm ít nhất là nửa tiếng, mặc dù nàng không có đồng hồ. Nàng sẽ phải đợi lâu, mà nàng thì lại không muốn đợi. Buổi chiều hôm nay thật quá quý giá. Lần cuối cùng họ được ở bên nhau.

Nhưng khi nàng đi đến cái vọng lâu trên đỉnh đồi, chàng đã đứng cạnh ghế đá và đợi nàng. Chàng vẫn phục trang bình dị như mọi khi.

Nụ cười của chàng ấm áp hơn cả ánh mặt trời.

“Ngài thấy đấy, tôi đã vượt qua một quãng đường dài và thở không ra hơi” nàng nói với vẻ hân hoan.

“Gửi đến nàng lời khen ngợi chân thành nhất của tôi” chàng nói.

CHƯƠNG 5

Nàng mặc toàn trang phục màu hồng, ngoại trừ cái nón rơm và đẹp như tranh. Khuôn mặt đỏ hồng, đôi mắt sáng ngời và thật dễ chịu khi tưởng tượng nàng là người phụ nữ đang vội vã đến gặp người yêu – là chàng.

Dễ chịu và ngó ngẩn.

“Kể từ khi nàng thở không ra hơi, nên dĩ nhiên là không cần ngồi đây nghỉ một lúc. Chúng ta sẽ đi về hướng thác nước luôn chứ?”

“À” nàng cười “Ngài thật chẳng quân tử. Ngài khiến tôi phải bịp bợm rồi” Nàng đi ngang qua chàng và ngồi xuống ghế đá với vẻ mệt mỏi được cường điệu. “Ngài đến sớm”.

“Nàng cũng vậy. Không nên lãng phí thời tiết đẹp như thế này phải không?” chàng ngồi cạnh nàng, cẩn thận ngồi cách nàng vài inch.

“Ngài định ở lại Highmoor bao lâu? Lâu không? Hay ngài sẽ sớm rời đi?”

Chàng đoán rằng nàng đang bắt đầu cảm thấy không thoải mái. Có lẽ nàng cảm thấy ngày càng khó tìm ra những lí do biện hộ cho những buổi trưa vắng mặt với người thân của nàng. Nàng mong chàng sẽ sớm rời đi, như vậy nàng có thể nói với chàng rằng những lần gặp nhau của họ sẽ kết thúc. Chàng cảm thấy rất buồn.

“Có thể tôi sẽ ở đây trong một khoảng thời gian. Nhưng -”

“Ngày mai tôi sẽ rời khỏi đây” nàng vội vàng nói và nín thở. Khuôn mặt nàng hướng về phía bầu trời, nhưng đôi mắt lại nhắm chặt. “Tôi phải đến London với dì tôi. Một người bạn của dì ấy không thể ra khỏi nhà vì một tai nạn. Dì Aggy muốn ở cạnh bạn dì ấy. Sớm mai chúng tôi sẽ rời khỏi đây”.

Chàng cảm thấy sự hốt hoảng vặn xoắn ở bên trong. “Mùa Lễ Hội sẽ bắt đầu chẳng bao lâu nữa. Tôi dám nói là nàng sẽ vui mừng khi quay trở lại thành phố”.

Nàng mở mắt, nhìn xuống đồi qua những cánh và bãi cỏ bên dưới.

“Đúng. Tôi có nhiều người bạn ở thành phố, và nhiều người nữa sẽ đến thành phố mỗi tuần. Và luôn có việc để làm ở thành phố. Đức ngài Albert và phu nhân Boyle sẽ rời Chalcote trong vòng một tuần nữa. Jenny và Gabriel sẽ vui mừng khi lại có ngôi nhà cho riêng mình, mặc dù họ quá lịch thiệp để thừa nhận điều đó. Đúng, thật là hay khi quay lại thành phố. Tôi đang ngóng trông được quay trở lại London”.

Chàng đang ghi nhớ hình ảnh của nàng – đôi mắt xanh tràn đầy sức sống, cái mũi nhỏ thẳng

tắp, bờ môi cong quyến rũ, làn da mịn màng với gò má ửng hồng, những lọn tóc vàng sáng ngời bên dưới chiếc mũ, bộ ngực với những đường cong nữ tính nhưng không hề gợi dục.

Chàng tự hỏi liệu chàng có viễn vông, mộng tưởng khi tin rằng chàng sẽ luôn nhớ nàng, luôn yêu nàng.

Nàng xoay đầu mỉm cười với chàng, và chàng cảm thấy dễ chịu khi ngỡ rằng có ánh nhìn thất vọng trong đôi mắt nàng “và ngài sẽ làm việc mà không bị quấy rầy khi tôi đã đi khỏi”.

“Đúng”. Chàng không dám nghĩ chàng sẽ cảm thấy như thế nào sau khi nàng đi.

“Ngài không ra dáng một quý ông chút nào. Ngài đang quả quyết với tôi rằng rốt cuộc tôi là kẻ quấy rầy và ngài sẽ không hề nhớ tôi sau khi tôi rời khỏi đây”.

“Nàng chẳng hề quấy rầy. Tôi sẽ nhớ nàng khi nàng rời khỏi đây”.

“Và tôi sẽ nhớ ngài”. Nếu có chút buồn phiền nào trên khuôn mặt nàng thì nó cũng ngay lập tức biến mất. “Tôi chưa bao giờ gặp người thiết kế phong cảnh. Tôi không nhận ra là có người làm công việc đó. Tôi cứ nghĩ rằng một người chỉ cần ra ngoài với cái thuổng, cái xẻng và vài hạt giống hoa rồi gieo nó xuống là có thể tạo ra khu vườn của một ai đó”.

Chàng cười vang.

“Tôi cứ nghĩ những cái folly xuất hiện hoàn toàn là ngẫu nhiên tại những vị trí đẹp nhất. Và trong sự ngây thơ tôi nghĩ rằng tất cả những cái hồ, thác nước và khung cảnh đều là tự nhiên. Tôi không biết có những người thích đi theo bước chân của Chúa và sửa chữa những sai lầm trong tạo hoá của Chúa”.

Chàng lại cười “Đó là những gì tôi làm sao ?” chàng hỏi nàng. “Nghe có vẻ thật nguy hiểm cho những cơ hội trong tương lai của tôi ? Nàng có nghĩ Chúa sẽ nổi giận ?”

Nàng cười khúc khích với chàng nhưng không tham gia tiếp vào câu chuyện. Khi tiếng cười nhạt đi, họ ngồi yên lặng nhìn nhau, chỉ cách nhau vài inch. Lần đầu tiên giữa họ có một sự ngưng nghỉ, và cần thiết phải lấp đầy sự yên lặng.

Nàng mở lời trước “Cái thác nằm ở đâu ?”

Chàng chồm người đứng dậy “Cách đây khá xa. Tôi mong là đôi giày nàng mang có thể đi xa”. Đôi giày nàng mang quá thanh nhã. Hôm nay nàng không mang đôi giày ống ngắn. Chàng nghĩ đôi chân không mang giày của nàng sẽ vừa vặn với bàn tay chàng.

“Nếu đôi chân tôi bị phồng giộp thì tôi sẽ có vài ngày trên xe ngựa để lành lại. Một điều thật kinh khủng. Tôi ghét những chuyến đi xa bằng xe ngựa. Vào cuối hành trình mọi xương cốt trên cơ thể dường như không hề nằm đúng vị trí. Bắt buộc phải nhìn qua cửa kính vì sợ rằng diện mạo sẽ bị biến dạng đến mức không ai nhận ra” nàng cười vui vẻ.

Họ gần như cười với nhau trong thời gian còn lại của buổi chiều và nói về mọi chủ đề. Họ cảm thấy thoải mái và vui vẻ cạnh nhau. Đúng vậy, và cũng cực kì không thoải mái đâu đó bên dưới bề ngoài vui vẻ. Chàng nghĩ luôn khó khăn khi trải qua cảnh cuối cùng của một vở diễn hay. Một người có thể không thích điều đó. Người khác có thể cảm thấy cần phải tận hưởng trọn vẹn vì sau đó sẽ không còn gì nữa.

Với chàng, buổi chiều hôm đó là một cực hình.

Chàng nhớ lại những giây phút cuối cùng ngồi bên cạnh Dorothea – nó đến nhanh đến không ngờ. Cô ấy tỉnh táo, nghe được và thậm chí có thể nói vài lời. Thật khó để trò chuyện cùng cô ấy vì chàng luôn nhận thức được rằng ***những lời này có thể là những lời cuối cùng chàng nói với cô ấy***. Cô ấy luôn tử tế với chàng, vì vậy chàng muốn nói điều gì đó thật đáng nhớ để cố ấy không bao giờ có thể quên được.

Cô ấy lại là người nói những lời không thể nào quên – và đến giờ chàng vẫn nhớ. ***Em thật may mắn***, cô ấy đã lặp đi lặp lại câu đó suốt những giờ phút bên nhau cuối cùng của họ. Chàng nghĩ rằng câu đó có nghĩa là cô ấy cảm thấy may mắn vì chết trong khi vẫn là nhân tình của chàng, trước khi chàng bỏ rơi cô ấy. Chàng cảm thấy mình thật thấp kém trước sự tận tâm của cô ấy. Và chàng đã thì thầm với cô ấy lời nói dối trắng trợn nhất đời chàng, và chưa từng cảm thấy hối tiếc. ***Anh yêu em, em yêu.***

Chia tay là phần tồi tệ nhất. Chàng biết qua thái độ của nàng rằng Samantha không trông đợi, nhưng tất nhiên với nàng đó chỉ đơn thuần là việc kết thúc một tình bạn. Nàng sẽ cảm thấy thất vọng nhiều hơn là đau buồn. Còn chàng cảm thấy thật nặng nề khi phải giấu kín nỗi đau của mình suốt buổi chiều. Chàng đã đếm từng giờ trong ba ngày. Giờ đây chàng đếm từng phút mà không biết được chàng còn bao nhiêu thời gian nữa.

Nàng rất thích thác nước vì sự tro trọi của nó, những tảng đá lộ thiên, những tán cây ở trên và cảm giác khi nghe âm thanh nước đổ ầm ầm trong khung cảnh hoang vắng. Tiếng cười và những lời trêu đùa chọt tắt trong giây lát khi nàng thơ thần đi lên xuống những phiến đá và chàng ngấm nhìn nàng.

Cuối cùng nàng nói với chàng “thác nước không lớn lắm, nhưng làm người ta say đắm. Nó có vẻ hoang dã nhiều hơn là hùng vĩ. Nhưng một loạt những thác nước nhỏ hơn thì có thể. Nó cần được sửa lại – nếu có thể sửa. Ôi, nó thật là đáng yêu. Sao mà tôi ghen tị với hầu tước Carew thế !”

Đó chính là những gì chàng nghĩ – một loạt những thác nước nhỏ hơn thay vì là một thác nước lớn. Một thứ gì đó để ngồi và đi dạo. Một thứ gì đó có những khoảng sáng và tối tại những góc khác nhau.

“Tôi xin lỗi” nàng nói, nhìn chàng với đôi mắt hối lỗi “ngài là người thiết kế phong cảnh. Tôi chỉ có thể tán thành hay phải đối ý tưởng của ngài. Giờ ngài hãy nói với tôi là ngày định xây một thác nước lớn và tôi sẽ lúng túng với sự xấu hổ”.

“Nàng có cùng ý nghĩ với tôi. Nàng nói ra đúng những điều tôi đang định làm”.

Nàng nghiêng đầu sang một bên với một vẻ rất riêng mà chàng sẽ luôn nhớ. Đôi khi nàng làm vậy khi nàng nghĩ về một điều gì đó đặc biệt quan trọng. “Đúng vậy, lí do chúng ta là bạn vì chúng ta suy nghĩ giống nhau”.

“Nhưng nàng không thích giọng nữ cao”

“Đúng thế. Tôi thích giọng nam cao hơn” nàng cười.

Họ lại thoải mái và cười đùa. Và cả buồn bã.

Chàng cân nhắc đến việc mời nàng vào nhà dùng trà. Nhưng họ mất quá nhiều thời gian đi bộ rồi. Hơn nữa, chàng cảm giác rằng ở trong nhà với nàng, nhấm nháp từng ngụm trà sẽ càng làm lộ rõ hơn sự lúng túng của buổi chiều hôm nay. Chàng cân nhắc đến việc dắt nàng đi đến cái vụng lâu ở trên hồ mà chàng đã từng kể với nàng. Nhưng đã quá trễ. Ngồi tại một nơi yên tĩnh, hẻo lánh sẽ rất ngượng nghịu. Chàng không tin rằng chiều nay họ có thể ngồi yên lặng thoải mái bên nhau như những buổi chiều trước đó.

“Đã đến lúc tôi phải về” nàng bình thản nói, sự thoải mái và vui vẻ không còn hiện diện trong giọng nói của nàng.

“Đúng vậy. Mọi người sẽ thắc mắc nàng ở đâu”.

Đó là một chuyến đi dài tới dòng suối. Chàng nghĩ rằng nàng muốn đi thật nhanh, nhưng bước chân nàng chậm lại để sánh đôi với chàng. Chàng có thể đề nghị chia tay trước khi đến lúc bắt buộc phải chia tay khi nàng tạo cho chàng hai cơ hội trước đó, nhưng chàng không làm vậy. Chàng không thể để nàng đi cho đến lúc chàng buộc phải làm và đau đớn với những giây phút

cuối cùng.

Họ đi cùng nhau trong yên lặng.

Mặt trời lấp lánh trên mặt nước, những chồi hoa thuỷ tiên vàng lấp ló giữa những rặng cây ở một bên dòng suối. Trước đây chàng không hề để ý đến chúng cho đến khi chúng hoàn toàn nở rộ.

Nàng xoay sang nhìn chàng “cảm ơn ngài về những buổi chiều bầu bạn thật vui vẻ” nàng lịch sự nói.

“Đa tạ. Tôi mong nàng sẽ có một chuyến đi bình an và một Mùa Lễ Hội vui vẻ”.

“Cảm ơn ngài. Tôi hy vọng hầu tước Carew sẽ chấp nhận những ý tưởng của ngài”.

Nàng mỉm cười với chàng.

Chàng cười với nàng.

“Vậy thì, tạm biệt, ngài Wade”

“Tạm biệt tiểu thư Newman”. Chàng nghĩ rằng nàng sẽ đưa tay ra cho chàng hôn tạm biệt, nhưng nàng không làm vậy. Có lẽ nàng cảm thấy ghê sợ khi chạm vào bàn tay phải của chàng – mặc dù chàng không hoàn toàn tin nàng nghĩ vậy.

Nàng quay người và nhẹ nhàng bước qua những tảng đá, vén váy đủ cao khiến chàng có thể thoáng nhìn thấy mắt cá chân bên trên đôi giày xinh xắn. Chàng đợi đến giây phút cuối cùng, cố chịu đựng. Nụ cười sẵn sàng trên môi và bàn tay trái của chàng đã sẵn sàng đưa lên.

Nàng không hề quay lại. Vài phút sau đó nàng biến mất giữa những rặng cây.

Chàng vẫn có cảm giác như thể chàng vừa đánh mất một thứ gì đó rất quý giá. Một thứ gì đó hoàn toàn không thể thay thế được. Chàng cảm thấy trống rỗng, kinh hoàng và đau đớn hơn bất cứ cảm giác nào trước đây, kể cả những năm tháng ngay sau “tai nạn” lúc sáu tuổi của chàng. Đó không phải là nỗi đau thể xác và chàng không biết làm cách nào có thể chữa khỏi. Trong trường hợp có thể làm lành nỗi đau.

Ba lần chàng nén tiếng nấc xuống dưới cổ họng trước khi quay lại con đường buồn chán về Highmoor.

Nàng ôm hôn những đứa trẻ và để chúng ở phòng trẻ với cô bảo mẫu. Nàng ghì chặt Rosalie mặc dù Albert đã cảnh báo nàng đừng có ép lên đứa con trong bụng Rosalie của anh và nhận một ánh mắt chỉ trích từ khuôn mặt đỏ rực của cô vợ. Nàng bắt tay anh và Gabriel rồi đưa cả hai má cho nụ hôn tạm biệt. Gabriel đã giữ chặt tay nàng và nói nàng có thể quay lại bất cứ lúc nào sự ve vãn tán tỉnh làm nàng chán ngán và ở bao lâu tùy thích.

“Em là người chị em thân thiết nhất của Jennifer. Em đừng bao giờ nghĩ rằng mình đang lạm dụng lòng hiếu khách của chúng tôi”.

“Cảm ơn” nàng thì thầm và nắm chặt tay anh.

Nàng ghét những lời tạm biệt. Nàng **ghét** chúng.

Và sau đó, ngay trước xe ngựa, nàng thấy Jenny hôn dì Aggy và Gabriel đưa tay đỡ dì ấy vào trong xe ngựa. Samantha ôm chặt Jenny.

“Em đã có những khoảng thời gian rất tuyệt ở đây. Cảm ơn chị. Em ước gì chị đến thành phố tham gia Mùa Lễ Hội”.

“Chị tin rằng chị có lý do hợp lý để tránh xa sự hối hả của thành phố mùa xuân này. Giữ bí mật nhé” Jenny thì thầm với nàng.

“Em đang thì thầm bí mật gì đấy, em yêu?” Gabriel hỏi, nghiêm nghị nhìn vợ chàng “Cô ấy có nói với em là chúng tôi dự định tăng dân số thế giới không Samantha ?”

Cả hai đều đỏ mặt trong khi Gabriel cười tủm tỉm.

“Cho phép anh”, anh nói đưa tay đỡ Samantha vào trong xe.

Và rồi nàng ngồi bên trong xe ngựa, cạnh dì Aggy đang chấm nhẹ khăn tay lên mắt và cổ không sụt sùi. Samantha vỗ nhẹ lên đùi dì ấy.

Xe ngựa rời đi. Cả hai đều quay đầu lại phía sau. Jenny và Gabriel vẫn đứng trên thềm, cánh tay anh vòng qua eo chị ấy. Albert và Rosalie đứng trên khung cửa nắm chặt tay nhau. Đôi khi Samantha nghĩ thật khó lý giải tại sao nàng lại hoài nghi tình yêu và hôn nhân như vậy. Nhưng nàng đã nhìn thấy quá nhiều cuộc hôn nhân mà cả hai đều dừng dừng và căm thù nhau hơn là hoà hợp giống hai cặp này. Và tình yêu, nàng biết dựa trên kinh nghiệm của chính mình là một cảm xúc không dễ chịu chút nào.

Nàng dựa lưng vào ghế và nhắm mắt lại. Nàng hít thở chậm và sâu. Nàng ghét chia tay, mặc dù nó chỉ diễn ra rất nhanh.

“Vậy là xong” dì nàng hoạt bát nói, hỉ mũi ầm ỹ vào cái khăn tay rồi cất nó vào trong túi xách tay. “Dì luôn cảm thấy ổn hơn khi đã nói xong lời tạm biệt và xe đi khuất tầm mắt. Chúng ta đã có những ngày vui vẻ. Chỉ tiếc là cháu gặp quá ít quý ông thích hợp”

Dì Agatha vẫn khư khư giữ ý kiến rằng hoàng tử đẹp trai sẽ xuất hiện để đánh thức cháu gái bà như trong truyện cổ tích.

“Cháu thích tuần lễ mà Francis ở lại chơi. Anh ấy luôn là người bạn đồng hành dễ chịu”.

“Và tôn sùng cháu. Nhưng ta vẫn không thích ý nghĩ cháu sẽ cưới một quý ông mặc áo choàng màu hoa oải hương”

Samantha cười vui vẻ.

“Thật đáng tiếc là hầu tước Carew không có ở nhà. Ông ta là một quý ông độc thân và không hề lảm cẩm, hay đó là những gì ta biết. Ta chưa bao giờ gặp ông ta, chẳng phải là rất lạ sao ? Ta tin là ông ta có phần hơi khép kín. Nếu đúng vậy thì mọi người cho rằng ông ta hầu như toàn ở nhà. Nhưng rõ ràng là không phải thế”.

“Có lẽ ông ta là người đẹp không thể tả và nếu cháu chỉ cần nhìn thấy ông ta thì cháu sẽ yêu ông ta ngay và sẽ cưới trong vòng một tháng”. Nàng luôn thích trêu dì Aggy vì dì ấy không hề biết đùa – chủ yếu là do dì ấy không bao giờ nhận ra mình đang bị trêu.

“Cháu gái yêu dấu, dì phải thừa nhận đó là mong muốn của dì kể từ khi Jennifer cưới Bá tước Thornhill và chúng ta đến Chalcote rồi nhận ra nó giáp ranh Highmoor. Có lẽ là lần tới. Dù cho hoàn toàn có khả năng cháu có thể tìm thấy người đàn ông trong mộng trước đó. Mùa Lễ

Hội luôn mang đến thành phố những khuôn mặt mới”.

Họ vừa mới đi ngang những cột cổng bằng đá đường bệ dẫn vào Highmoor. Xa xa đó là cánh cổng. Và cách đó khoảng một dặm là tu viện Highmoor. Sau tu viện là rừng cây, dòng suối, thác nước. Và bên phải là ngọn đồi, hồ nước và con suối, ranh giới giữa Chalcote và Highmoor.

Có một cơn đau nhức nhối trong ngực nàng kể từ chiều qua. Nó làm nàng bối rối. Không phải bởi vì nàng không tìm ra nguyên nhân. Trước đây nàng đã từng đau đớn. Nhưng cái cảm giác nhức nhối, đau buồn trong trường hợp này thì ngoài sự tưởng tượng của nàng.

Họ đã có bốn buổi chiều tuyệt vời. Những buổi chiều khác thường, thanh thoi với người bạn đồng hành đồng điệu với nàng. Một người bạn đồng hành không đẹp trai mà cũng không lôi cuốn – ít nhất không phải về mặt thể xác. Không gì giải thích được cảm giác chán nản khi nàng nhận ra nàng sẽ không bao giờ được gặp lại chàng, nhận ra họ sẽ không bao giờ có được những buổi chiều bên nhau như vậy nữa.

Ngày hôm qua nàng không thể quay lại vẫy tay chào chàng sau khi đã vượt qua con suối như nàng đã làm ba lần trước. Thật ngu ngốc, nàng sợ mình sắp khóc.

Giờ đây nàng ước gì nàng có thể quay lại và vẫy tay chào chàng, để nhìn chàng lần cuối.

Đột nhiên nàng rướn về phía trước và nhìn ra cửa sổ. Một hàng rào che khuất tu viện, nhưng nàng không hề bỏ lỡ, chỉ trong một khoảnh khắc nàng có thể nhìn thấy tu viện từ xa.

Giây phút sau nàng hoàn toàn ngạc nhiên và xấu hổ khi nghe thấy tiếng nấc, nước nở và nhận ra nó là của chính nàng. Nàng mím chặt môi dưới để ngăn nó bật ra, nhưng nàng không thể ngăn được cơn đau nhức kinh khủng trong họng hay những giọt nước mắt tuôn đầy trên má.

Nàng mong dì Aggy đã ngủ. Nhưng còn quá sớm để dì ấy ngủ.

“Ôi, cháu gái tội nghiệp của tôi” dì nàng vỗ vào lưng Samantha như nàng đã an ủi bà vài phút trước. “Cháu và Jennifer quá gần gũi và thật vui khi nhìn thấy điều đó. Dì biết cháu cảm thấy như thế nào khi rời xa Jenny. Và tất cả chỉ bởi ta muốn bầu bạn cùng Sophie đáng thương. Cháu sẽ cảm thấy khá hơn khi chúng ta ăn trưa và cách xa Chalcote”.

“Vâng. Cháu biết mà dì Aggy. Chỉ là cháu ngốc thôi”

Nàng cảm thấy thật tội lỗi.

Cuộc sống nhanh chóng trở nên bớt cô đơn. Chàng cho phép thông báo tin chàng đã trở về. Có vài lời mời. Thornhill là người đến đầu tiên, đúng như chàng nghĩ, cưới ngựa từ Chalcote với bạn anh, đức ngài Albert Boyle. Cả hai đều là những người bạn dễ chịu. Giờ đây Thornhill và hầu tước là bạn bè dù nhiều năm không gặp nhau đầu cho thời niên thiếu cả hai đã từng là bạn bè thân thiết.

Tối hôm sau chàng được mời đến Chalcote ăn tối và rất thích sự bầu bạn dễ chịu, nồng hậu của chủ nhà và những người bạn của chủ nhà. Chàng thích thú khi nhìn thấy sự kinh hoàng biến mất khỏi đôi mắt cực kì bền lễn của phu nhân Boyle ngay khi cô được giới thiệu với chàng và nhận ra chàng không hề có dáng vẻ đường bệ hay nguy hiểm trái ngược với tước hiệu cao của chàng. Chàng còn khiến cho cô cảm thấy thoải mái và trò chuyện quanh những chủ đề mà cô có thể dễ dàng tham gia. Trước khi buổi tối kết thúc, chàng cảm thấy chàng biết rõ những đứa con của cô như những người khác, mặc dù chàng chưa hề nhìn thấy chúng. Chàng đoán là đứa con thứ ba mà rõ ràng là đang lớn dần bên trong cô dưới cái áo rộng thùng thình không hề là một gánh nặng đối với cô.

“Thật là đáng tiếc vì ngài không quay về sớm hơn hai ngày” phu nhân Thornhill nói “dì và em họ tôi vừa mới quay trở lại London sau ba tháng ở tại đây. Tôi sẽ rất vui nếu ngài gặp họ”

“Tiểu thư Newman vừa xinh đẹp vừa trẻ tuổi” có sự thích thú trong giọng nói của Thornhill “tôi nghĩ là vợ tôi đang định làm người mai mối đấy Carew”.

“Ôi, anh thật là xấu xa” vợ anh nói với vẻ thất vọng “Tôi không có ý như vậy, thưa ngài. Tôi chỉ nghĩ rằng họ sẽ rất vui nếu được gặp ngài. Ôi, ngừng cười nhạo em đi Gabriel, em tin là em đang *đỏ mặt*”.

Hầu tước luôn thích hai vợ chồng bá tước. Ngoài sự nhã nhặn và đàng hoàng mà họ luôn thể hiện, chàng nghĩ có một sự thân mật và yêu thương sâu sắc giữa hai người.

“Điều Gabe muốn nói là Jennifer rất gần gũi với em họ của cô ấy và không mong muốn gì hơn ngoài việc cô em họ sẽ luôn ở gần tại điền trang sát bên” đức ngài Albert nói.

Nữ bá tước nói với vẻ bất bình “Ôi, về ngoài thì là thế. Nhưng không hẳn vậy. Bây giờ tôi *biết* là tôi đang đỏ mặt. Ngài nghĩ sao về chúng tôi, thưa ngài ?”

Chàng cười “tôi đang ước là tôi được nhìn thấy viên kim cương tuyệt đẹp đó. Nhưng, than ôi, dường như là tôi đã chậm chân rồi. Cuộc đời tôi luôn thế. Phu nhân Boyle, cô có nhận ra rằng những đứa trẻ lớn nhanh hơn với không khí ở Yorkshire không ? Người Yorkshire nên đóng chai không khí ở đây và đem xuống phía nam bán”.

Cuộc truyện trò chuyển sang chủ đề khác.

Và có những lời mời khác, những cuộc viếng thăm khác. Nhà Ogdens có một cô cháu gái đến chơi và họ mong chàng đến ăn tối để giới thiệu cô ấy với chàng. Nhưng sự khiếp sợ hiện rõ trên khuôn mặt cô ấy khi chàng bước vào phòng và nhìn thấy bàn tay phải của chàng. Chàng cũng không muốn làm cho cô gái lúng túng hơn nên không chuyện trò nhiều với cô suốt buổi tối và những người chủ nhà thì quá thất vọng.

Người khép kín đã biến mất. Hoàn toàn biến mất. Có nhiều lời mời chàng tham gia những hoạt động vào mọi giờ trong ngày cũng như các trò giải trí vào buổi tối từ những vị quý tộc khác. Nhưng chàng thích ở một mình hơn.

Chàng dành hầu hết thời gian trong ngày, khi trời không mưa và đôi khi cả khi mưa, cuộc bộ

trong công viên của chàng. Vài lần chàng thơ thẩn đi ra hồ, cố gắng để nơi này khiến cho chàng bình tâm lại. Nhưng chàng lại nhìn vào nơi cây cầu sẽ được xây và cái vọng lâu bên trên nó. Chàng như vẫn còn nghe giọng nói của nàng khi nàng gọi nó là nhà tránh mưa. Chàng đi về phía thác nước và cố trở thành một phần của nơi hẻo lánh này. Nhưng chàng lại nhìn thấy hình bóng nàng nói với chàng rằng nên có một loạt những thác nước nhỏ ở đây hơn là một thác nước lớn. Và chàng lại như nhìn thấy đầu nàng nghiêng sang một bên khi nàng nói với chàng lí do họ là bạn – bởi vì họ suy nghĩ giống nhau.

Chàng ngồi vào cái ghế đá trên đỉnh đồi và đặt bàn tay vào chỗ trống bên cạnh chàng. Nhưng quá trống trải. Và lạnh lẽo. Và người khép kín trở nên hoàn toàn cô độc.

Chàng thơ thẩn đi xuống con suối và những phiến đá tiếp giáp với vùng đất của Thornhill. Chàng nhìn những bông hoa thủy tiên nở vàng rực và tưởng tượng hình ảnh nàng trong cái áo dài màu hồng, cái áo vét và mũ rơm biến mất giữa những rừng cây. Chàng đã chuẩn bị sẵn sàng mỉm cười và đưa tay vẫy chào nàng.

Nhưng nàng không hề quay lại.

Chàng ngồi cạnh lò sưởi trong phòng làm việc của chàng, nhìn chăm chăm vào cái ghế trống ở bên kia lò sưởi. Cái ghế trống rỗng. Và chàng dường như nghe nàng hỏi điều gì đã xảy ra – đó là một tai nạn hay bẩm sinh ? Nhưng chàng không thể kể với nàng sự thật để thay cho lời nói dối mà chàng đã luôn nói. Thậm chí chàng cũng sẽ không nói ra sự thật nếu nàng đang ngồi đây lúc này...

Chàng nhận ra chàng không thể làm việc trong phòng làm việc của chàng nữa. Chàng phải mang những cuốn sách lên lầu với chàng. Chàng nhận ra rằng dẫn nàng đi tham quan ngôi nhà chẳng phải là một ý hay. Nàng đã ám toàn bộ ngôi nhà.

Chàng ít khi uống rượu, thậm chí là những ly rượu xã giao với khách hay chủ nhà. Chàng không thể nhớ chàng bắt đầu uống từ lúc nào. Nhưng một đêm chàng hoàn toàn say, ngồi trong phòng làm việc với một bình brandy, nhìn chăm chăm vào cái ghế trống, trở nên thương xót cho bản thân mình.

Người đẹp và quái thú. Cách duy nhất để có một cơ hội nhỏ nhoi với nàng là tiết lộ thân phận của chàng và hy vọng rằng nó sẽ cảm dỗ nàng trở nên quan tâm đến chàng và tiến xa hơn tình bạn. Nhưng chàng sẽ khinh thường nàng – và chính bản thân chàng khi dùng đến những mưu mẹo này.

Người đẹp và quái thú. Nàng đáng yêu hơn bất cứ người phụ nữ nào chàng từng gặp hay mơ. Đó không hẳn là vẻ đẹp thể xác. Ở nàng có sự vui tươi, nồng ấm, thông minh và vui vẻ.

Chàng không nhận ra chàng say cho đến khi chàng đứng dậy đi ngủ và nhận ra chân tay chàng mềm nhũn và cả căn phòng xoay vòng quanh chàng. Chàng không biết tác động của rượu cho đến khi chàng nằm trên giường – đôi khi chàng gọi người hầu giúp chàng lên lầu và cởi quần áo cho chàng – và nhận ra mình dường như đang quay vòng vòng và sắp ngã. Chàng bám chặt cả hai tay vào cột giường – cả bàn tay phải. Rồi chàng ghét bỏ chính bản thân mình vì không để cái bô bên dưới khi chàng nôn.

Cuối ngày hôm sau – rất trễ - chàng mới đưa ra quyết định của mình.

Chàng luôn tránh xa London vào thời gian nhộn nhịp nhất của Mùa Lễ Hội. Năm nay sẽ là

một ngoại lệ. Chàng sẽ đi London. Chàng sẽ lại được ngắm nhìn nàng thậm chí kể cả khi nàng không thấy chàng. Chàng không biết tại sao chàng lại không nghĩ ra điều đó sớm hơn. Tại sao lại không hành hạ bản thân mình thêm nữa ? Chắc hẳn không thể nào đau đớn hơn nữa. Mùa lễ hội chắc đã gần bắt đầu. Nàng đã đi được gần một tháng.

Đúng, chàng nghĩ, cuộc đời của chàng đã chuyển sang một hướng khác – cho dù là chệch khỏi quỹ đạo, mà hình như là thế, theo hướng bất hạnh.

Đúng, chàng sẽ đi London.

CHƯƠNG 6

Nàng đang tận hưởng mùa xuân ở thành phố. Nàng luôn làm vậy. Mọi sinh hoạt của nàng diễn ra theo một quy trình quen thuộc và ngày càng trở nên bận rộn hơn khi càng nhiều bạn bè và người quen rời nông thôn trở về thành phố cho một kì họp quốc hội mới và tham gia Mùa Lễ Hội.

Có những lần đến gặp thợ may hay những buổi gặp gỡ để xem những kiểu thời trang mới nhất và chọn lựa những khúc vải thích hợp. Có những lần đi mua sắm giày, quạt, găng tay, mũ và hàng tá những thứ khác. Có những chuyến đi đến thư viện, phòng tranh, đi dạo trong công viên. Có những lời mời phải đáp lại và đưa ra những lời mời.

Nàng nhận được những lời tán tỉnh – nàng thường thích nụ cười của Gabriel khi anh mô tả những người hâm mộ nàng. Đức ngài Francis Kneller, người đến thăm nàng đầu tiên, nói với nàng rằng sau Mùa Lễ Hội thứ bảy của nàng – nàng đã không nghĩ gì khi cho anh con số chính xác – một tiểu thư trẻ sẽ được xem như một bà cô không chồng và phải về ở tại một ngôi nhà tranh ở thôn quê với một cái hòm đầy những kẻ có ý nghĩ không đàng hoàng.

“Tốt nhất em nên tránh xa những tên dê tiện, Samantha” anh nói với vẻ uể oải, vuốt cái hộp đựng thuốc lá bằng đá quý nhưng không mở nó ra “và cưới anh”.

“Lựa chọn giữa một hòm đầy những kẻ có ý nghĩ xấu xa và anh, với bộ trang phục buổi tối màu hồng và màu hoa oải hương sao Francis ?” nàng nói, một ngón tay vuốt quanh gò má “Một

sự lựa chọn thật khó khăn. Em sẽ nghiêm túc cân nhắc vấn đề này trong suốt Mùa Lễ Hội và sau đó sẽ cho anh câu trả lời, được chứ?”

“Sự lựa chọn sẽ dễ dàng hơn một khi em nhìn thấy cái áo choàng màu ngọc lam của anh. Bằng sa tanh, với một cái áo gile màu bạc được thêu chỉ màu ngọc lam. Phối hợp cùng nhau, chúng sẽ đón ngã em”.

Nàng cười và trêu mếu đập vào cánh tay anh. Nàng tự hỏi anh sẽ phản ứng như thế nào nếu nàng chấp nhận đề nghị của anh. Anh sẽ cực kì sốc. Có lẽ là khiếp sợ. Anh chơi trò chơi này với nàng vì anh biết nó an toàn. Nàng cho rằng Francis sẽ không bao giờ kết hôn, trừ khi để tìm người thừa kế. Anh quá biếng nhác và phù phiếm.

“Em rất nóng lòng được nhìn thấy nó”

Tất cả những người khác cũng đến, từng người một, khi họ trở lại thành phố. Ngài Wishart đến dùng trà và mang theo một bó hoa lớn. Ngài Carruthers hộ tống nàng đến thư viện và hết sức ngạc nhiên khi nàng mang về nhà kịch bản của hai vở kịch thay vì những cuốn tiểu thuyết. Theo những gì mà ngài Carruthers biết thì phụ nữ chỉ đọc tiểu thuyết. Đức ngài Robin Talbot đi đến Viện bảo tàng nghệ thuật hoàng gia Anh cùng nàng và cả hai có một buổi chiều thảo luận về hội họa rất dễ chịu. Ngài Nicholson đi dạo bằng xe ngựa quanh công viên cùng nàng và lại một lần nữa cầu hôn nàng. Nàng lại từ chối anh. Có lẽ anh là người duy nhất trong số những người theo đuổi nàng thật sự muốn cưới nàng và vẫn chưa chịu chấp nhận thất bại. Có lẽ anh cũng không muốn cưới nàng lắm. Chắc chắn là thế vì nếu anh thật sự muốn cưới nàng thì anh sẽ rút lui do tan nát trái tim sau khi nàng từ chối anh quá nhiều lần.

Mọi thứ thật vui vẻ. Nàng mừng là mình đã quay trở lại London, mừng vì lại được bận rộn, mừng khi quay trở lại thế giới quen thuộc của nàng. Và tất nhiên chẳng bao lâu nữa Mùa Lễ Hội

sẽ cuốn người ta đi, và sẽ chẳng có giây phút nào để biết được người nào vui hay buồn, say mê hay chán nản, háo hức hay mệt mỏi. Sẽ có rất nhiều lời mời để lựa chọn.

Đôi khi nàng chợt dừng lại một thoáng trên con đường đang đi và cau mày với cảm giác phù phiếm. Nàng không bao giờ có thể dành hết tâm trí cho Mùa Lễ Hội. Cảm giác đó chẳng dễ chịu chút nào. Nó còn hơn cảm giác như thể có điều gì đó đã sụp đổ bên trong nàng – hay cả thế giới của nàng - và sau đó chính nàng sẽ ngã quỵ. Và lúc đó nàng luôn tránh đối mặt với nó cho đến khi nó thực sự xảy ra, cho đến khi nàng có thể hiểu được cảm giác đó bắt nguồn từ đâu.

Thỉnh thoảng nếu nàng đi bộ sớm trong công viên nàng sẽ nhìn thấy những đứa trẻ vấp ngã ngay trước mặt cha mẹ chúng hay cô bảo mẫu thì cảm giác đó lại xuất hiện. Phải chăng nàng nhớ Michael, Mary và cả những đứa con của Rosalie ? Có lẽ vậy. Nàng thương yêu chúng. Tất nhiên nàng không muốn có những đứa con của riêng mình. Nàng không muốn có sự trói buộc tình cảm. Hoặc thỉnh thoảng khi công viên vắng vẻ hơn bình thường, nàng cảm thấy như thể mình đang ở miền quê với ngọn đồi, hồ nước và những con dốc. Nàng đang nhớ Chalcote ư ? Đúng, tất nhiên là vậy rồi. Đó là một điền trang đẹp, thuộc về Gabriel và Jenny, hai người thân yêu nhất của nàng.

Đôi khi nàng cười cùng những người bạn với những điều không đâu – nàng hiếm khi nghiêm nghị với bạn bè, đặc biệt là các quý ông. Hay đôi lúc khi nàng đang đi mua sắm nàng lại mua những thứ hoàn toàn không cần thiết. Hay thỉnh thoảng nàng nhớ đến lời nói đùa của Francis về năm thứ bảy và những gì sẽ đến với nàng sau đó.

Nàng không biết tại sao nàng lại có cảm giác đó. Nó luôn lặng lẽ đến mà không hề báo trước và sau đó lại biến mất ngay lập tức đến nỗi bất cứ người nào bên cạnh nàng lúc đó cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Thỉnh thoảng nàng nghĩ về Highmoor và Ngài Wade. Không thường xuyên lắm. Vì vài lí do nào đó mà nàng không thể ngừng ngẫm nghĩ, nàng không thích nhớ lại những buổi chiều đó. Mỗi khi nghĩ về chúng nàng cảm thấy buồn nản. Những buổi chiều đó hoàn toàn dễ chịu, chàng rất vui vẻ và chuyện đó đã kết thúc. Những buổi chiều như vậy sẽ không bao giờ có nữa, và nàng sẽ không bao giờ được gặp lại chàng. Những buổi chiều đó không quan trọng đối với nàng. Đó chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi, không đáng kể trong quá khứ của nàng mà khi nhớ về nó nàng nên cảm thấy dễ chịu. Nhưng không phải vậy. Có lẽ sau này. Có lẽ sau một khoảng thời gian nữa nàng sẽ cảm thấy dễ chịu khi nhớ về chúng.

Nàng ước gì – ao ước một cách ngớ ngẩn, nhưng nàng vẫn ước – rằng nàng có thể quay ngược thời gian và thay đổi chỉ một khoảnh khắc trong những cuộc gặp gỡ đó. Nàng ước gì nàng đã quay lại và vẫy tay chào tạm biệt chàng. Nếu kí ức cuối cùng của nàng về chàng là nhìn thấy chàng đứng bên kia con suối với bàn tay vẫy chào, khuôn mặt chàng sáng ngời với nụ cười đáng yêu, có lẽ nàng có thể quên những kí ức đó. Có lẽ nàng sẽ không cảm thấy đau khổ mỗi khi nhớ lại.

Dường như tình bạn không dành cho nàng và tình yêu cũng thế. Phải chăng điều đó làm cho nàng trở thành một con người hời hợt ?

Vũ hội của phu nhân Rochester được tất cả mọi người thừa nhận là sự kiện mở màn cho Mùa Lễ Hội. Vũ hội này có rất đông người tham dự và luôn thành công, vì vậy mà Samantha hân hoan chờ đón buổi dạ vũ. Luôn có một sự háo hức khi sắp sửa lại bắt đầu những hoạt động xã hội quay cuồng. Và có lẽ sẽ có những khuôn mặt mới ... Không phải vì nàng cần những người theo đuổi mới, chỉ là đôi khi sự thích thú của nàng với Mùa Lễ hội giảm đi. Nàng cảm thấy hối hận ngay tức thì. Nhiều quý cô trẻ của xã hội thượng lưu sẵn sàng trả một nửa, toàn bộ, hay thậm chí là gấp đôi của hồi môn của họ để có được sự chú ý của những quý ông đang theo đuổi Samantha Newman.

Hype Park trở nên đông đúc vào những giờ đẹp nhất của buổi chiều. Và thời tiết thì luôn đẹp khiến tất cả mọi người dường như đều muốn đi ra ngoài. Có lẽ ngày mọi người đổ ra đường đông nhất là buổi chiều ngay trước ngày diễn ra vũ hội của phu nhân Rochester. Samantha ra ngoài cùng Ngài Nicholson trên cỗ xe song mã mới của anh ta, xoay tròn cái ô mới trên đầu nàng, mỉm cười thật sự vui vẻ với tất cả mọi người quen mà nàng gặp. Nàng nghĩ thật hay khi họ chẳng có đích đến cụ thể nào. Dày đặc xe ngựa và ngựa trên những con đường và mục đích của những kỵ mã là quan sát và trò chuyện chứ không phải tập luyện cho những con ngựa.

Nàng trò chuyện với bạn bè và những người quen ở gần và vẫy tay với những người ở xa.

“Thật là dễ chịu” nàng nhận xét với ngài Nicholson tại một quãng nghỉ ngắn khi mà một nhóm người quen vừa mới đi qua và một nhóm khác vẫn còn khá xa “tôi rất vui khi Mùa Lễ Hội lại bắt đầu”.

“Lời than phiền duy nhất của tôi là tôi phải chia xẻ nàng với cả thế giới”.

“Nhưng tôi không thể nghĩ ra người bạn đồng hành nào để đi dạo bằng xe trong công viên dễ chịu hơn ngài”. Nàng cười vui vẻ và xoay nhẹ cái ô.

Ngay khoảnh khắc đó mắt nàng chạm phải ánh mắt của một quý ông ở đằng xa trong đám đông và nàng đông cứng lại. Hoàn toàn. Như băng. Nàng nín thở.

Người đàn ông đẹp trai nhất thế giới, Jenny đã từng gọi hắn như vậy. Và nàng đã đồng ý mặc dù nàng nói hắn lạnh lùng. Mái tóc hắn vàng hơn tóc nàng – gần như ngả sang ánh bạc. Đôi mắt hắn xanh hơn mắt nàng nhưng tối hơn. Nét mặt và vóc người của hắn hoàn hảo. Một vị thần Hy Lạp, nàng và Jenny đã gọi hắn là thiên thần Gabriel trước khi họ biết một người khác – người mà họ gọi là bản sao đối lập với hắn, Lucifer – có tên thánh là Gabriel. Một sự trùng hợp kì lạ trở trêu.

Đôi mắt nàng chạm phải ánh mắt của hắn qua đám đông. Hắn vẫn đẹp trai và nổi bật như trước mặc dù nàng không hề gặp hắn trong sáu năm qua. Hắn bị cha hắn đẩy ra nước ngoài.

Mắt nàng bắt gặp mắt hắn và giữ nguyên. Hắn ta nhìn lại với cái nhìn tán thưởng và chạm roi da lên mũ để chào nàng.

“... cố cạnh tranh với mặt trời và hoàn toàn thành công một cách đáng ngưỡng mộ. Những quý bà xinh đẹp chắc chắn là không nên được phép mặc màu vàng”. Đó là giọng nói biếng nhác của đức ngài Francis Kneller, người vừa nghiêng người khỏi con ngựa đang cưỡi và đặt một cánh tay dọc theo chiếc xe song mã. “Tôi định thách đấu bằng súng với Nicholson vào bình minh vì đã dỗi dành nàng ngồi lên chiếc xe song mã của anh ta trong khi những quý ông còn lại phải cưỡi ngựa một mình.”

Hắn ta đã biến mất trong đám đông. Hơi thở quay trở lại với nàng. “Thật là vô lý, Francis” nàng nói với vẻ không tự nhiên vì không thể nghĩ ra lời nào dí dỏm để đáp lại.

Anh đứng thẳng lại và cười nhả nhở với nàng “bước ra khỏi giường nhằm bên sáng nay phải không cưng?” anh nhái lại câu nói của nàng **“Thật là vô lý, Francis”**

“Tôi đồng ý”, Đức ngài Hawthorne, em họ của Francis kêu lên. Cậu ấy là quý ông trẻ tuổi lớn vồn tán tỉnh quanh nàng Mùa Lễ Hội vừa qua mặc dù cậu ấy nhỏ hơn nàng hai hay ba tuổi. “Frank vừa mới chỉ Rushford cho tôi – tên Rushford đầy tai tiếng. Có ai biết anh ta quay về không?”

Samantha hoàn toàn không nói gì. Tất nhiên. Nàng nghe nói rằng cha hấn đã mất. Nàng luôn nghĩ về Lionel – khi nàng không thể ngăn mình nghĩ về hấn – là Tử tước Kersey. Bây giờ hấn đã là Bá tước Rushford.

“Anh ta xuất hiện tuần trước” Ngài Nicholson nói “Mọi người không thể nghĩ được là anh ta có can đảm xuất hiện. Tôi cho rằng anh ta sẽ được ngưỡng mộ vì có can đảm xuất hiện ở đây sau một vụ tai tiếng tồi tệ. Nhưng vụ ầm ĩ đó cách đây đã lâu.”

Sáu. Nó diễn ra cách đây sáu năm.

“Tôi nghe đồn rằng anh ta đã được chấp nhận” đức ngài Hawthorne nói “Và tôi nghe nói rằng tuần trước anh ta xuất hiện ở Câu Lạc Bộ White”. Có chút ít ghen tị trong giọng nói cậu ấy. Đức ngài Hawthorne vẫn đang chờ đợi để được gia nhập vào những câu lạc bộ dành cho quý ông danh giá nhất London.

“Những quý bà sẽ thấy thích thú” Ngài Nicholson nói “Quý bà luôn bị thu hút bởi những gã đàn ông hoà hoa phong nhã mà họ nên tránh xa. Và tất nhiên, anh ta luôn đẹp trai như quý sứ. Ôi, xin tiểu thư Newman thứ lỗi. Nàng đã gặp Bá tước Rushford bao giờ chưa ? Cách đây một

nằm hay cỡ đó anh ta vẫn là Tử tước Kersey.”

Samantha đang cảm thấy hơi choáng váng. Nàng luôn tự hỏi – với một sự khiếp hãi – rằng nàng sẽ cảm thấy như thế nào khi gặp lại hắn ta. Nàng đã mong rằng nỗi hổ thẹn sẽ khiến hắn đi khỏi nước Anh mãi mãi. Nhưng hắn ta đã trở lại. Và nàng lại thấy hắn. Nàng thấy choáng váng.

“Người chị họ của Tiểu thư Newman – giờ là phu nhân Thornhill – là trung tâm của vụ bê bối” đức ngài Francis trầm tĩnh cất lời mà không hề có vẻ nhạo báng chán chường thường ngày trong giọng nói “Tôi chắc là tiểu thư Newman không muốn nói về người đàn ông này đâu, Ted. Ngài có cho là những bông hoa trên mũ của tiểu thư Tweedsmuir đã ngắt đi toàn bộ hoa trong vườn của ai đó ? Hoặc là chúng được ngắt từ một vườn hoa rất lớn, có lẽ vậy, và không hề có chỗ trống nào trên cái mũ mà không có hoa. Chắc chúng phải nặng tới nửa tấn”.

“Đó là một mối nhất đấy Francis” Samantha trả lời, xoay xoay cái ô của nàng “và chắc chắn là sự thèm muốn của nửa số quý bà trong công viên. Rốt cuộc thì cô ấy thu hút rất nhiều sự chú ý, và một tiểu thư thì còn đòi hỏi gì khác nữa ?” Nàng thật sự dễ chịu vì chủ đề cuộc chuyện trò đã thay đổi.

“Rõ ràng là một mảnh khoé” Francis nói, sự uể oải đã quay lại “khi mọi người chỉ nhìn vào cái mũ chứ không phải là khuôn mặt bên dưới. Thật là đáng tiếc vì cô ấy không thể đội nó trong phòng khiêu vũ”.

“Francis, anh tàn nhẫn kinh khủng”

“Không phải với em, em yêu, ngoại trừ là để phản đối cái áo dài màu vàng che khuất cả mặt trời của em - đặc biệt là khi nhìn vào khuôn mặt và dáng vóc bên dưới cái áo dài”.

Anh tới tập đưa ra những lời khen ngợi nàng trong vài phút sau đó, trong khi đức ngài Hawthorne nhìn có vẻ ghen tị, còn ngài Nicholson thì nóng lòng muốn đi chỗ khác. Và rồi họ thật sự vượt lên phía trước cho đến khi phu nhân Penniford và phu nhân Danton dừng lại trên chiếc xe ngựa bốn bánh của họ để hỏi thăm về dì nàng và người bạn của dì ấy.

Samantha không dám nhìn xa hơn. Nàng sợ. Phải vận dụng tất cả những gì nàng đã được dạy dỗ và kinh nghiệm của mình nàng mới có thể giữ vững được nụ cười, tham gia vào cuộc chuyện trò, và không để cho ngài Nicholson cùng những người khác nhận ra sự chấn động đang diễn ra bên trong nàng.

Nửa giờ sau nàng về đến nhà, dù vậy đối với nàng dường như thời gian đã kéo dài gấp mười lần. Nàng nhẹ nhàng chạy lên lầu, bốt căng thẳng khi nhận ra phòng khách vắng tanh, thậm chí còn nhẹ nhõm hơn khi không phải qua gặp dì nàng, rồi nàng vội vàng về phòng mình. Chắc là dì Aggy vẫn ở chỗ phu nhân Sophie. Cho đến lúc này phu nhân Sophie vẫn chưa được ra khỏi nhà và luôn than thở rằng có quá ít bạn bè ở thành phố đến thăm và chuyện trò cùng bà.

Trong phòng thay trang phục Samantha đá đôi dép ra khỏi chân và ném cái mũ lên chiếc ghế gần nhất. Nàng tháo đôi găng tay và ném nó đến chỗ cái mũ. Rồi nàng vội vã đi về phòng ngủ và ném mình lên giường.

Hắn ta đã trở lại. Hai tay nàng nắm chặt khăn trải giường. Nàng lại nhìn thấy hắn. Và hắn thấy nàng. Và hoàn toàn nhận ra nàng. Hắn ta chẳng hề kinh ngạc. Hắn ta nhìn nàng với ánh mắt **tán thưởng**. Nàng đã nhìn thấy nhiều ánh mắt tán phục của các quý ông nên dễ dàng nhận ra điều gì có trong đôi mắt hắn.

Làm sao mà hắn dám nhìn nàng như thế.

Sau những gì đã xảy ra.

Hắn đã đính hôn với Jenny. Jenny đã từng say đắm hắn, ngật ngất khi được chính thức đính hôn với hắn sau năm năm yêu hắn mà chẳng biết gì về hắn. Lúc đầu Samantha không thích hắn lắm vì nàng luôn nghĩ có một sự lạnh lẽo đằng sau vẻ ngoài điển trai của hắn, cho đến khi hắn khẩn nài xin một điệu nhảy với nàng ở một vũ hội, và tại đó, hắn dẫn nàng đi xuống khu vườn, có lẽ do hắn đau khổ vì Jenny đã ở bên cạnh Thornhill cả nửa tiếng. Và hắn hôn nàng.

Nàng mới mười tám tuổi. Và đó là nụ hôn đầu đời của nàng. Hắn là người đàn ông đẹp trai nhất mà nàng từng gặp. Hai yếu tố đó tạo nên sự lôi cuốn không cưỡng lại được. Nàng nhanh chóng yêu hắn. Và đau khổ vì điều đó, vì tuyên bố đầy bi kịch của hắn rằng hắn yêu nàng trong khi bắt buộc phải cưới Jenny, vì tội lỗi do Jenny quá yêu hắn và chị ấy quá hạnh phúc với giấc mơ có một tương lai hạnh phúc cùng hắn. Hắn đã ám chỉ **nàng** nên làm gì đó để kết thúc hôn ước vì danh dự không cho phép hắn làm vậy.

Nàng đã quá ngây thơ. Nàng đã giữ kín sự băn khoăn, cảm giác của nàng rằng hắn chẳng chính trực chút nào khi đề nghị người phụ nữ mà hắn tuyên bố là mình yêu làm gì đó để chấm dứt hôn ước giữa hắn với người chị họ và là người bạn thân thiết nhất của nàng. Nàng đã yêu trong vô vọng, tuy vậy nàng không thể làm điều đó cho hắn. Hắn bắt buộc phải làm điều đó bằng một cách khác, giả mạo một lá thư rồi đổ tội cho Jenny và Gabriel, sau đó công khai đọc nội dung lá thư đó tại một vũ hội đầy những thành viên của xã hội thượng lưu. Hắn ta đã huỷ hoại Jenny và ép Gabriel phải vội vã cưới Jenny khi mà cả hai đều không muốn lấy nhau – vào thời điểm đó.

Thậm chí sau đó, cô gái ngây thơ và tội nghiệp trong nàng – mặc dù khi ấy nàng không biết lá thư là giả mạo – Samantha đã tin rằng hắn sẽ cầu hôn nàng. Nàng đã sắp xếp một cuộc gặp ngắn ngủi với hắn tại tiền sảnh một vũ hội khác – và hắn đã cười nàng và quả quyết với nàng rằng nàng đã hiểu lầm những cử chỉ lịch sự của hắn. Hắn dám nhìn nàng với ánh mắt đầy thích thú và thương cảm.

Đó là lần cuối cùng nàng nhìn thấy hắn – cho đến chiều nay. Cha hắn đã khám phá ra sự thật và buộc hắn phải công khai thừa nhận sự thật, vì vậy mà thanh danh của Jenny được khôi phục lại. Rồi sau đó cha hắn đày hắn ra nước ngoài.

Kể từ ngày đó nàng căm ghét hắn. Căm thù hắn vì những điều kinh khủng mà hắn đã làm với Jenny, căm hận hắn vì đã huỷ hoại Mùa Lễ Hội đầu tiên của nàng và vì đã đùa giỡn với những cảm xúc mong manh của một cô gái trẻ ngây thơ, vô tội. Nàng hận hắn vì đã làm nhục nàng. Và nàng ghét hắn vì hắn là một tên đàn ông xấu xa đê tiện.

Và cho đến lúc này nàng biết rằng có một đường ranh giới mong manh giữa yêu và hận. Trong sáu năm qua, nàng hận hắn và lo sợ - hết sức sợ - rằng có lẽ nàng vẫn còn yêu hắn. Trong sáu năm nàng thật sự hy vọng là cảm giác của nàng sẽ không phải trải qua bài kiểm tra này, rằng hắn sẽ không bao giờ trở lại nước Anh, và nàng sẽ không bao giờ phải gặp lại hắn. Nàng đã hoài nghi tình yêu trong sáu năm, mặc dù nàng đã nhìn thấy những bằng chứng chứng tỏ tình yêu có thể đem lại hạnh phúc. Jenny và Gabriel yêu nhau và hạnh phúc. Rosalie và Albert yêu nhau và hạnh phúc. Nhưng đối với nàng tình yêu là một điều gì đó thật kinh khủng và cần phải tránh xa bằng mọi giá.

Giờ đây nàng lại gặp hắn, toả sáng và đẹp trai như một thiên thần, thậm chí cả khi nàng biết rằng hắn có trái tim của quỷ dữ mà trái tim nàng vẫn lộn nhào bên trong. Nàng nghĩ nàng sẽ gặp lại hắn. Đó là điều có thể xảy ra. Và từ cái cách mà hắn nhìn nàng, không hề có sự né tránh

hay ngượng ngập trong đôi mắt hắn, dường như cũng không có khả năng hắn sẽ tránh những lần gặp nhau. Họ sẽ gặp lại. Hắn sẽ nói chuyện với nàng.

Nàng thật sự lo sợ. Sợ quý dữ. Sợ rằng hắn vẫn có quyền năng đối với nàng.

Nàng nghĩ đến chuyện nhanh chóng quay lại Chalcote. Gabriel đã nói nàng có thể về đó bất cứ khi nào nàng muốn. Có lẽ, nàng nghĩ .. có lẽ ngài Wade vẫn còn ở Highmoor. Nhưng nàng biết nàng sẽ không đi đâu. Không thể đi. Nếu hắn đã quay trở lại nước Anh, sớm hay muộn nàng cũng phải đối mặt với hắn. Sớm thì tốt hơn muộn. Có lẽ nó không tệ như nàng nghĩ. Có lẽ nếu nàng có thể đối mặt với hắn, rốt cuộc nàng sẽ nhận ra rằng hắn chỉ là một quý ông mà nàng không thích.

Có lẽ nếu nàng ở lại thì cuối cùng nàng cũng được giải thoát.

Nàng biết đó là hi vọng hão huyền.

Đó là một việc đáng làm, chàng tự nhủ với bản thân mình, không kể đến việc chàng đã rời Highmoor vào đúng khoảng thời gian mà chàng thích ở Highmoor nhất trong năm. Chàng thích ở Highmoor khi mà những cánh đồng của chàng được gieo hạt. Chàng thích làm việc bên cạnh những tá điền. Tá điền đã không còn nhìn chàng với vẻ ngờ vực do hai nguyên nhân : thứ nhất vì chàng là một quý tộc và họ không nghĩ chàng sẽ làm bẩn đôi tay mình, thứ hai vì chàng là một người tàn tật. Họ đã chấp nhận thực tế chàng là một người hơi lập dị.

Và chàng thích giám sát công việc chuẩn bị cho mùa hè trắng lẹ ở công viên. Năm nay, hơn hẳn những năm khác, chàng đã có những kế hoạch cải tiến trọng đại mà sẽ tạo ra những ấn tượng ngoạn mục trong mùa hè.

Có lẽ là năm tới.

Đã đến lúc chàng dành vài tháng mùa xuân ở London, thực hiện trách nhiệm như một thành viên của giới quý tộc. Và sẽ thoải mái khi lại thấy những gương mặt mà chàng đã không gặp trong nhiều năm – những khuôn mặt đàn ông – và nối lại những mối quan hệ cũ. Thậm chí chàng sẽ đến câu lạc bộ White một hoặc hai lần, mặc dù chưa bao giờ chàng dành cả ngày ở câu lạc bộ. Thật tốt khi có cơ hội thưởng thức những buổi hòa nhạc và những vở kịch. Thật hay khi lại có thời gian quay lại chỗ Jackson để rèn luyện lại những kỹ năng của chàng, mặc dù chẳng dễ dàng gì để sắp xếp được thời gian tập luyện một mình với một võ sĩ quyền anh chuyên nghiệp. Và chàng định sẽ lại tập đánh kiếm. Chàng đã thử tập đánh kiếm cách đây mười năm, chỉ là do tính bướng bỉnh, sau khi cha chàng nhận xét rằng ít nhất đó cũng là một kỹ năng mà chàng sẽ không bao giờ nghĩ đến việc thực hành thành thạo. Giữ thăng bằng trên một chân là điểm quan trọng nhất trong bài tập luyện giống như sự khéo léo bằng một tay. Tất nhiên là chàng thuận tay phải và chưa bao giờ đạt được gì ngoài sự vụng về với bàn tay trái. Chữ viết tay của chàng nhìn từ xa giống chữ viết nguệch ngoạc của một con nhện.

Nhưng chàng đã kiên trì và đôi khi giành chiến thắng bất chấp việc chàng là một tay kiếm thiếu kinh nghiệm. Tất nhiên không phải thắng những người giỏi nhất, mặc dù đã một lần chàng làm cho những tay kiếm giỏi nhất phải ngạc nhiên bởi những nhát kiếm chính xác của chàng.

Có vài điều làm chàng thích thú. Bất cứ chiến thắng tại trận đấu nào cũng là một thành tựu

của riêng chàng.

Không, chàng không hề lãng phí thời gian khi quay lại thành phố. Tuy nhiên chàng sẽ không đến thăm Samantha, mặc dù chàng đã cân nhắc đến điều đó mỗi ngày trong tuần lễ đầu tiên chàng ở thành phố. Rốt cuộc tại sao không gửi danh thiếp của chàng và đến thăm nàng ?. Thậm chí chàng còn có những cái danh thiếp không ghi tước hiệu của chàng. Nhưng chàng chưa bao giờ làm vậy.

Chàng đã nhìn thấy nàng một lần tại đường Bond, hoàn toàn là ngẫu nhiên. Nàng đang khoác tay một quý ông rất cao, có phần mảnh dẻ, phục trang đúng mốt. Cả hai cùng cười và nhìn rất vui vẻ. Hầu tước Carew nép vào ô cửa của một tiệm đóng giày, nhận ra trái tim chàng đang nện thình thịch trong lồng ngực và lý trí chàng chỉ nghĩ đến chuyện giết người. Nàng không nhìn thấy chàng.

Chàng trở về nhà, cảm thấy mình thật ngốc nghếch.

Một ngày khác chàng nhìn thấy nàng, bước ra khỏi thư viện với một quý ông khác, còn đẹp trai và ăn mặc thời thượng hơn cả người hôm trước. Một lần nữa nàng đang mỉm cười và nhìn như thể nàng giữ ánh sáng bên trong và đang để cho nó tỏa sáng. Một lần nữa chàng lần đi trước khi nàng nhìn thấy chàng.

Tối hôm đó chàng cân nhắc đến việc trở về Highmoor. Nhưng mới ngày hôm trước chàng đã có một chuyến đi dài ngày, và Mùa Lễ Hội thậm chí còn chưa bắt đầu. Chàng không thể quá nhút nhát như vậy.

Sự quay trở lại thành phố của chàng được nhiều người biết đến. Một ít, nhưng đều đặn những lời mời bắt đầu xuất hiện. Chàng được mời đến vũ hội của phu nhân Rochester. Những người bạn nói với chàng đó là vũ hội đầu tiên của Mùa Lễ Hội có đông người tham dự nhất. Sẽ không ai ngạc nhiên, thậm chí sốc nếu chàng bất ngờ xuất hiện tại một **vũ hội**, mặc dù chàng biết vài quý ông và thậm chí là vài quý bà có mặt tại những vũ hội mà chưa bao giờ có ý định khiêu vũ với họ. Tại vũ hội luôn có những phòng chơi bài, phòng nghỉ ngơi và chuyện trò hay phòng ăn uống.

Chắc chắn nàng sẽ có mặt tại vũ hội của phu nhân Rochester.

Nếu vũ hội đó đông người, chàng có thể đi đến đó và ngắm nhìn nàng mà không bị nhìn thấy. Chàng có thể nhìn thấy nàng ăn mặc lộng lẫy để tham dự một vũ hội của giới thượng lưu. Chàng có thể ngắm nàng khiêu vũ. Mà không bị nhìn thấy.

Nhưng chàng gạt ý nghĩ đó đi. Hai lần vừa rồi, dù chàng đã nép mình khỏi tầm mắt, vẫn có khả năng vô tình bị bắt gặp. Chàng không định gặp nàng. Nếu chàng cố tình đến vũ hội để ngắm nàng và trốn khỏi ánh mắt nàng, chàng sẽ giống như một tên theo dõi, một kẻ lén lút. Ý nghĩ đó chẳng làm chàng thích thú.

Không, nếu chàng đến vũ hội ... ? Chàng có đang nghiêm túc cân nhắc đến việc đó không ? Nếu chàng đến vũ hội thì phải nhằm mục đích để cho nàng nhìn thấy chàng, đến chào nàng, và để cho nàng biết chàng là ai. Như thế sẽ hay hơn là đến thăm nàng tại nhà phu nhân Brill. Đó sẽ là một cuộc gặp gỡ ngắn ngủi – chàng không thể, rốt cuộc chàng không thể đề nghị nhảy một điệu vũ cùng nàng và có được riêng nàng trong nửa giờ. Đó sẽ là một cuộc gặp gỡ nơi đông người. Đó là một ý tưởng hay.

Và nàng sẽ biết chàng là ai. Có lẽ nàng sẽ hoàn toàn không nhớ đến chàng, nhưng chàng cảm

thấy mình có lỗi khi dối gạt nàng.

Nếu nàng biết chàng là ai và nếu chàng vẫn tiếp tục xuất hiện tại vài sự kiện của xã hội thượng lưu trong Mùa Lễ Hội, có lẽ họ có thể duy trì tình bạn. Có lẽ đôi khi chàng có thể mời nàng đến ngồi vào ô của chàng trong rạp hát hoặc cưỡi ngựa dạo chơi cùng nàng.

Có lẽ cuộc sống không đến nỗi hoàn toàn ảm đạm như chàng đã hình dung vào tháng trước.

Nhưng liệu chàng có quá tự tin – thậm chí là ngạo mạn khi nghĩ rằng nàng sẽ sẵn sàng tiếp tục mối quan hệ ? Liệu có hay hơn không khi sẽ chẳng có gì từ nàng ngoài một tình bạn bình thường và thảnh thơi mới được gặp nàng ?

Và nếu nỗi lo sợ trước đây của chàng đúng thì sao ? Điều gì sẽ xảy ra nếu nàng thể hiện một sự quan tâm khác một khi nàng biết chàng là ai ? Nhưng đó là sự lo sợ không có căn cứ. Nàng sẽ không làm vậy. Chàng phải tin tưởng vào sự đánh giá về nàng của chàng.

Làm thế nào mà chàng có thể đứng nhìn nàng toả sáng giữa những người khác, giữa những quý ông đẹp trai hơn chàng ? Chàng sẽ đương đầu với sự ghen tị như thế nào đây ?

Chàng nghĩ chàng sẽ đối mặt với nó vì chàng là một người đàn ông trưởng thành, và vì đôi mắt chàng luôn chân thật. Chàng sẽ phải đối mặt với điều đó vì chàng bắt buộc phải làm thế.

Đi, chàng đã quyết định chỉ ngay trước hôm diễn ra vũ hội của phu nhân Rochester một ngày, khi hai người bạn trêu chọc chàng về việc chấp nhận lời mời. Đúng, chàng sẽ tham dự. Chàng sẽ ngắm nhìn nàng. Và chàng sẽ để cho nàng nhìn thấy chàng.

“Tất nhiên” chàng cười toe toét với quý ngài Gerson và vị công tước rất được mến mộ Bridwater “Tớ sẽ không bỏ lỡ sự kiện này”.

Quý ngài Gerson đập vào lưng công tước và cười lớn “Tớ phải chứng kiến tận mắt cảnh những bà mẹ với hi vọng tìm ra những anh chàng độc thân thích hợp ngã ra khỏi ghế mới được, Carew”.

“Bây giờ thì điều đó thật thú vị” công tước nói, đưa cái kính một mắt lên ngang mắt và nhìn hầu tước “Mọi người hầu như có thể hình dung ra rằng có một ứng cử viên đầy hứa hẹn rất đặc biệt đấy Hart, ông tướng của tôi ời”

“Lại giàu có” quý ngài Gerson tuôn ra một tiếng cười ha hả.

“Tớ sẽ đến bằng xe ngựa của mình” công tước đề xuất “cả ba chúng ta sẽ đi cùng nhau. Để ủng hộ tinh thần nhau”

“Đúng” hầu tước trả lời, cố đè nén sự hoảng loạn của một cậu học trò “đúng, làm vậy đi Bridge”

CHƯƠNG 7

Thật sự là quá đông đúc. Ngay khi họ đến gần quảng trường Hanover họ đã biết rằng vũ hội của phu nhân Rochester ắt hẳn là được đánh giá cao. Thậm chí họ còn không thể đi vào quảng trường bằng xe ngựa, mà phải ngồi yên trên xe và đợi hơn hai mươi phút trong khi chiếc xe chậm chậm nhích lên phía trước sau một hàng dài xe ngựa. Sau xe của họ là một hàng xe ngựa dài cũng không kém.

“Lousia sẽ rất là hài lòng” phu nhân Brill nhận xét, lời nhận xét này có vẻ chưa đúng sự thật lắm. Phu nhân Rochester sẽ còn hơn cả ngất ngây vì sung sướng.

Samantha nhận ra có một sự phấn khích đặc biệt khi đến một vũ hội của giới thượng lưu mà không bao giờ cảm thấy nhàm chán, mặc dù đây đã là Mùa Lễ hội thứ bảy của nàng. Thậm chí sự chờ đợi mệt mỏi cũng chỉ tạo ra cảm giác hồi hộp, nôn nóng, hồ hởi như thể tối nay là sự khởi đầu cuộc đời sắp tới của một người, rằng điều gì đó có thể xảy ra trong những giờ tới có thể thay đổi hoàn toàn cuộc đời của một con người.

Tất nhiên mọi thứ chưa bao giờ xảy ra như vậy. Cũng những khuôn mặt quen thuộc, chuyện trò với cùng những con người đó, lúc nào cũng nhảy những điệu nhảy cũ. Nhưng cảm giác hoàn toàn khác lạ.

Mọi cánh cửa sổ của ngôi nhà dường như đều được thắp sáng. Một tấm thảm được trải ra, xuống tận những nấc thang bằng đá thấp ở dưới, trải rộng ra cả vỉa hè khiến cho mọi người

bước ra khỏi xe ngựa cứ ngỡ như đang ở trong nhà. Những người hầu mặc đồng phục lịch sự ở khắp mọi nơi, hết sức bận rộn. Và có quá nhiều trang sức lộng lẫy và quý giá tô điểm cho những thành viên của giai cấp quý tộc phục trang thanh lịch và trên người những kẻ muốn khoe khoang sự giàu có của mình với người khác.

Samantha mỉm cười và bước ra khỏi xe ngựa. Nàng đang ở trong môi trường của mình và cảm thấy như đang ở nhà. Nhưng nàng không thể nhớ được vũ hội đầu tiên mà nàng tham dự trong Mùa Lễ Hội ra mắt của nàng. Có quá nhiều sự phấn khích, quá nhiều lo lắng, quá nhiều hi vọng. Quá ngây thơ. Lúc này nàng nghĩ nàng sẽ không quay ngược lại thời gian thậm chí nếu nàng có thể. Có quá nhiều người ở tiền sảnh, trò chuyện âm ỉ, cười đùa thân mật. Có một hàng dài người ở cầu thang chờ đi lên cầu thang, qua hàng người đón khách để vào phòng khiêu vũ. Đông đảo những cô gái trẻ trong đám đông, mặc những chiếc áo dài màu trắng và cả những phụ tùng kèm theo cũng màu trắng, đó gần như là màu đồng phục của những cô gái còn trong trắng. Đồ trang sức quý giá nhất mà họ được phép đeo là những chuỗi ngọc trai. Họ nhìn mọi thứ theo cái cách mà nàng đã từng nhìn khi bằng tuổi họ - những cô gái đáng thương.

“Chúng ta không cần phải đến phòng khách dành cho các quý bà” phu nhân Brill nói sau khi nhìn từ đầu đến chân nàng – nếu quy định vẫn cho phép một tiểu thư hai mươi bốn tuổi “Con luôn xinh đẹp, cháu gái yêu dấu. Ta không biết con làm được điều đó bằng cách nào. Ta thích màu của cái áo mà con đang mặc”.

Samantha cũng thích. Viền màu bạc bên ngoài chiếc áo lấp lánh dưới ánh sáng của những ngọn nến và làm nổi bật chiếc áo màu xanh lá cây sẫm màu bằng lụa của nàng. Cách đường viền ba nếp gấp là cái cổ áo thấp, hai tay áo được cắt ngắn một cách tự nhiên. Từ kinh nghiệm của mình nàng nhận ra rằng một khúc vải đẹp và sự khéo léo của người thợ may nếu được tự do thể hiện sẽ tạo ra những chiếc áo rất đẹp. Nàng cũng luôn tránh giắt lông vũ trang trí lên tóc mặc dù đó là thời trang và dì Aggy đã nói với nàng rằng nàng cần những cái lông vũ để nhìn có vẻ cao hơn. Nhưng nàng thích sự giản dị của những bông hoa cài trên tóc hay những dải ruy – băng cuốn quanh những lọn tóc quăn. Tối nay nàng mang những dải ruy – băng màu bạc, găng tay màu bạc, đôi dép màu bạc và một cái quạt phù hợp với màu xanh chiếc áo nàng đang mặc.

“Nàng không nên được mời, Samantha” một giọng nói quen thuộc, có phần chán chường phát ra ngay sau vai nàng “phu nhân Rochester nên khôn ngoan hơn. Nàng sẽ làm lu mờ tất cả những quý cô có mặt tại đây đêm nay và huỷ hoại buổi tối của từng người một”.

Nàng mỉm cười thích thú khi quay lại “Ồi” nàng tán thưởng “anh hoàn toàn đúng Francis. Màu ngọc lam thật sự rất, rất lộng lẫy. Em bị ấn tượng đấy”.

Anh gửi cho nàng một cái cúi đầu tao nhã “và nàng sẽ kết hôn với một người đàn ông mặc màu ngọc lam chứ?” anh hỏi, và đó là nguyên nhân khiến cho một người phụ nữ lớn tuổi mang sáu cái lông chim màu tía quay lại nhìn anh chăm chăm.

“Chắc chắn là không. Em sợ mình sẽ bị lu mờ mất. Hơn nữa, anh sẽ sớm quay lại màu hồng hay màu hoa oải hương, và em sẽ cảm thấy bị lừa gạt. Hai cánh tay anh có sẵn sàng hộ tống dì cháu em đi lên cầu thang không?”

“Làm sao mà anh có thể chống lại được sự ganh tị của mọi quý ông trong toà nhà khi được hộ tống hai người phụ nữ xinh đẹp nhất?” anh hỏi, một cánh tay đưa ra cho Samantha vịn, cánh tay kia cho phu nhân Brill.

Samantha cười vui vẻ. Phu nhân Brill tặc lưỡi và vịn lấy cánh tay Francis.

Mười lăm phút sau họ mới vào đến phòng khiên vũ. Phòng khiên vũ vẫn được trang trí như

thường lệ. Sàn nhà trống để cho những điệu nhảy. Đám đông đứng dọc cả bốn bức tường, trò chuyện, nhận xét người khác và cười. Vài người, hầu hết là những cặp đôi, đi dạo quanh, nhìn những người quen hoặc chỉ đơn thuần hy vọng được nhìn thấy và được ca tụng. Các thành viên của ban nhạc đang so dây đàn. Cây cối trang trí, tất cả đều có màu hồng, thì bị chìm ngấm giữa những bộ quần áo và trang sức lộng lẫy của những vị khách.

Samantha nhanh chóng tham gia vào cuộc chuyện trò với hai người bạn và bị một đội quân những quý ông hâm mộ vây quanh. Đó là những quý ông vẫn hay tán tỉnh nàng, mặc dù Ngài Bains mang theo một người láng giềng từ miền quê – một quý ông cao, và vẫn đẹp trai cho dù không có mái tóc màu đỏ nổi bật. Anh ta cúi người chào cả ba tiểu thư, nhưng không hiểu bằng cách nào mà anh ta có thể nhanh chóng chuyện trò cùng Samantha và đăng kí với nàng một suất nhảy bốn cặp sau đó.

Nàng nghĩ có lẽ Mùa Lễ Hội năm nay có thể mang đến một thứ gì đó mới mẻ. Một người hâm mộ mới. Liệu nàng có cần một người theo đuổi mới ? Nàng chưa bao giờ biết rõ phải làm gì với những người hâm mộ từ trước đến nay của nàng, ngoại trừ chòng ghẹo, tán tỉnh, và nói rõ với họ rằng đó chỉ là trêu chọc vẫn vợ, rằng nàng không tìm kiếm một người chồng. Nàng chưa bao giờ đối xử đặc biệt với bất cứ một quý ông nào và để cho họ hy vọng.

Tối nay nàng có phần hơi e sợ. Có lẽ là lo sợ nhiều hơn nàng nghĩ. Nàng sợ hãi Lionel, đức ngài Rushford, sẽ tham dự vũ hội này. Nhưng chắc là không. Có thể hẳn ta đã nhận ra sự trơ trẽn – hay can đảm, tùy thuộc vào cách mỗi người nhìn nhận vấn đề - khi quay lại London và cưỡi ngựa quanh Hyde Park vào giờ đông người nhất. Nhưng hẳn ta được tự do làm những việc đó. Rốt cuộc hẳn ta chẳng bị buộc tội gì cả. Không ai có thể cấm hẳn ta sống và đi lại ở nước Anh. Giờ đây cha hẳn đã chết và ông ấy không còn nắm giữ tài chính của hẳn nữa. Nhưng rõ ràng hẳn ta sẽ không nhận được bất cứ một lời mời tham gia những sự kiện của xã hội thượng lưu nào.

Tôi nghe đồn rằng anh ta đã được chấp nhận.

Nàng có thể nghe thấy những lời nói đó của đức ngài Hawthorne. Nhưng rõ ràng không phải là hầu hết mọi người, và chắc chắn không phải là tại những sự kiện có đông đảo người tham dự.

Thậm chí nếu hắn ta được mời và nếu hắn ta chấp nhận, chắc chắn hắn ta sẽ giữ khoảng cách với nàng. Hắn ta sẽ không muốn bị lúng túng bởi một người quen cũ. Rốt cuộc hắn ta đã không đến gần nàng ở công viên hôm qua, mặc dù hắn ta hoàn toàn nhìn thấy nàng.

Nàng không cần phải cảm thấy sợ hãi, cả ngày hôm nay nàng đã tự nhủ với bản thân điều đó. Nhưng nàng vẫn cảm thấy sợ hãi. Thật là nhẹ nhõm khi nhìn quanh phòng khiêu vũ và không hề thấy bóng dáng của hắn. Không có khả năng nàng không nhìn thấy hắn nếu hắn có mặt ở đây. Mái tóc vàng hoe và vẻ ngoài đẹp trai của hắn không thể lẫn vào đâu được. Ngay cả ở giữa một đám đông thì vẫn có thể dễ dàng nhìn thấy Lionel.

Nàng nhảy điệu vũ hai hàng sóng đôi mở màn với quý ngài Robin Talbot. Anh là một bạn nhảy khéo léo, duyên dáng. Nàng luôn thích được nhảy cặp với anh. Đó là một điệu nhảy sôi động. Nàng thở hổn hển và cảm thấy nóng bừng sau khi kết thúc điệu nhảy. Trong một thoáng nàng nhớ lại lời khoe khoang sau khi đi bộ và leo lên đồi ở Highmoor rằng nàng sẽ sung sức hơn bất cứ người nào tại những phòng khiêu vũ ở London. Nhưng nàng gạt ngay ý nghĩ đó ra khỏi đầu trước khi nàng có thể tự cười với nó. Ý nghĩ đó nhanh chóng làm cho con người ta rơi vào cảm giác chán nản.

Nàng tự quật cho mình khi trò chuyện với những người quen vào thời gian trống giữa hai điệu nhảy. Nàng cười với đức ngài Hawthorne đáng thương khi Francis chòng ghẹo cậu ấy vì cậu ấy vừa khiêu vũ với một tiểu thư trẻ xinh đẹp mới ra mắt vào Mùa Lễ Hội năm nay. Đức ngài Hawthorne đỏ mặt bên dưới cổ áo được hồ cứng và quả quyết với người anh họ là cậu

không định đến thăm cô gái đó vào sáng hôm sau. Thật là ngớ ngẩn !

“Cho dù cô ấy rất là xinh đẹp, Frank” cậu thêm vào, làm cả nhóm cùng nổ tung một tràng cười.

Một ai đó chạm nhẹ vào cánh tay mang găng của nàng. Thậm chí khi nàng xoay người để mỉm cười với người mới đến, nàng vẫn có thể cảm thấy bàn tay Francis nắm chặt một cách bảo vệ ở khuỷu tay bên kia và nghe anh lầm bầm chửi thề.

“Đây rồi” một giọng nói quen thuộc một cách đáng ngạc nhiên cất lên “tôi không thể tin rằng sau nhiều năm nàng còn xinh đẹp hơn cả khi còn là một cô gái trẻ”

Nàng cảm thấy như thể mình ngã nhào vào đôi mắt xanh nhạt khi hắn ta nhìn nàng chăm chăm với ánh mắt tán thưởng. Mọi âm thanh, khung cảnh xung quanh nàng mờ dần, và cùng với chúng là nhận thức nàng đang ở đâu. Nàng chỉ còn thấy đôi mắt hắn. Chỉ mình hắn.

“Rushford” một giọng nói lạnh nhạt lịch sự vang lại từ một nơi nào rất xa “một người nổi danh, phải không ? Anh nghĩ đây là điếu nhảy em đã dành cho anh Samantha”.

Lionel.

Hắn ta nghiêng đầu chào mà mắt vẫn không rời khỏi nàng. “Samantha, nàng khoẻ không ?”

Nàng nghe ai đó trả lời. Giọng nói của một phụ nữ hoàn toàn điềm tĩnh, tự chủ “Tôi rất khoẻ, cảm ơn ngài đã hỏi thăm”.

“Hôm qua tôi nhìn thấy nàng ở công viên. Tôi không thể tin đó là nàng. Nhưng giờ tôi có thể tin đó chính là nàng”.

“Samantha ?” đó là giọng nói của Francis, cụt ngủn như thường lệ “điệu vũ đang bắt đầu”.

“Anh đã hứa nhảy điệu này với tiểu thư Crowther rồi mà” nàng nghe chính nàng nói.

“Thật là phiền toái”, Francis nói, rồi tạ lỗi với những tiểu thư xung quanh vì cách phát ngôn của anh, thả cánh tay nàng ra và rời đi.

“Liệu tôi có thể hy vọng rằng điệu này nàng vẫn chưa có bạn nhảy và nàng sẽ đồng ý khiêu vũ với tôi chứ?” Lionel, đức ngài Rushford hỏi.

“Cảm ơn ngài” nàng trả lời. Thậm chí ngay cả khi nàng vẫn nhìn vào mắt hắn và cả thế giới như mờ dần, lý trí vẫn nói với nàng rằng nàng đã hứa nhảy điệu này với một người khác, và người đó đã sẵn sàng dẫn nàng ra sàn khiêu vũ.

Nàng đặt tay nàng vào bàn tay hắn và bước xa khỏi nhóm bạn trước khi thế giới đột nhiên quay trở lại. Một thế giới dường như chỉ hội tụ quanh nàng. Hay đúng hơn là quanh hắn. Đó là một sự làm nhục nơi đông người, mặc dù nàng không được chứng kiến. Cha hắn, người đã đọc công khai lá thư được cho là của Gabriel viết cho Jenny khi chị ấy đang đính hôn với Lionel, đã bắt hắn đọc một lời thú tội và xin lỗi công khai trước khi rời khỏi Continent.

Giờ đây hắn ta là trung tâm của những cái nhìn thích thú và những cuộc chuyện trò sôi nổi. Và nàng đã đồng ý khiêu vũ với hắn. Đó là một điệu valse. Nàng tự hỏi bao nhiêu người nhớ rằng chị họ nàng là trung tâm của vụ bê bối với hắn. Lúc này nàng đang công khai khiêu vũ cùng hắn.

“Nàng còn xinh đẹp hơn trước đây” hắn nói khi hắn đặt một tay trên eo lưng nàng và nắm lấy bàn tay nàng “Xinh đẹp hơn nhiều. Giờ đây nàng đã là một người phụ nữ và tôi không thể rời mắt khỏi nàng”.

Nàng có thể cảm thấy bàn tay hắn đang nắm lấy tay nàng. Nàng có thể cảm nhận được hơi nóng từ cơ thể hắn, mặc dù ngoài hai bàn tay thì họ không hề chạm vào nhau ở chỗ nào khác. Nàng cảm thấy hắn bao quanh nàng. Đột nhiên hắn làm cho nàng nín thở. Nàng mỉm cười theo bản năng.

“Cảm ơn” nàng trả lời cộc lốc. Nàng cố gắng nhìn xung quanh, cố thoát khỏi sự tác động bởi sự hiện diện của hắn, nhưng nàng chỉ nhìn thấy những đôi mắt tò mò ở xung quanh. Nàng ngừng không nhìn quanh nữa.

“Tôi đã trở về” hắn nói “tôi đã trở về”

“Tôi nghĩ là một người trở nên nhớ nhà sau nhiều năm ở nước ngoài là điều tự nhiên”.

“Tôi nhớ nhà” hắn nói một cách dịu dàng, xiết chặt bàn tay đang đặt trên lưng nàng “nhưng nhớ người nhiều hơn là cảnh. Đặc biệt là một người, người mà tôi đã đối xử theo cách không thể hiểu nổi vì tôi không muốn cô ấy phải gánh chịu sự ô nhục của tôi. Một người mà tôi chưa bao giờ quên trong những tháng ngày cô đơn, Samantha”.

Nàng nhìn vào mắt hắn với vẻ choáng váng, quên cả mỉm cười. Mái tóc màu vàng – bạc của hắn dường như dày hơn và sáng chói hơn bao giờ hết. Lần đầu tiên nàng nhận ra hắn mặc trang phục màu xanh xám, màu bạc và màu trắng nhìn như hoàng tử ở xứ sở thần tiên. Nhưng những lời nói và ý ám chỉ rõ ràng trong đó đột nhiên giúp nàng thoát khỏi bùa mê do sự xuất hiện của hắn. Nàng cảm thấy một sự vui sướng điên cuồng ở bên trong và lại mỉm cười.

“Người đó sẽ hài lòng làm sao, thưa ngài nếu cô ấy có thể tha thứ cho ngài và nếu cô ấy vẫn chưa quên ngài”.

Đôi mắt hắn trở nên ấm áp “À” hắn nói, và những lời nói gần như là những lời vuốt ve, âu yếm “Đúng. Nàng đã thật sự trưởng thành hơn rồi Samantha. Tôi đã mong chờ điều đó. Nàng giận dữ, không tha thứ và điều đó làm tôi vui mừng. Nàng không thể dễ dàng tha thứ cho tôi”.

“Hay chưa bao giờ?” nàng cố ý lấp lánh đôi mắt.

Hắn ta cười đáp lại, điều mà Lionel hiếm khi làm khi hắn vẫn còn là hôn phu của Jenny. Giả dối, nàng cảm thấy buồn nôn. Và kinh hoàng. Hắn có thể tin là nàng vẫn còn quá ngây thơ để lại rơi vào lưới của hắn lần nữa sao ? Khi mà nàng đã biết được sự độc ác, nhẫn tâm và ích kỉ của hắn sao ?

Liệu hắn có thay đổi ?

Và có cơ may nào rằng rốt cuộc hắn cũng thắng không ?

Nàng thấy lạnh toát vì sợ hãi.

Sau đó họ khiêu vũ trong im lặng – trong hai mươi phút dài vô tận. Hắn nhảy điệu valse rất duyên dáng, không lỗi một bước chân, không hề để nàng đụng phải cặp nhảy khác, không hề xoay nàng ra khỏi trung tâm phòng khiêu vũ hay để lỡ một lần xoay người nào. Bàn tay hắn luôn đặt vững vàng trên người nàng. Mùi hương của hắn phảng phất và đầy nam tính. Nàng vẫn nhớ nụ hôn của hắn – nụ hôn đầu tiên của nàng – chiếm lĩnh toàn bộ môi nàng, thành thạo, quyến rũ. Hắn là người đàn ông duy nhất mà nàng từng hôn sử dụng thành thạo môi cũng như lưỡi. Kẻ chuyên đi dụ dỗ. Chẳng có gì ngạc nhiên khi nàng yêu hắn sâu đậm và trái tim nàng trở nên khô héo khi hắn bỏ rơi nàng. Nàng chỉ là một cô gái thiếu kinh nghiệm và ngây thơ.

Không còn như thế nữa.

Nàng khiêu vũ và mỉm cười. Và cố nghĩ về những người đang theo đuổi nàng, những người bạn của nàng, Jenny và đứa con thứ ba mà chị ấy và Gabriel đang trông đợi, phu nhân Sophia

cùng đôi chân lạnh lại một cách kì diệu ngay trước khi Mùa Lễ hội bắt đầu. Nàng cố nghĩ về Highmoor và khung cảnh nhìn từ đỉnh đồi xuống tu viện chỉ bị chắn bởi một cái cây ở trên dốc. Nàng nghĩ về ngài Wade và lại đẩy hình ảnh đó ra khỏi đầu ngay, hay là nàng cố làm thế.

Và nàng cảm nhận được sự to lớn và sức hấp dẫn của Lionel. Nàng biết nàng ghét hắn và khinh miệt hắn – lại xem thường hắn kể từ cuộc trò chuyện ngắn ngủi ngay từ khi bắt đầu điệu valse. Nhưng nàng thắc mắc với cảm giác mê hoặc và hoảng sợ về việc nọ hôn của hắn giờ đây sẽ đem lại cảm giác như thế nào khi nàng đã có nhiều kinh nghiệm hơn. Và cơ thể hắn sẽ tạo ra cảm giác như thế nào khi áp sát vào cơ thể mảnh dẻ của nàng. Nàng vẫn là một người phụ nữ dốt nát đáng thương. Nàng tự hỏi ... Không, nàng không nên làm vậy. Nàng không nên thắc mắc những điều như thế. Nàng không thể cho phép những ý nghĩ dâm dăng đó xuất hiện.

Nàng tự hỏi liệu điệu valse có bao giờ kết thúc.

Nó đã hết. Ngay khi kết thúc điệu nhảy nàng cảm thấy khó thở, khó chịu, hoang mang và khổ sở. Thật sự khổ sở. Khổ sở vì giận dữ. Hắn đưa nàng quay trở lại nhóm bạn của nàng – dì Aggy đã biến mất trong phòng chơi bài – và hôn tay nàng trước khi cảm ơn vinh dự nàng đã dành cho hắn rồi rời đi.

Francis nhìn có vẻ thù địch nhưng cách cư xử vẫn lịch sự khi kìm nén, không nói ra những gì anh thật sự muốn nói. Tất nhiên Francis là người bạn thân thiết của Gabriel khi xảy ra vụ bê bối. Chẳng bao lâu sau anh trở thành một người theo đuổi nàng – mặc dù chỉ bởi vì an toàn khi tán tỉnh, trêu ghẹo nàng với đề nghị kết hôn.

“Bá tước Rushford phải không ?” Helena Cox nói, đôi mắt cô mở to với sự tò mò “Tôi đã nghe nói về anh ta. Và cậu **khieu vũ** với anh ta sao, Samantha ? Tôi không quan tâm điều mọi người nói về anh ta. Anh ta thật đẹp trai”.

Ngài Wishart e hèm và Helena cười khúc khích “Ồ, và tất nhiên ngài cũng vậy, thưa ngài”.

“Gorgeous Wishart” quý ngài Robin nói “nghe có vẻ quý phái hơn George Wishart phải không ? Chúng ta phải thông báo cho mọi người biết là George đã chính thức đổi tên.”

“Anh gắn với cái tên đó rồi, Gorgeous” Francis nhái giọng nam cao khi ngài Wishart cật lực phản đối.

Nàng không thể đứng ở đây lâu hơn nữa. Không có chút không khí nào trong phòng khiêu vũ. Không khí trở nên nóng bức, sực nức mùi nước hoa và khiến cho nàng buồn nôn. Không có khoảng trống nào để di chuyển. Âm thanh ồn ào đến nhức tai. Nàng sẽ ngất – hay tệ hơn nữa là nôn – nếu nàng đứng ở đây thêm giây phút nào.

“Xin thứ lỗi” nàng vội vàng nói và hối hả chạy đi. Nàng lách xuyên qua đám đông, đôi lúc dễ dàng đi qua khi ai đó nhìn thấy nàng đang đến, dừng lại một hoặc hai lần để chào hỏi những người quen. Ngưỡng cửa dường như cách xa hàng dặm.

Rốt cuộc nàng cũng đến được ngưỡng cửa và hối hả bước ra thềm nghỉ mát mẻ và vắng lặng bên dưới. Và bắt buộc phải đứng lại khi một người chắn ngang đường đi của nàng và không hề di chuyển. Nàng ngược lên nhìn khuôn mặt anh ta, ngay gần khuôn mặt nàng.

Chưa bao giờ, chưa bao giờ trong cuộc đời mình nàng lại có cảm giác hạnh phúc rõ ràng đến như vậy.

Đức ngài Gerson và công tước Bridgwater được phu nhân Rochester đang đứng tại lối vào phòng khiêu vũ với chồng bà để đón những người khách tới trễ, chào đón nồng nhiệt. Bà mỉm cười lạnh nhạt với Hầu tước Carew cho đến khi tên chàng được giới thiệu. Khi đó đôi mắt bà mở to và đầy sự thích thú.

“Vị hầu tước hiếm khi xuất hiện” bà nói “Hoan nghênh ngài tham gia vũ hội”. Nhưng bà mắc phải một sai lầm khi đưa tay ra cho chàng thay vì khẽ nhún gối chào. Bà liếc nhanh xuống bàn tay co quắp được giấu trong chiếc găng tay và bà run rẩy. Chàng không nhìn thấy phản ứng của bà ta khi bà ta nhìn chàng đi khắp khiêng vào phòng khiêu vũ với bạn chàng.

Chàng cảm thấy hoảng sợ, một cảm xúc hơi lố bịch với một người đàn ông hai mươi bảy tuổi. Và ngượng ngịu. Hai người bạn của chàng muốn đi sát tường phòng khiêu vũ để tìm những người quen, để nghiên cứu những khuôn mặt mới – tất nhiên là những quý cô trẻ tuổi – của Mùa Lễ Hội. Nhưng chàng muốn đứng một chỗ. Chàng muốn nhìn quanh tìm xem liệu nàng có ở đây. Chàng không còn chắc liệu chàng có muốn xác nhận việc nàng có mặt ở đây. Nếu nàng có ở đây, chàng nghĩ chàng sẽ không trốn nàng. Nhưng nếu nàng không nhìn thấy chàng, khi đó chàng sẽ bằng lòng với việc chỉ đứng ngắm nhìn nàng. Chàng ghét ý nghĩ chàng tự hành hạ bản thân mình mà chẳng đạt được kết quả gì.

Bạn chàng đứng cạnh chàng trong một lúc, công tước chọc ghẹo chàng về việc chàng bối rối như một cô gái mới rời khỏi trường học, Gerson thì bình luận với vẻ hóm hỉnh.

“Cô ấy có ở đây không ?” công tước hỏi, nhìn quanh đám đông với cái kính một mắt.

“Cô ấy ?” hầu tước hỏi lại. Chàng không có thời gian cũng như can đảm quan sát kĩ phòng kiêu vũ.

“Tớ mong là cô ấy xứng đáng với sự yêu mến của cậu” công tước nói “Cô ấy có xinh đẹp không Hart ? Trẻ ? Dễ bảo ? Đáng khao khát ? Và mong muốn trở thành một nữ hầu tước ?”

“Có quá nhiều người ở đây” đức ngài Gerson nói “cậu phải chỉ cô ấy cho bọn tớ, Carew. Cậu không thoái thác được đâu.”

Nhưng công tước đột ngột ngừng quan sát qua cái kính một mắt và mím môi. Anh thì thầm. “Nhìn kìa. Đẹp, trẻ, dễ bảo, tớ đã nói thế phải không ? Và đáng khao khát ? Và cũng hấp dẫn ở trên giường nữa. Rất tuyệt ở trên giường. Không hơn mười tám tuổi, nếu mắt tớ không đánh lừa tớ.”

“Con gái của Muir” đức ngài Gerson dõi theo hướng bạn mình đang nhìn. “Có lẽ già hơn nửa ngày đầy Bridge. Với của hồi môn thêm vào với sắc đẹp thậm chí ngay cả khi cô ta không cần thêm chút của cải nào”

“Cậu biết người cha à ?” hầu tước hỏi “Giới thiệu với tớ đi, Gerson. Tớ phải đến nhìn gần hơn mới được. Và chạm vào, nếu đó là bàn tay của một cô gái. Cậu có muốn cược cái gì rằng

thể khiêu vũ của nàng đã đầy rồi không ?”

Đức ngài Gerson cười vui vẻ, và hai người đàn ông bắt đầu chậm rãi đi về hướng cô gái trẻ xinh đẹp mặc áo màu trắng đang khiến cho tất cả những bộ trang phục hợp thời trang xung quanh cô gái trở nên kém hấp dẫn. Hầu tước mỉm cười đồng cảm với cô gái.

Nhưng Bridge sẽ phải đợi để được giới thiệu với cô gái. Điệu vũ kế sắp sửa bắt đầu và một chàng trai trẻ măng đẹp trai đang đi cùng cô gái, nhưng không dẫn ra sàn khiêu vũ. Tất nhiên, hầu tước nghĩ khi âm nhạc nổi lên, đó là một điệu valse, và cô gái không được phép nhảy điệu valse cho đến khi đã ra mắt và được sự cho phép từ một trong những người bảo trợ của Almack trước khi cô gái có thể nhảy điệu vũ thân mật này. Có lẽ là Mùa Lễ Hội tới, nếu cô gái may mắn. Có lẽ là phải hai năm nữa.

Chàng chưa từng nhìn thấy mọi người nhảy điệu valse, cho dù chàng đã nghe về nó. Chàng nghe nói nó là một điệu vũ hết sức tuyệt vời, mỗi cặp bạn nhảy, người đàn ông và bạn nhảy của anh ta phải khiêu vũ mặt đối mặt trong suốt điệu vũ, có thể nhìn nhau và chuyện trò cùng nhau trong suốt nửa giờ.

Và nó thật sự tuyệt vời. Chàng ngấm trong một lúc, và ganh tị.

Chàng nhận thức được là trong năm phút qua, kể từ khi chàng bước chân vào phòng khiêu vũ, chàng gần như tránh né việc tìm kiếm Samantha. Chàng hoàn toàn không hiểu lí do. Bởi vì chàng lo sợ nàng không có ở đây ? Hay vì chàng sợ nàng có ở đây ?

Trong trường hợp này, chàng không phải tìm kiếm nàng. Nàng đang nhảy điệu valse ngay trong tầm mắt chàng. Trái tim chàng lão đảo. Nàng toả sáng trong chiếc áo dài đơn giản cuốn hút hình như có màu bạc và xanh lá cây khi nhìn từ chỗ chàng đang đứng. Nàng uyển chuyển và nhảy điệu valse rất đẹp. Nàng cười với vẻ thích thú.

Đôi mắt chàng dõi theo nàng với tình yêu và khát khao trong một lúc trước khi chàng nhìn thoáng qua người bạn nhảy của nàng. Và khi chàng nhìn thấy khuôn mặt người bạn nhảy của nàng, đôi mắt của chàng trở nên bất động.

Và máu trong người chàng như đông cứng lại.

CHƯƠNG 8

Chàng đã luôn nói dối về sự cố đã xảy ra vào năm chàng sáu tuổi và đôi khi – không thường xuyên lắm – bản thân chàng hầu như quên mất đó là lời nói dối.

Đó không hẳn là một tai nạn.

Chàng là một sự thất vọng của cha chàng. Được sinh ra năm năm sau cuộc hôn nhân của cha mẹ chàng, chàng hầu như là đứa con duy nhất của họ. Và trong khi cha chàng vui mừng vì ít nhất ông đã có một đứa con trai thì ông lại xót xa vì sự yếu ớt của con trai mình. Chàng là một đứa trẻ nhỏ con và hay ốm, được người mẹ yêu thương, che chở và chiều chuộng. Một đứa nhát gan và yếu đuối, cha chàng đã khinh khỉnh gọi chàng như thế vào một hôm nọ - đó là hôm chàng chạy về nhà và khóc lúc chàng được năm tuổi vì những đứa trẻ trong làng hô to tên chàng và chàng nghĩ là chúng sắp sửa tấn công chàng.

Thậm chí đôi khi cha chàng cũng không vui mừng vì giới tính của chàng. Vì nếu chàng không phải là người thừa kế của cha chàng thì cháu trai của ông sẽ được thừa hưởng một phần tài sản của ông. Cha chàng hết sức yêu thương cháu trai của ông, đứa con trai của người chị gái, lớn hơn Hartley bốn tuổi. Đó là Lionel, tử tước Kersey. Một cậu bé đẹp trai, duyên dáng và can đảm được tắm mình trong sự yêu quý của người cậu và luôn chế giễu người em họ - mà không hề sợ người mợ sẽ nghe được.

Hartley yêu mến và khiếp sợ anh ta, đau đớn vào những lần anh ta đến Highmoor chơi và

luôn mong muốn anh ta mau mau rời khỏi.

Đôi khi Lionel cố tình – luôn thành công – khiến cho chàng phải khóc, như là bí mật dùng khuỷu tay bất thành linh đẩy mạnh chàng tông vào cánh cửa, nhảy ra từ một góc tối hù chàng vào ban đêm, làm đổ cốc sữa của chàng lúc bảo mẫu không nhìn thấy – anh ta không ngừng nghĩ ra những trò tai quái.

Có một việc mà Hartley rất giỏi, đó là cưỡi ngựa. Thậm chí ngay cả cha chàng cũng phải miễn cưỡng thừa nhận rằng chàng ngồi rất vững và nắm dây cương rất chắc khi ngồi trên yên ngựa. Chàng thích cùng con ngựa pony của chàng phi nước đại thật xa và nhảy qua hàng rào – một việc làm rất nguy hiểm nếu chàng không canh chính xác.

Sự tự phụ và mong muốn gây ấn tượng với Lionel đã khiến chàng hấp tấp vào một buổi sáng. Lionel đã thách chàng phi ngựa cùng anh ta qua đồng cỏ bị cấm cưỡi ngựa vì đó là một vùng đất gồ ghề và có quá nhiều hang thỏ. Chàng đã chấp nhận lời thách đố và họ bỏ xa những người cưỡi ngựa đi kèm. Trước khi những người cưỡi ngựa đi kèm đuổi kịp, họ đã vượt qua đồng cỏ và tiến về phía một cánh cổng thấp, cứng. Hoàn toàn có thể nhảy qua. Tuy vậy, chàng sẽ không nhảy nếu Lionel không hét to lời thách thức. Nhưng Lionel đã thách và chàng đã nhảy.

Chàng có thể dễ dàng nhìn rõ chướng ngại vật mà không gặp chút khó khăn nào – thậm chí ngay cả lúc chàng muốn gây ấn tượng với người anh họ chàng cũng không vội nhảy. Nhưng Lionel đã quyết định nhảy cùng lúc với chàng. Anh ta cười. Và một cánh tay đưa ra, bàn tay nắm thành nắm, đâm vào hông Hartley.

Chàng đang nhảy giữa chừng. Chàng ngã xuống ngay trên cánh cổng, cả cánh cổng và chàng ngã mạnh xuống đất. Nhờ phép lạ nào đó mà con ngựa của chàng phi qua được cánh cửa và

tiếp đất an toàn. Nhờ phép lạ khác – dù cho nó không hẳn là phép lạ trong vài tháng sau đó – chàng vẫn sống sót.

Chàng nhận thức được lúc người cưỡi ngựa đi kèm đến chỗ chàng, mặt người hầu méo đi vì hoảng sợ và rồi chạy đi tìm kiếm sự giúp đỡ. Lionel quỳ gối và nhìn xuống chàng, khuôn mặt anh ta tái mét, và lí trí không ngừng nói với chàng rằng đó là một tai nạn, chàng nên quên nó đi và tạo ra một câu chuyện mà sẽ không ai bị quy trách nhiệm. Đó là Hartley đã bỏ xa hai người giữ ngựa và quyết định nhảy. Lionel đến sau và cố ngăn chàng lại.

Suốt vài phút tê liệt vì sốc trước hàng tuần, hàng tháng thực sự đau đớn, chàng bảo đảm với Lionel là chàng sẽ không bao giờ nói gì. Không bao giờ. Thậm chí trong những giây phút đó, chàng vẫn cảm thấy một nhu cầu phải thể hiện mình là một người quý tộc trước con mắt của người anh họ.

“Không có gì để nói, cậu chỉ mất một chút máu hèn nhát” Lionel rít lên với chàng. Vì lí do nào đó mà những lời đó khắc ghi vào đầu chàng mãi mãi.

Và chàng không bao giờ nói ra.

Những gì đã xảy ra ngày hôm đó đã tạo ra rất nhiều thứ quý giá. Một trong số chúng là chàng không còn tôn sùng hay thậm chí là thích Lionel. Và chàng trở nên cứng rắn, quyết tâm chiến thắng sự tàn tật của chàng. Mặc dù mẹ chàng vẫn còn sống được bốn năm nữa sau khi tai nạn của chàng xảy ra, chàng không bao giờ cho phép mẹ chàng cưng chiều chàng, bảo vệ chàng. Ngay từ lúc đầu chàng đã biết, bất chấp những gì bác sĩ nói với cha chàng mà chàng nghe được, chàng biết rằng chàng sẽ đi lại được, rằng chàng có thể cử động cánh tay phải và bàn tay phải, rằng chàng sẽ tập luyện để đền bù cho sự cứng nhắc của cánh tay phải và bàn tay phải bằng cách sử dụng bàn tay trái, rằng chàng sẽ khiến cho cả cơ thể mình đau đớn.

Và chàng học cách yêu bản thân mình, chấp nhận thực tế. Tất nhiên chàng là một con người, vì vậy chàng vẫn ghen tị với những người đàn ông khác sở hữu những thứ mà chàng không có. Nhưng chàng không cho phép sự ghen tị hay đau khổ gặm nhấm con người chàng. Chàng sống với sự thật.

Lionel chỉ mới mười tuổi, chỉ là một đứa trẻ. Hartley tha thứ cho anh ta khi chàng lên mười. Chàng không bao giờ thích anh ta, nhưng chàng tha thứ cho anh ta và chấp nhận anh ta như một người anh họ ích kỷ, lạnh lùng.

Nhưng cảm giác không thích này lại tăng lên. Cha chàng ốm. Bác sĩ nói rằng ông sẽ không qua khỏi và Lionel đến. Luôn có một mối liên kết mạnh mẽ giữa cậu và cháu.

Và anh ta bắt đầu trò chơi tình ái với Nữ bá tước Thornhill – nữ bá tước thừa kế, người mẹ kế trẻ tuổi của vị bá tước hiện nay. Khi Hartley còn trẻ và mơ mộng, chàng đã đứng ở xa tôn thờ cô ấy trong nhiều năm. Cô ấy rất xinh đẹp, tử tế và không lớn hơn chàng nhiều tuổi. Nhưng chàng không bao giờ cho phép mình đối xử với cô, hay nghĩ đến cô với những ý nghĩ bất kính.

Lionel trở thành tình nhân của cô ấy và khoái trá hành hạ người em họ bằng cách mô tả chính xác những gì anh ta làm với cô ấy và những gì cô ấy làm để phơi bày tình cảm, tình yêu của cô ấy. Lionel cảm thấy buồn cười khi cô ấy tuyên bố yêu anh ta.

Hartley nghĩ rằng anh ta phóng đại mọi việc – cho đến khi nữ bá tước biến mất với vị bá tước hiện nay và xuất hiện những lời đồn thổi rằng họ chạy trốn khỏi Continent cùng nhau vì

cô ấy có con với người con riêng của chồng. Tất nhiên là Hartley không tin những lời đồn thổi đó. Đứa trẻ là của Lionel – Lionel đã hoảng sợ và biến mất trước ngày nữ bá tước và Gabriel bỏ đi vài tuần.

Bây giờ cô ấy sống ở Thụy Sĩ với cô con gái và người chồng thứ hai. Chàng tin rằng cuộc hôn nhân thứ hai của cô ấy đã có thêm vài đứa con. Một lần, chỉ một lần duy nhất chàng hỏi Thornhill về cô ấy, và anh ấy nói cô ấy đang hạnh phúc. Chàng vui mừng vì điều đó. Chàng thích cô ấy, và tất nhiên hoàn toàn có thể thông cảm khi cô ấy bị vẻ đẹp trai của Lionel mê hoặc. Chắc chắn anh ta là một trong những người đàn ông đẹp trai nhất nước Anh. Cô ấy quá trẻ so với vị bá tước già, hay bệnh tật trước đây. Khi lớn hơn và trưởng thành hơn, hầu tước Carew nhận ra rằng cuộc hôn nhân giữa cô ấy và vị bá tước già không như những cuộc hôn nhân bình thường khác. Cô ấy chắc chắn là rất cô đơn.

Cảm giác không ưa Lionel của chàng đã trở thành một thứ gì đó giống như căm ghét. Tất nhiên chàng thật sự xem thường anh ta. Và chàng nghe được những lời đồn bóp méo sự thật về cái cách mà Lionel gài bẫy bá tước Thornhill hiện nay sau khi Gabriel quay trở về từ Thụy Sĩ, để lại mẹ kế của anh ấy ở đó. Không biết bằng cách nào mà Lionel đã lừa Thornhill vào cuộc hôn nhân với hôn thê của anh ta. Lúc đó cô ấy đang đính hôn với Lionel. Nhưng hầu tước không tin rằng Lionel giành chiến thắng vẻ vang. Phu nhân Thornhill được giải thoát khỏi tên dê tiện và không nghi ngờ gì cuộc hôn nhân hiện giờ của cô ấy tràn ngập tình yêu, bất kể nó đã bắt đầu như thế nào.

Chàng sẽ rất vui mừng nếu chàng có thể tránh được mọi sự liên hệ với Lionel, giờ đã là bá tước Rushford, trong suốt quãng đời còn lại của chàng.

Samantha Newman đang nhảy điệu valse với Lionel.

Máu trong người hầu tước Carew như đông cứng lại.

Một bàn tay của hắn xòe rộng tại đường cong nơi lưng nàng, trong khi bàn tay khác đang nắm lấy bàn tay nàng. Bàn tay trái của nàng đặt trên vai hắn.

Đột nhiên điệu valse trở thành điệu nhảy thân mật tục tĩu nhất được phát minh ra.

Cả hai đều đẹp đẽ. Hoàn toàn tỏa sáng.

Ác quỷ và con mồi của hắn.

Hầu tước không hề nghe nói rằng Lionel đã trở lại nước Anh. Ngay lúc này hắn ta đang ở đây, sử dụng bùa mê của hắn – và thành công. Nàng đang mỉm cười và không hề nhìn xung quanh như những bạn nhảy khác đang làm. Dường như nàng mê mải với người bạn nhảy của nàng, mặc dù hai người không hề nói gì với nhau. Một dấu hiệu đáng ngại. Liệu họ có quen nhau không ? Hay quá biết nhau đến độ không cần phải nói gì với nhau ?.

Trái tim chàng trở nên nặng như chì. Chàng nhớ lại những khoảnh khắc im lặng bầu bạn cùng nàng.

Và giờ đây nàng đang ở cùng hoàn cảnh đó với Lionel.

Bản năng bảo chàng hãy đi khỏi đây, ra khỏi phòng khiêu vũ và ra khỏi ngôi nhà của phu nhân Rochester, quay về ngôi nhà trong thành phố của chàng. Trở lại Highmoor. Quên nàng đi, chàng phải quên nàng. Chàng thật dại dột khi đi theo nàng như một gã ngốc si tình.

Nhưng chàng không thể dịch chuyển. Thậm chí ngay cả khi vài cặp đang nhảy nhìn chàng chằm chằm. Không phải là chàng không nhận thức được những cái liếc nhìn tò mò từ những người đứng gần chàng, những cái khuỷu tay huých nhau và những lời thì thầm. Chàng không muốn đi khỏi – khập khiễng – trong sự quan sát của họ. Bên cạnh đó, chàng có một ý nghĩ ngớ ngẩn rằng nàng có thể cần chàng. Chàng không thể để nàng ở một mình với Lionel – một mình với hắn và hàng trăm người khác, chàng tự giễu cợt mình.

Nhưng chàng không thể để nàng một mình. Có lẽ nàng không biết rõ về Lionel – mặc dù nàng là em họ của phu nhân Thornhill. Có lẽ nàng đang bị mê hoặc. Có lẽ nàng sẽ là người tiếp theo biến mất tới Thụy Sĩ. Bàn tay trái của chàng cuộn lại thành nắm ở bên hông.

Vì thế chàng vẫn đứng im tại nơi chàng đang đứng, ngắm nhìn nàng, quan sát **hắn**, tự tra tấn mình với khả năng họ là một cặp, có khả năng ở tuổi ba mươi mốt và gánh nặng của tước hiệu bá tước, cuối cùng Lionel cũng tìm kiếm một cô dâu. Và có cô dâu nào khác mà hắn ta có thể lựa chọn lại xinh xắn hơn Samantha Newman ?

Đó là nửa giờ dài vô tận. Nửa giờ khổ sở tự tra tấn. Khi bản nhạc kết thúc, chàng thấy Lionel hộ tống nàng về nhóm những người trẻ tuổi – hầu tước chỉ nhận ra đức ngài Francis Kneller mà đôi lần chàng đã gặp ở Chalcote. Anh ấy là một người bạn của Thornhill, rất vui vẻ và có

phần hơi đỏm dáng. Lionel hôn tay nàng rồi rời đi.

Có lẽ rất cuộc mọi việc không tệ như chàng nghĩ. Có lẽ họ chỉ là những người quen biết sơ sơ đã nhảy cùng một điệu vũ. Nói cho cùng đây là một vũ hội mà.

Nhưng chàng không muốn ở lại lâu hơn nữa. Chàng không muốn nhìn thấy nàng khiêu vũ với những quý ông khác. Chàng không muốn nàng nhìn thấy chàng. Chàng tìm kiếm hai người bạn của chàng, nhưng họ còn đang mải mê chuyện trò – Bridge với Muir trong khi cô con gái xinh đẹp của Muir ở quanh đó – tận phía bên kia phòng khiêu vũ. Chàng sẽ rời đi mà không có họ. Chàng sẽ đi bộ về nhà. Không xa lắm.

Nhưng khi chàng hướng về cửa ra vào, chàng không thể ngăn mình quay đầu nhìn lại lần cuối. Nàng không còn đứng với nhóm bạn. Đôi mắt chàng chậm rãi dõi theo cách nàng đang đi xuyên qua đám đông để tiến về phía cửa, mỉm cười, chào hỏi với vài người khi nàng đi ngang qua họ. Nàng đang đi về phía chàng, mặc dù chàng không tin là nàng nhìn thấy chàng.

Chàng lui lại vài bước, như vậy chàng không còn ở trong phòng khiêu vũ mà là ở thềm nghỉ bên dưới. Chàng định lẩn trốn càng nhanh càng tốt lúc chàng xuống cầu thang trước khi nàng đi đến cửa và nhìn thấy chàng. Nhưng chàng dừng lại. Có hại gì khi chào nàng, nhìn thấy ánh mắt nàng nhận ra chàng, nhận được nụ cười của nàng lần nữa ? Lần cuối cùng. Ngày mai chàng sẽ khởi hành về Yorkshire. Chàng sẽ không bao giờ rời khỏi đó.

Chàng đứng lại và đợi nàng.

Nàng vội vàng đi qua ngưỡng cửa. Nàng nhìn có vẻ hơi hoang mang, kinh ngạc, có lẽ là do đám đông và điệu nhảy. Nàng không nhìn thấy chàng mặc dù nàng chỉ cách chàng một bước chân. Chàng bước lên chắn ngang đường đi của nàng. Trong một khoảnh khắc dường như nàng định đi vòng qua chàng mà không hề nhìn chàng, nhưng nàng đã nhìn chàng.

Và đứng khựng lại.

Rồi khuôn mặt nàng rạng rỡ và hoàn toàn vui sướng và ngay lập tức chàng quên hết mọi thứ.

“Ngài Wade” giọng nói của nàng ngạc nhiên và nồng hậu “Thật là tuyệt. Ôi, tôi vui sướng làm sao khi nhìn thấy ngài” Nàng đưa cả hai cánh tay về phía chàng.

Chàng nắm lấy hai bàn tay nàng, nhận ra ngay rằng nàng không hề nao núng khi chạm vào bàn tay phải của chàng bên dưới đôi găng tay bằng lụa, và nhận thấy chính mình đang toe toét cười một cách điên rồ với nàng.

“Xin chào tiểu thư Newman”

Nàng không thể tin vào mắt mình. Chàng đang làm gì ở đây ? Liệu chàng có quen người đã

xoay xở cho chàng tờ giấy mời ? Chàng trông vẫn bánh bao mặc dù phục trang của chàng hơi cứng nhắc với màu nâu, vàng sẫm và trắng. Nhưng phép màu đã xảy ra như thế nào không quan trọng. Điều quan trọng là nó đã xảy ra. Nếu nàng hy vọng ai đó sẽ đợi nàng ở thềm nghỉ ở ngưỡng cửa phòng khiêu vũ, nàng mong người đó sẽ là chàng.

Bản thân nàng không thể ngừng nghĩ về điều đó.

“Ngài đang làm gì ở đây ?” nàng hỏi. Nhưng nàng không chờ đợi câu trả lời của chàng. “Tôi chưa từng mơ tưởng ... ngài là người cuối cùng ... Ôi, nhưng điều đó thật tuyệt vời. Tôi quá vui sướng khi gặp lại ngài.”

Nàng đã quần trí vì cuộc chạm trán bất ngờ với Lionel. Tất cả những cảm xúc đã dồn nén giờ nổ tung ra với sự vui mừng khi nhìn thấy người bạn thân thiết nhất của nàng, khi mà nàng nghĩ là nàng sẽ không bao giờ được gặp lại chàng. Vào ngay giây phút mà nàng cần chàng nhất.

“Ở đây quá nóng, ngột ngạt và đông đúc. Đi ra ngoài một lát được không ? Đi dạo với tôi.” Nàng chưa bao giờ lại mong muốn tránh xa mọi người trong xã hội thượng lưu đến như vậy.

“Đó sẽ là vinh hạnh của tôi” chàng trả lời và đưa cánh tay trái cho nàng vịn và mỉm cười với nàng một nụ cười mà nàng luôn cảm thấy ấm áp.

Mặc dù họ đã đi bộ cùng nhau hàng dặm ở Highmoor, nàng nhận ra đây là lần đầu tiên nàng vịn cánh tay chàng. Lúc ở Highmoor nàng đã nhận ra dáng đi khập khiễng và bước chân chậm chạp của chàng. Họ đi xuống cầu thang và hướng tới cánh cửa dẫn ra vườn.

Chàng đang thu hút sự chú ý. Một vài cặp mắt tò mò nhìn chàng rồi vội vàng nhìn lảng đi. Một vài quý ông gật đầu chào chàng. Nàng nhận thấy một quý ông nghiêng người thì thầm vào tai vợ mình.

Nàng khoác cánh tay phải của nàng vào cánh tay trái của chàng, và đặt bàn tay trái lên cánh tay chàng, cảm thấy muốn bảo vệ chàng. Có lẽ chàng chẳng là gì trong mắt giới thượng lưu và nhiều người cảm thấy rằng chàng không nên có mặt ở đây, nhưng chàng là người bạn thân thiết nhất của nàng. Chỉ cần một người nào đó dám nói gì về chàng, họ sẽ phải đối mặt với nàng.

Trong dịp này khu vườn được thắp sáng bằng những chiếc đèn lồng đủ màu treo dọc những ngọn cây và chiếu sáng từ trên cao. Đó là một khu vườn nhỏ nhưng được khéo léo thiết kế để trông có vẻ rộng hơn và vắng vẻ. Thật khó tin rằng họ đang ở giữa thành phố lớn nhất và sôi động nhất nước Anh. Có lẽ là lớn nhất và sôi động nhất thế giới, nếu so với những nơi khác mà nàng từng biết.

Đột nhiên một ý nghĩ đến với nàng và nàng cười nhẹ “Có khả năng Ngài là người thiết kế khu vườn này không?”

“Thật vậy” chàng cũng cười “nhiều năm rồi, một trong những dự án đầu tiên của tôi. Tôi phác thảo những ý tưởng cho vị nam tước cao tuổi, cha của nam tước Rochester hiện nay. Ông ấy đã hoàn thành mọi việc ngay trước khi về bên kia thế giới”.

Nàng lại cười. “Tôi phải đoán ra chứ. Và đó là nguyên nhân ngài nhận được lời mời. Nhưng ngài không nói với tôi kế hoạch đến London của ngài. Ngài thật là độc ác ! Ngài hi vọng là tôi sẽ không gặp ngài và sẽ không bao giờ biết ? Vậy mà tôi đã nghĩ chúng ta là bạn bè.”

Nàng nói nhẹ nhàng nhưng nhiều cảm xúc, lo sợ rằng có lẽ điều đó là sự thật.

“Mãi tới gần đây tôi mới biết là mình sẽ đến London. Và tôi mong được gặp lại nàng. Tối nay tôi đến đây với ý định chào nàng và để biết rằng liệu nàng có còn nhớ tới tôi hay không.”

“Có không ?” Nàng có một cảm giác rất lạ khi biết chàng bỏ thời gian và mọi công việc chỉ để đến đây chào nàng. Và thậm chí nếu chàng từng thiết kế khu vườn này, chàng vẫn chỉ là người làm thuê cho một người đàn ông đã chết. Như vậy chẳng dễ dàng gì để xoay sở được một tấm giấy mời để được tham dự vũ hội này. Chàng là một quý ông, nhưng điều đó không đủ đảm bảo cho chàng được tham dự những sự kiện của xã hội thượng lưu. “Tất nhiên là tôi nhớ ngài rồi. Đó là những buổi chiều thú vị nhất mà tôi từng trải qua.”

Thật vậy. Nếu nàng xem xét lại tất cả những buổi picnic, tham quan và những bữa tiệc ngoài vườn nàng từng tham dự, thì không có lần nào nàng có được những kỉ ức ấm áp như bốn buổi chiều ở Highmoor.

Không có nhiều người ở trong vườn. Đó là một buổi tối không lạnh lắm, cũng không nóng lắm. Samantha cảm thấy rất dễ chịu. Nàng hít không khí trong lành vào trong phổi và nhắm mắt lại. Và dừng lại. Họ đang đứng dưới một tán cây thấp của một cây sồi.

“Tôi gần như đang tưởng tượng là chúng ta đang trở lại vùng quê” nàng nói “tôi chưa từng cảm thấy phải miễn cưỡng quay lại thành phố như mùa xuân này”.

“Vào đầu mùa xuân, khung cảnh ở Highmoor luôn đáng yêu”.

Nàng cảm thấy luyến tiếc những buổi chiều ở Highmoor. Nàng nghĩ đến cảnh nhìn thấy Lionel ở công viên ngày hôm qua và sợ hãi ánh mắt tán thưởng đã khuấy động nàng – nỗi khiếp sợ hắn ta sẽ nối lại mối quan hệ giữa họ, nỗi sợ hãi nàng sẽ đáp lại. Và nàng nghĩ về điệu valse mới nhảy cùng hắn cùng những lời nói trơ tráo, quyến rũ của hắn. Về cảm giác khao khát và khiếp sợ của nàng. Bây giờ nàng lại cảm thấy chúng, cuộn xoáy và nhói lên bên trong.

“Tôi rất nhớ ngài” nàng nghe thấy chính mình nói bằng giọng nói yếu ớt, đau đớn. Ngay lập tức nàng cảm thấy xấu hổ - và mong muốn có một vòng tay ôm lấy nàng.

Sau này nàng không biết lúc nào chàng cảm nhận được ước mong của nàng và đáp lại hay nàng tự di chuyển để thực hiện ao ước của nàng. Nhưng vòng tay chàng ở đó khi nàng muốn và cần chúng. Chúng bao bọc lấy nàng và giữ nàng an toàn tựa vào cơ thể săn chắc và đầy cơ bắp một cách đáng ngạc nhiên của chàng. Cánh tay trái của chàng siết chặt eo lưng nàng.

Nàng tựa má lên vai chàng trong khi cánh tay nàng vòng quanh thắt lưng chàng, và nàng ngửi thấy – mùi gì nhỉ ? Không phải mùi nước hoa. Xà phòng. Một mùi hương dễ chịu, sạch sẽ. Nàng cảm thấy được che chở, an ủi. Khuây khỏa một cách đáng ngạc nhiên. Nàng cảm thấy vừa vặn với chàng hơn bất cứ người theo đuổi nào mà nàng từng cho phép ôm nàng. Nàng thường nhỏ hơn nhiều nếu so với những quý ông tán tỉnh nàng.

Có một điều mà sau đó nàng không bao giờ chắc chắn. Có phải chàng nghiêng vai để nâng khuôn mặt nàng lên ? Hay nàng tự làm ? Tất cả những gì mà nàng nhớ mang máng có lẽ là nàng tự nâng mặt lên. Nhưng dù có thế nào, cả hai đều không nói lỏng vòng tay, đôi mắt họ gần như chạm vào nhau và họ nhìn vào mắt nhau. Đôi mắt màu xám của chàng nhìn nàng với vẻ chân thành và nghiêm túc.

“Hãy hôn em”. Đó là lời thì thầm, nhưng rõ ràng là giọng phụ nữ. Ít nhất đó là điều hoàn toàn đáng xấu hổ trong trí nhớ của nàng sau này.

Nụ hôn của chàng làm nàng ngạc nhiên. Hầu hết những người đàn ông từng hôn nàng đều hôn với đôi môi khép chặt, chỉ có sức ép lên môi nàng là chứng tỏ sự khao khát của họ. Một vài người còn dám hé môi với mục đích khôu gợi và ngay lập tức cướp lấy môi nàng – tất cả ngoại trừ Lionel.

Ngài Wade hôn với đôi môi hé mở. Nàng cảm thấy sự ấm áp và hơi ẩm của môi chàng trên môi nàng. Nhưng chàng hôn nhẹ nhàng, dịu dàng, gần như là êm ái. Chàng hôn rất tuyệt. Nàng cũng hôn lại chàng như vậy và cảm nhận được sự thoải mái, một sự thanh thản đang quay trở lại với cơ thể và tâm hồn nàng.

Nàng nghĩ chàng thật là đáng quý. Một người bạn rất đáng quý. Họ không nên hôn nhau – đặc biệt là với cả miệng chứ không chỉ là môi. Bạn bè không hôn nhau, không phải hôn như thế này. Nhưng nàng cần vòng tay chàng và thậm chí là miệng chàng để giúp nàng quên đi sự tổn thương mà Lionel đã gây ra với nàng. Và chàng cảm nhận được mong muốn của nàng và trao cho nàng sự thoải mái theo cái cách mà nàng cần.

Đó là những gì mà bạn bè làm cho nhau.

Nàng quay đầu khi nụ hôn kết thúc và nép má nàng lên vai chàng. Cánh tay phải của chàng nhẹ nhàng bọc lấy nàng. Bàn tay trái của chàng nhẹ nhàng xoa bóp gáy nàng. Nàng nghĩ mái tóc nàng sẽ rơi bởi mất.

Nàng thở dài với sự mãn nguyện. “Ôi, em yêu anh rất, rất nhiều” nàng nói. Và cứng người lại. Nàng thực sự đã nói những lời đó sao ? Nhưng nàng có thể nghe được tiếng vọng của chúng như thể chúng vẫn đang được nói. Thật là xấu hổ.

Nàng giật phắt đầu dậy và thả rơi đôi tay đang vòng quanh thắt lưng chàng. Bất kể điều gì nàng đang làm, bám sát vào người chàng, hôn chàng, nói với chàng rằng nàng yêu chàng, như thể chàng là người yêu của nàng sao ?

Nàng nhìn chàng với vẻ ngượng ngập. “Tôi xin lỗi. Tôi không định ... Bất cứ điều gì ngài đang nghĩ ... “

Nhưng chàng đặt một ngón tay lên môi nàng và ép xuống. Đôi mắt chàng đang cười. Chàng lắc đầu.”Nàng không cần phải xấu hổ”, giọng nói của chàng nhẹ nhàng, bình tĩnh khiến nàng thoải mái ngay lập tức. Đó là một điều thật tuyệt nữa về bạn bè. Một người có thể toàn nói ra điều ngốc nghếch và người kia sẽ hiểu “Tôi nghĩ tốt nhất tôi nên đưa nàng vào trong.”

Đôi mắt nàng mở to “Ôi, trời ơi. Tôi đã hứa sẽ nhảy điệu này. Chắc là nó đã bắt đầu. Tôi thật là thô lỗ không tả được”.

Nhưng này xoay sang chàng khi họ đến ngưỡng cửa và ở trên đỉnh cầu thang. Nàng có thể nghe và thấy rằng điệu vũ thật sự đã bắt đầu. Không thể nào vào nhảy điệu vũ này được nữa. Nàng không hứa nhảy với ai điệu vũ tiếp theo. Nàng phải đến chỗ ngài Hancock và đề nghị thay thế điệu nhảy đã bị lỡ bằng điệu nhảy tiếp theo.

“Tôi sẽ gặp ngài sau nhé ? Tôi có thời gian rảnh vì không phải nhảy vài điệu sau bữa ăn tối.”

“Tôi phải đi rồi. Tôi có một cái hẹn khác.”

“Ôi”. Nàng thất vọng. Nàng muốn hỏi chàng khi nào nàng sẽ gặp lại chàng, nhưng nàng đã hơn một lần cư xử không thể nào tha thứ được với chàng trong buổi tối hôm nay. Nàng không hỏi và chàng không tự nguyện cung cấp cho nàng thông tin. “Vậy thì, chúc ngủ ngon. Cảm ơn. Cảm ơn vì ... “ vì đã ôm nàng ? Và hôn nàng ư ? “Tôi rất vui vì ngài đã đến”.

“Tôi cũng vậy. Chúc ngủ ngon” chàng nói.

Chàng đợi cho đến khi bóng nàng khuất hẳn. Nàng hối hả quay vào phòng khiêu vũ để tìm và nói lời tạ lỗi với ngài Hancock. Nàng nghĩ nàng đã cảm thấy khá hơn, ngoại trừ việc nàng không biết khi nào nàng sẽ gặp lại chàng.

Ý nghĩ đó đánh vào nàng. Liệu chàng đã thực sự ở đây ? Nàng đã đi dạo, trò chuyện với chàng và cảm thấy thoải mái với vòng tay và nụ hôn của chàng ư ?.

Có một sự hoảng loạn khi khi nghĩ rằng nàng sẽ không bao giờ gặp lại chàng.

Người đầu tiên mà nàng thấy khi nàng quay trở lại phòng khiêu vũ là Lionel, bá tước Rushford. Hắn nhìn nàng với đôi mắt tán thưởng và đầy dự vọng xuyên qua cả phòng khiêu vũ.

Nàng ước gì nàng đã đi với nàng Wade. Bất cứ nơi nào với chàng.

Nàng lại lo sợ.

CHƯƠNG 9

Quãng đường về nhà thật dài, đặc biệt là đối với một người đi đứng không dễ dàng mấy. Trời đêm nay thật lạnh giá. Một đêm quá tối cho một quý ông không người đi kèm cũng chẳng hề mang theo vũ khí đang rảo bước trên những con phố London.

Chàng đã không hề nghĩ về những việc ấy. Chàng thậm chí còn không hề chú ý đến mọi việc xung quanh mình. Chàng bước vào ngôi nhà của mình trên phố, trao áo khoác, mũ, và găng tay cho người quản gia, bước lên cầu thang để về phòng, chàng xua tay đuổi gã hầu phòng ra ngoài, rồi mặc nguyên quần áo ngả dài trên nệm. Mắt chàng đăm đăm ngược nhìn vào tấm màn trướng bọc lụa.

Chàng không thể tin điều đã xảy ra. Suốt cả quãng đường về nhà, chàng đã né tránh không nghĩ về điều đó, và càng không hề muốn khơi dậy nó. Lúc này chàng sợ phải nghĩ về chuyện đó. Chàng sợ một khi đã tự cấu véo mình, để buộc mình tỉnh giấc và rồi phát hiện rằng đó chỉ là một giấc mơ.

Nhưng chàng không thể ngăn được những ký ức của mình.

Ký ức về gương mặt nàng bừng sáng với một niềm vui không thể chối cãi khi được thấy chàng.

Nàng đã thật sự rất quả quyết, hoàn toàn chân thật không hề giả dối, rằng nàng đã thật vui mừng khi gặp lại chàng.

Nàng đã đề nghị được dạo bước cùng chàng trong chốc lát, dù hóa ra sau đó nàng chợt nhớ mình đã hẹn nhảy điệu nhảy kế tiếp cùng với một quý ông khác. Nàng đã hoàn toàn quên mất lời hứa ấy chỉ vì niềm hạnh phúc được thấy chàng.

Cái cách cả hai tay nàng đặt trên cánh tay chàng khi họ bước xuống cầu thang và ra ngoài khu vườn.

Nỗi hoài vọng khi nàng nói về những buổi chiều tại Highmoor.

Chàng đã cố không nghĩ về những điều đó. Chắc chắn nếu chàng tiếp tục nghĩ đến nó, thì ký ức tiếp theo sẽ vụn tan và chàng sẽ thấy chúng chỉ là một sản phẩm bịa đặt do trí tưởng tượng của chàng. Một sự bịa đặt xuẩn ngốc. Thậm chí chúng còn không có khả năng xảy ra trong hiện thực nữa.

Nhưng những suy tưởng không phải lúc nào cũng có thể ngăn được bằng ý chí. Và chúng ở đó – ký ức về những điều thật sự đã diễn ra.

Nàng đã bước vào trong vòng tay chàng, vòng tay quanh hông chàng, đầu nàng tựa trên vai chàng.

Chúa ơi. Ôi Chúa ơi, điều đó đã thực sự xảy ra. Chàng đã có thể cảm nhận được nàng lần nữa. Chàng cảm nhận hơi ấm của nàng, những đường cong mềm mại tựa dọc suốt chiều dài cơ thể chàng. Chàng cảm nhận đôi cánh tay nàng ôm chặt quanh chàng. Mùi hương của tóc nàng, mùi hương của loài hoa violet phảng phất mà chàng đã nhận ra tại Highmoor.

Và sau đó - ồ, Chúa ơi, còn sau đó.

Nàng đã ngẩng đầu nhìn – thẳng vào mắt chàng – với tất cả sự ấm áp mềm mại và **tình yêu** – ngay cả khi chàng cho đó là tình yêu thì chính chàng cũng không thể tin vào lý trí của chính mình được nữa.

Hãy hôn em. Chàng nhắm mắt mình thật chặt, lắng nghe một lần nữa tiếng thì thầm mềm mại của nàng. Nghe thấy nỗi khát khao – có sự khát khao trong giọng nói của nàng. Và trong mắt nàng.

Thế rồi chàng hôn nàng. Và nàng đáp lại chàng với đôi môi hé mở nồng ấm. Nàng đã hôn chàng bằng sự dịu dàng và êm ái. Khi ấy chàng đã không tìm được lời để diễn đạt được nụ hôn ấy, nhưng cơ thể, và trái tim chàng đã cảm nhận được điều đó.

Nàng đã nhớ chàng. Nàng đã nói thế, trước cả nụ hôn ấy.

Chàng không muốn để tâm trí lang thang vượt quá nụ hôn. Chuyện đã xảy ra, chàng biết.

Nhưng như thế là quá nhiều. Một món quà quá lớn lao. Vượt xa cả niềm tin và sự chấp thuận.

Em yêu anh rất, rất nhiều.

Ôi không, không. Nàng không hề ngụ ý điều này theo cách ấy. Điều nàng cảm thấy, chỉ là một thứ tình cảm dành cho chàng. Chàng không nên suy diễn từng lời nói của nàng quá nhiều. Có lẽ đó chính là lý do chàng đã đặt ngón tay trên đôi môi nàng khi nàng đang xấu hổ vì đã bật ra lời thú nhận ấy và đã cố công giải thích. Có lẽ bởi vì chàng sợ đó không phải là sự thật.

Em yêu anh rất, rất nhiều.

Những người bạn – một người đàn ông và một người phụ nữ – không nói với nhau theo cách ấy. Điều ấy chỉ có giữa những người yêu nhau. Ngay cả Dorothea cũng không hề nói điều đó với chàng cho đến tận giây phút cuối của cô.

Không, chàng không nên tin quá nhiều vào điều đó. Nàng thật quá đẹp – và hoàn hảo. Chàng đã thấy nàng cùng với ba quý ông khác nhau kể từ lúc chàng đến London, tất cả đều trẻ, đẹp trai và thời thượng. Làm sao nàng có thể chân thành về điều nàng đã nói với chàng tối nay? Ý nghĩ đó thật lố bịch.

“Nàng yêu ta.” Chàng thì thầm những lời nói ấy trong bóng tối đang được thắp sáng lên bởi những ngọn nến và cảm thấy mình thật ngu ngốc, ngay cả khi chẳng ai lắng nghe ngoại trừ chính chàng.

“Nàng yêu ta,” chàng nói lớn và kiên quyết hơn. Và chàng thậm chí còn cảm thấy mình ngu ngốc hơn. “Rất, rất nhiều.”

Liệu chàng vẫn tiếp tục cuộc hành trình về Yorkshire vào ngày mai? Hay chàng sẽ cố công đến gặp nàng lần nữa? Bằng cách nào? Bằng cách lai vãng đến những nơi hội hè tụ tập vào giấc sáng với hy vọng bắt gặp cái bóng của nàng? Hay tham gia vào những buổi tiệc vào ban đêm trong niềm mong mỏi được nói vài lời với nàng chăng?

Hay bằng cách đến gặp nàng? Nàng đang sống tại nhà phu nhân Brill. Chàng đã biết điều đó.

Liệu chàng có dám đến thăm nàng? Nếu điều đó không tạo ra cho phu nhân Brill và những người khác – hay thậm chí là chính Samatha – một trận cười thỏa thích? Nhưng mặt khác, tại sao chàng lại không làm thế? Chàng là Hầu tước Carew; lần đầu tiên chàng nhận ra rằng rốt cuộc tối nay chàng vẫn chưa nói với nàng sự thật đó. Bởi vì đêm nay nàng thật đã rất vui khi được gặp lại chàng. Còn hơn cả vui nữa.

Em yêu anh rất, rất nhiều.

Chàng nhắm chặt đôi mắt lại một lần nữa. Chàng phải tin vào điều đó. Bản thân nó không phải chỉ là những từ ngữ đơn thuần. Tất cả điều thần diệu trong lần gặp gỡ ấy đã dẫn lối cho từng câu chữ và xác nhận chúng là sự thật.

Phép màu đã xảy ra.

Nàng yêu chàng.

Họ không hề nói với những vị khách khác rằng họ sẽ ở nhà. Kế hoạch của họ là sẽ đến thăm người bạn của mình vào chiều nay. Họ dự tính sẽ đưa phu nhân Sophia đi cùng – đây là lần ra ngoài đầu tiên của bà sau tai nạn. Lẽ ra sau đó Samantha sẽ đi xe ngựa quanh công viên cùng với Quý ngài Francis, nhưng trời lại đang mưa. Anh đã gửi đến cho nàng một lời nhắn hỏi rằng liệu nàng có thích đi ngắm những chú ngỗng trời, trong trường hợp đó anh sẽ mặc một bộ vải dầu đến hộ tống nàng, hay nếu thời tiết cho phép, thì nàng có ban cho anh vinh dự được đi dạo cùng nàng ngày mai hay không. Nàng đã hồi đáp rằng theo như lần kiểm tra vừa qua thì chân nàng không hề có lớp màng và, vâng, nàng sẽ rất vui sướng được cùng anh ra ngoài vào ngày mai.

Và rồi một lời nhắn khác được gửi đến từ phu nhân Sophia, người lúc này đang cân nhắc thời tiết ẩm ướt có vẻ không tốt với cái chân gãy, hỏi rằng Agatha và tiểu thư Newman có thể ban cho bà niềm vui được có hai người đến thăm đâu đó vào cuối buổi chiều hay không? Bà đã phải nghỉ ngơi từ sau lúc ăn trưa, và đó dường như lại là một tác động xấu khác, đến từ thời tiết xấu.

Và thế là họ đột nhiên có thêm phân nửa buổi chiều rảnh rỗi, ngồi ở phòng khách nhà phu nhân Brill cùng với đồ chơi và chuyện trò thoải mái về vũ hội tối qua. Samatha để dì nàng gần như độc thoại. Nàng không thích nghĩ về vũ hội đêm qua. Nàng gần như khó mà tin được việc mình đã cư xử táo bạo khủng khiếp với Ngài Wade, người mà, sau tất cả những gì đã nói và đã làm, thực tế với nàng chỉ là một người dưng. Nàng cảm thấy thất vọng bởi vì dường như đó sẽ là lần gặp gỡ duy nhất giữa hai người trong thành phố. Họ khó mà gặp nhau lần nữa trong cùng một quỹ đạo. Và nàng không hề muốn nghĩ đến Lionel, đến hấp lực kỳ lạ khó cưỡng nổi của hắn đối với nàng.

Đêm qua nàng đã mơ về hắn. Một giấc mơ xấu xa, kinh hoàng. Hắn ở trên giường cùng nàng, bao phủ bên trên nàng, thân hình hắn được chống đỡ bằng đôi tay đang đặt ở hai bên đầu nàng. Hắn đã nhìn nàng với đôi mắt cháy bỏng và đôi môi ướt. Hắn thì thầm với nàng, bằng chất mềm mại và đầy thuyết phục, rằng dĩ nhiên nàng muốn hắn, và thật ngớ ngẩn khi kháng cự lại cảm giác ấy.

Giờ đây nàng đã là một người phụ nữ. Tôi không thể rời mắt khỏi nàng.

Một cảm xúc nào đó xuất hiện từ nơi sâu kín trong nàng, nàng biết rằng mình sắp sửa phải nhượng bộ, và chấp nhận thất bại. Nàng **đã rất** muốn hắn. Ở nơi đó – gần chỗ sâu kín nhất của nàng. Nhưng ngay sau đó, nàng lại cảm thấy buồn nôn với một sự khiếp sợ chí ít cũng tương đương với nỗi ham muốn hắn, và nàng đã đẩy vào ngực hắn, tuyệt vọng hóp lấy từng hơi thở một.

Cánh tay phải của hắn đổ xuống, và hắn áp người xuống trên nàng. Và hóa thân thành Ngài Wade.

Em không cần phải xấu hổ, chàng nói bằng chất giọng nhẹ nhàng.

Nàng thẫn thức đầy nhẹ nhõm, và bọc lấy cánh tay nàng ôm lấy người chàng, và thanh thản trở về lại giấc ngủ.

Nàng tỉnh giấc với chiếc gối đang được ghì chặt trong tay.

Đó không phải là giấc mơ mà nàng muốn nhớ lại.

May mắn thay, dì Aggy dường như không nghe thấy gì về Lionel tại vũ hội. Nàng thở dài sau khi họ đã ngồi đó suốt gần cả tiếng đồng hồ. “Ta cho là chúng ta nên sửa soạn để đi thôi.” Bà nói “Luôn có điều gì đó trong những ngày mưa khiến người ta mong được ở nhà, phải không nào? Nhưng Sophie đáng thương sẽ rất cô đơn nếu ta không đến gặp bà ấy.”

Có tiếng gõ bên ngoài cửa, và người quản gia của dì Agatha bước vào với một tấm danh thiếp trên chiếc khay bạc.

“Ông không nói rằng chúng tôi không tiếp ai vào buổi chiều nay sao?” bà hỏi ông ta.

“Tôi có bảo, thưa phu nhân.” Người quản gia đáp “Nhưng quý ông cứ nhất mực yêu cầu nhờ tôi xin có một trường hợp ngoại lệ.”

Dì Agatha liếc nhìn tấm danh thiếp. Đôi lông mày chợt nhướn cao và rồi nhíu sát lại nhau.

“Con sẽ không bao giờ tin được việc này đâu, Samatha,” Bà nói. “Quả thật là một tay to gan. Ta đã không hề biết hắn trở lại nước Anh. Và hắn ta đang đến chào chúng ta sao?”

Lionel. Bụng của Samantha như đang nhào lộn.

“Bá tước Rushford,” Phu nhân Brill khinh bỉ ra lệnh. “Ông hãy bảo rằng chúng ta không có ở nhà.” Bà giận dữ nhìn người quản gia. “Ông hãy nói rằng chúng ta sẽ không có kế hoạch ở nhà từ đây đến khi kết thúc mùa lễ hội.”

“Hắn ta đã nhảy cùng con tối qua.” Samantha lặng lẽ nói.

Dì nàng hướng cái nhìn dữ dội vào cô cháu gái, và người quản gia ngừng bước nơi ngưỡng cửa.

“Hắn làm cháu bất ngờ,” Samantha nói “Và hắn tỏ ra rất lễ độ. Lúc đó có vẻ dường như sẽ thật thô lỗ...” nàng vô thức gấp lại món đồ thêu và đặt nó trên ghế bên cạnh mình. “Con đã khiêu vũ với hắn.”

“Lịch sự,” dì nàng thốt lên “Sau vụ tai tiếng sáu năm về trước ư, Samantha? Sau khi hắn ta

đã ruồng bỏ Jennifer bằng những toan tính đầy hiểm ác? Cha con bé đã quật nó bằng roi chính vì thế!”

Samantha cắn môi. Nàng căm ghét ký ức nàng đứng ngoài phòng đọc của cậu Gerald cùng với dì Aggy, và nghe mệnh lệnh của cậu buộc Jenny phải gập người trên bàn và tiếng vút lên của hai ngọn đèn đầu tiên quật bằng chiếc gậy của chú.

“Thế đấy,” dì nàng cất tiếng sau một lúc ngập ngừng “chúng ta sẽ phải **lịch sự** với anh ta, Samantha. Để anh ta vào đi.” Dì nhìn người quản gia một lần nữa. “Sau cùng thì, cũng đã sáu năm trôi qua. Một người đàn ông đôi khi có thể học được chút khôn ngoan nào đó trong suốt sáu năm.”

Thật khó mà tin được rằng nàng đã không chống lại việc để hấn vào nhà, nhất là khi chính dì Aggy đã hết sức miễn cưỡng gập mặt hấn. Nhưng nàng biết lý do. Dĩ nhiên là nàng biết. Tại sao cứ phải tự lừa dối chính mình về điều đó? Tại sao lại còn tiếp tục giả vờ?

Nàng chưa bao giờ quên được hấn. Nàng chưa bao giờ chấm dứt việc bị mê hoặc bởi hấn. Nàng đã biết từ tối qua, rằng hãy còn điều gì đó luôn kéo nàng đến với hấn. Nàng biết cuộc đời nàng dường như đã được định sẵn với những điều xấu xa, không phải thứ đẹp đẽ, với nỗi đau, chứ không phải là niềm hạnh phúc.

Câu hỏi duy nhất vẫn còn đó chính là liệu nàng có tiếp tục tranh đấu hay không. Ngoài đấu tranh, liệu có còn chọn lựa nào khác? Ôi, chúa lòng lành, nếu thế thì đó là gì?

Và rồi khi hắn bước vào, lấp đầy căn phòng với vẻ ngoài đẹp đẽ cùng với sức hút và sự mê hoặc của hắn. Hắn cúi chào thấp ngang tầm tay dì Aggy, tán dương bà về vẻ ngoài đẹp ấn tượng của bà, và rằng hắn trân trọng vinh hạnh được bà chào đón hắn trong một buổi chiều mà bà không hề chính thức tiếp nhận những cuộc viếng thăm.

Trang phục của hắn là chiếc áo choàng xanh đen tinh tế, loại tốt nhất tại Weston, cùng với chiếc quần bó bằng da bò và đôi ủng Hessians sáng bóng. Chiếc áo vải lanh của hắn trắng toát. Hắn thậm chí còn đẹp đến ngỡ ngàng hơn cả sáu năm về trước, nếu khả năng ấy còn có thể xảy ra.

Và rồi hắn hướng về phía Samantha, duyên dáng cúi chào, cảm tạ nàng về vinh dự nàng đã ban cho hắn khi khiêu vũ với hắn tối qua trong lúc đắm đắm nhìn nàng bằng đôi mắt nồng cháy – ôi lạy chúa, nàng đã thấy đôi mắt hắn như thế trong giấc mơ của nàng.

“Thưa phu nhân và tiểu thư Newman,” hắn nói, gộp luôn cả họ trong cái cúi chào của hắn, “Tôi đến để khởi đầu một cuộc nói chuyện riêng tư, và tất nhiên là một lời xin lỗi chân thành về những chuyện tôi đã gây ra sáu năm về trước khiến cho gia đình tiểu thư đau đớn.”

“Ồ vâng.” Samantha nhận ra dì nàng đang tan chảy mà không cần thêm chút khó nhọc nào khác. “Vâng, thưa ngài, quả thật ngài đã rất lịch thiệp khi đến đây, tôi chắc chắn là thế. Tôi chỉ vừa bảo với Samantha rằng một người đàn ông đôi khi có thể học được chút khôn ngoan nào đó trong sáu năm qua.”

“Xin cảm ơn, thưa phu nhân,” hắn nói. “Tôi tin là thế.”

Phu nhân Brill cho phục vụ trà và họ ngồi với nhau trong vòng hai mươi phút, cùng chuyện trò thân mật, trong suốt thời gian đó hắn kể cho họ nghe về những cuộc hành trình của hắn và hỏi thăm về sức khỏe và hạnh phúc của Phu nhân Thornhill.

“Tôi luôn cầu chúc cô ấy được hạnh phúc,” hắn nói. “Tôi còn trẻ và đầy sợ hãi hôn nhân, như hầu hết những chàng trai trẻ khác. Nhưng tôi chưa bao giờ muốn cô ấy bị tổn thương và tôi cảm thấy cực kỳ xấu hổ bởi nỗi đau mà tôi đã gây ra cho cô ấy.” Hắn nhìn về phía Samantha, đôi mắt bừng lên sự hối lỗi.

Hắn chưa bao giờ muốn chị ấy bị tổn thương? Vậy mà hắn đã toan tính dựng lên bức thư đó và để nó được đọc thật to, một lá thư ngụ ý Jenny cùng Đức ngài Thornhill là tình nhân và họ dự tính sẽ cùng tiếp tục câu chuyện tình ấy. Nếu Gabriel không cưới chị, Jenny sẽ phải sống một kiếp đời trong nỗi nhục nhã bẽ bàng.Ồ phải rồi, sẽ là tội lỗi khi cố quên đi rằng – cậu Gerard đã nện gậy vào chị nàng sau khi lá thư ấy được đọc trước toàn thể ***giới thượng lưu***. Vậy mà Lionel chưa bao giờ muốn chị ấy bị tổn thương sao? Hắn ta còn không thể viện lý do vì còn quá trẻ. Lúc đó hắn đã hai mươi lăm tuổi.

Và hắn lại còn vờ vĩnh say mê chính nàng, Samantha, với hy vọng nàng sẽ kể cho Jenny và Jenny sẽ kết thúc hôn ước giữa họ. Còn sau đó, khi mà lời hứa hôn đẳng nào cũng đã chấm dứt, hắn đã cười vào nàng, và bảo rằng nàng có lẽ đã hiểu nhầm điều chỉ đơn giản là một cử chỉ lịch sự mà thôi.

Phải chăng hắn đã thay đổi nhiều trong suốt sáu năm qua? Liệu rằng điều ấy là có thể? Hay hắn vẫn giống một con rắn như trước ? Với sự khéo léo thậm chí giờ đây còn hơn trước.

Làm sao nàng có thể sợ rằng nàng vẫn còn yêu hắn? Nhưng nếu đó không phải là tình yêu, vậy thì điều gì đã trói nàng lại với hắn mặc cho cảm giác sợ hãi khi bị trói buộc mà nàng luôn

cảm thấy?

“Nàng thật lẳng lẽ, tiểu thư Newman,” sau cùng hắn nói, đưa nàng trở lại cuộc trò chuyện. “Có phải nàng thấy không cách nào có thể tha thứ cho tôi? Tôi cũng khó mà đổ lỗi cho nàng nếu nàng làm thế.”

Phép xã giao lên tiếng gọi nàng hãy trao cho hắn câu trả lời mà hắn muốn. Nhưng một lần nữa, nàng lại cảm thấy sự tức giận đã cứu vớt nàng vào tối qua. Hắn đang chơi đùa với họ, thao túng họ. Bởi vì lý do gì, nàng không rõ. Có lẽ chỉ đơn thuần là một sự giải trí.

Hay có thể hắn đang nói thật lòng.

“Có lẽ không phải là không có cách nào, thưa quý ngài,” nàng cẩn trọng nói.

Hắn đứng dậy “Đến lúc tôi phải đi rồi,” hắn nói, cúi chào họ lần nữa. Hắn nhìn Samantha. “Tôi sẽ học cách chiếm lấy sự tha thứ của nàng trước khi mùa lễ hội kết thúc, tiểu thư Newman.”

Nàng nhớ đó đã là **Samantha** vào tối qua, khi dì Aggy không đứng gần. Nàng gật đầu cộc lốc.

“Tiểu thư có thể ban cho tôi vinh dự tiễn tôi ra cửa được không?” hắn nói.

Mắt Samantha hướng tới dì nàng. Nhưng phu nhân Brill chỉ nhướn mày và nhẹ nhàng nhún vai.

Samantha không còn là một tiểu thư trẻ tuổi, và sau hết thì hẳn không yêu cầu một cuộc gặp gỡ riêng tư với nàng.

Nàng rời phòng trước hẳn nhưng sau đó lại vịn vào cánh tay đang đưa ra của hẳn khi họ bước xuống cầu thang. Dù tầm cao của nó hơn hẳn nàng, nhưng nàng nghĩ nó cũng không khác biệt nhiều lắm với cánh tay của ngài Wade. Nó chẳng hề cho nàng cảm giác mạnh mẽ hơn, hay cơ bắp rắn chắc hơn ngoại trừ vẻ ngoài chói lọi của hẳn từ đầu đến chân.

“Tôi biết nàng thấy khó khăn thế nào để tha thứ cho tôi,” hẳn lặng lẽ nói. “Nàng cần có nhiều hơn, hơn cả Phu nhân Brill, để có thể tha thứ cho tôi, nhiều hơn những gì bà ấy biết. Nhưng tôi sẽ chiếm được lòng tin của nàng.”

Có lẽ hẳn thật lòng. Làm sao một người có thể biết được một người đàn ông có thật lòng hay không? Nàng đã không gặp người đàn ông này trong sáu năm. Đó là một quãng thời gian dài.

“Tôi đã yêu nàng ngay từ dạo ấy,” hẳn nói. “Nhưng đó là một tình yêu vô vọng. Nàng có thể bị hủy hoại trong vụ tai tiếng đó, và tôi thà chết trước đó còn hơn làm tổn hại nàng. Cho đến giờ vẫn vậy. Tôi chưa bao giờ quên được nàng. Tôi trở về bởi vì tôi không còn có thể sống thiếu... Ồ, tôi không muốn điều này nghe như một vở kịch melo được diễn tồi như thế.”

Nhưng hắn đã làm thế. Bằng cách nào người ta có thể biết người đàn ông đó chân thật? Có lẽ chính cái cách mà hắn hồi tưởng – đúng hơn là bóp méo – về quá khứ là một chiếc chìa khóa. Hắn đã **không hề** yêu nàng. Vụ điều tiếng ấy còn chưa hề chạm đến hắn khi hắn hất hủi nàng. Và nếu như hắn thà chết còn hơn hủy hoại nàng, vậy thì liệu hắn có còn muốn chết thay vì làm tổn thương và hạ nhục nàng đầy ác ý hay không?

Nàng không hề biết trò chơi của hắn là gì. Nhưng đó chắc chắn là một trò chơi.

Hắn nói, “Tôi trở lại, nàng biết đấy, bởi vì lúc này tôi cần một bá tước phu nhân. Và tôi muốn một nữ bá tước người Anh quốc. Một bông hồng Anh quốc – người đẹp hơn tất cả mọi người.” Hắn nắm lấy bàn tay nàng đang vịn vào cánh tay hắn, nâng nó lên môi trong lúc mắt hắn không hề rời khỏi mắt nàng. “Nàng sẽ đi dạo cùng tôi trong công viên chiều mai chứ?”

“Tôi đã có một lời hẹn trước đó rồi,” nàng nói.

“Nói cho tôi biết tên của người đàn ông đó,” hắn nói, “có thể tôi sẽ ném chiếc găng của mình vào mặt hắn.” Mắt hắn một lần nữa bùng cháy trong mắt nàng.

Hắn **vẫn là** một con rắn. Màn trình diễn ấy quá bóng bẩy để có thể trở thành sự thật. Và đó không phải là một màn trình diễn hay.

“Đó là người mà tôi ngưỡng mộ và yêu quý,” nàng nói. “Tôi sẽ đi dạo cùng anh ấy bất cứ khi

nào anh ấy yêu cầu, thừa quý ngài. Và anh ấy cũng là người mà tôi đặt trọn niềm tin.”

Hắn thở dài và buông tay nàng. “Còn nàng thì không tin tôi,” hắn nói. “Tôi không thể trách nàng. Nhưng điều đó sẽ phải thay đổi. Tôi đặt cả danh dự của mình lên đó.”

Nàng suýt nữa đã phá lên cười và buột miệng hỏi hắn một điều thật hiển nhiên – ***Danh dự nào cơ chứ?*** Nhưng nàng không thể cảm thấy chuyện này đáng cười, và nàng không muốn phải kéo dài cuộc chuyện trò lâu hơn nữa.

Hắn cúi chào nàng thật duyên dáng và quay đi.

Dì Aggy vẫn còn ngồi trong phòng khách.

“Thế nào,” dì hỏi khi Samantha vừa trở vào. “Ta chưa bao giờ nhìn thấy một sự biến chuyển nhiều như thế trong suốt cả đời. Anh ta quả đã trở thành một chàng trai trẻ thật đáng yêu.”

“Dì chắc chứ, thưa dì?” Samantha hỏi bà “Đó hoàn toàn không phải là sự ngụy tạo? Liệu không phải anh ta đang cười cợt chúng ta?”

“Nhưng để làm gì cơ chứ?” Đôi chân mày của dì nhướn lên một lần nữa. “Samantha, việc đến đây và nói những điều như thế chắc hẳn phải thật khó khăn đối với anh ta. Ta trân trọng sự can đảm của người đàn ông đó.”

“Anh ta muốn con cùng đi dạo vào ngày mai,” Samantha nói. “Con thấy mừng vì mình sẽ đi cùng Francis.”

Phu nhân Brill mỉm cười hóm hỉnh, “Ta tin rằng, anh ta đang say mê con, Samantha. Đó không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên lắm. Con vẫn trông thật đáng yêu như khi con lần đầu ra mắt xã hội thượng lưu. Thậm chí còn đáng yêu hơn. Và con còn có vẻ tự tin hơn nữa.”

Samantha không hề cảm thấy tự tin nữa. Không một chút nào. Kể từ khi hấn trở lại.

“Anh ta thật đáng tán thưởng ” nàng nói. “Nhưng con không nghĩ rằng anh ta thành thật, dì ạ.”

Phu nhân Brill chắt lưỡi. “Ta đã bắt đầu thấy tuyệt vọng trong việc thuyết phục con bước đến bệ thờ cùng với một quý ông phù hợp,” bà nói. “Nhưng chúng ta cũng không nên đứng đó mà tranh cãi. Sophie tội nghiệp chắc là đang tuyệt vọng mong chờ ta đến.”

“Dì có phiền nếu con xin phép được ở nhà hay không?” Samantha hỏi. Nàng mỉm cười “Dù sao đi nữa thì cả hai người sẽ cảm thấy thoải mái hơn khi không có mặt con.”

“Đó là điều cực kỳ vớ vẩn,” dì nàng nói, nhưng sau đó cũng không cố nài ép Samantha đi cùng.

Thật nhẹ nhõm khi lại được ở một mình, Samantha nghĩ thầm và lui vào phòng ngủ, ngồi lại nơi bàn viết và thảo một bức thư cho Jenny. Nhưng dù nàng có chấm mực trên đầu cây bút lông ngỗng đến bao nhiêu lần, nàng vẫn không hề viết thêm được bất cứ từ nào ngoại trừ “Jenny yêu quý.”

Jenny và Grabriel sẽ nói gì nếu họ ở thành phố vào lúc này và biết được chuyện xảy ra suốt hai ngày qua? Nàng gần như có thể tưởng tượng được nỗi hãi hùng của họ. Chính sự tưởng tượng đó đã giúp nàng. Nó đã mở mắt cho nàng thấy, việc nối lại quan hệ với Lionel là điều không thể. Khác với dì Aggy, họ không để mình bị lừa phỉnh, vào cái suy tưởng rằng hắn đã thật sự hối tiếc về chuyện xảy ra trong quá khứ. Nếu hắn thật sự hối tiếc, chắc chắn hắn sẽ ban ơn cho nàng bằng cách rút lui khỏi phần đời còn lại của nàng.

Nàng tự nhắc mình, bây giờ nàng đã hai mươi tư tuổi. Nàng tự hào với sự khôn ngoan và sự chín chắn của mình. Sau sáu năm **“đứng ngoài”**, nàng tin rằng nàng đã hiểu biết nhiều hơn về bản chất con người nói chung và những người đàn ông nói riêng. Đã nhiều năm qua, nàng cảm thấy mình đã tự chủ được tình cảm và cuộc sống riêng của nàng.

Nhưng có khi nào nàng lại trở thành cô gái mười tám tuổi ngây thơ trước kia hay không? Khi ấy, nàng có thể biện dẫn cho sự khờ dại của mình bởi vì nàng không hề biết gì. Nàng đang tìm kiếm tình yêu và hôn nhân, và cả hai điều đó nàng đều không rõ. Liệu nàng còn có thể biện dẫn lý do đó cho một lỗi lầm tương tự xảy ra lúc này hay không?

Còn nếu hắn thật sự chân thành thì sao? Nhưng ngay cả như vậy, thì chuyện tiếp xúc với hắn cũng hoàn toàn không thể nào tha thứ. Jenny và Gabriel sẽ nghĩ gì?

Nàng thấy mình đang vạch một đường thẳng bên dưới dòng chữ “Jenny yêu quý” trên trang giấy.

Hắn sẽ ở lại London suốt cả mùa vũ hội. Đó là điều nàng không hề nghi ngờ. Và hắn sẽ theo đuổi nàng trong suốt thời gian đó. Vì lý do gì nàng không rõ. Có lẽ – dù chỉ là một chút mong manh – rằng hắn hoàn toàn chân thật. Hay chẳng qua đó chỉ là một trò đùa của hắn với nàng, để khám phá xem hắn có thể lại đùa cợt với nàng như hắn đã làm vào sáu năm về trước.

Nàng không chắc rằng mình có thể chịu đựng được điều đó.

Một phần trong nàng vẫn đại khờ mơ tưởng về hắn, đúng như nàng đã thừa nhận với chính mình trước cuộc viếng thăm kia. Phần đó của nàng chưa bao giờ có thể để hắn đi và tiếp tục cuộc sống của nàng. Nàng từng nghĩ mình đã làm được điều đó. Nhưng nếu đúng, thì tại sao nàng vẫn chưa thể yêu được bất cứ người đàn ông nào khác? Và tại sao nàng vẫn chưa thể kết hôn?

Hắn đã giữ cảm xúc nàng, đó là điều nàng không thể hiểu, cũng không hề muốn đón nhận. Nàng chỉ có thể thừa nhận điều đó mà thôi.

Nàng đặt cây bút xuống khi nghe tiếng gõ trên cửa phòng nàng.

“Vào đi” Nàng đáp.

Người quản gia lại xuất hiện, mang theo một tấm danh thiếp khác trên khay. Nàng thầm nghĩ, chắc chắn không phải hắn đã quay lại. Chắc chắn hắn đã không đợi đến khi dì Aggy rời đi để quay trở lại đây. Nàng không cho rằng hắn lại làm điều ấy. Nhưng nàng sẽ không tiếp hắn. Chắc chắn là như thế!

Nàng nhìn tấm danh thiếp, nhặt nó lên và nhắm mắt lại trong khi vô thức đặt bàn tay nàng lên môi.

“Anh ấy đang ở đâu?” nàng hỏi.

“Tôi đã mời anh ta chờ trong phòng khách nơi tầng dưới, thưa tiểu thư,” người quản gia đáp. “Anh ta nói rằng nếu điều đó không gây quá nhiều phiền toái cho tiểu thư.”

Samantha đứng ngay dậy. Nàng đang mỉm cười.

“Không có gì phiền toái hết,” nàng nói, và lướt qua ông ta đến cửa rồi nhẹ nhàng chạy xuống cầu thang. Nàng không muốn đợi người quản gia chạy theo sau để mở cửa phòng khách hộ nàng. Dích thân nàng đẩy tấm cửa và chạy vội vào bên trong trong nỗi háo hức hoàn toàn không kiểu cách. Nụ cười nàng rộng mở.

“Chàng đã đến,” nàng nói khi đóng cánh cửa phía sau lưng và tựa người vào nó. “Em đã rất muốn hỏi chàng sau buổi tối qua rằng khi nào em có thể gặp lại chàng, nhưng điều đó trông có vẻ thật quá táo bạo, còn em thì đã nói và làm quá nhiều điều táo bạo khác trước khi chúng ta

chào tạm biệt nhau rồi. Em hy vọng rằng em không khiến cho chàng phải chán ghét em.”

Mắt chàng bừng sáng khi mỉm cười với nàng, và nàng cảm thấy đấy là niềm vui thật sự đầu tiên trong ngày của nàng.

“Tôi đã đến,” chàng nói.

CHƯƠNG 10

Gần như chàng đã thuyết phục mình không ghé nhà nàng. Trong lớp sáng mờ mờ u ám của một ngày mưa, những chuyện xảy ra tối qua có cảm giác dường như không thật. Nhưng ngoài chọn lựa đến đây gặp nàng, lựa chọn khác là về nhà, trở lại Highmoor, và biết rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại nàng nữa. Đó là một chọn lựa mà chàng không hề mong muốn.

Suốt cả chặng đường, bụng chàng như thắt lại thành nhiều gút. Chàng đã cố nghĩ ra lý do khi bảo người đánh xe rẽ theo một hướng hoàn toàn khác. Chiều lúc này đã muộn. Không khi ngờ gì là nàng sẽ vắng nhà. Cũng có thể nàng đang tiếp những người khách khác. Có lẽ chàng nên viết một lời nhắn để xin phép trước. Nhưng chàng đã đến, người đánh xe của chàng đã gõ cửa, đưa tấm danh thiếp của chàng cho quản gia của phu nhân Brill, yêu cầu ông ta trao nó cho tiểu thư Newman và xin phép cho chàng tiếp kiến tiểu thư – tất nhiên chỉ trong trường hợp tiểu thư không cảm thấy phiền.

Người quản gia nhìn vào quý ông đang lấp bắp bằng cử chỉ lịch sự nhún nhường – ngài Hartley Wade.

Chàng rảo bước trong căn phòng khách nhỏ, với bàn ghế kiểu cũ nặng nề, tự hỏi phải chăng việc thoát thân đã trở nên quá trễ, chàng hy vọng nàng sẽ đưa ra một lý do nào đó để tránh tiếp đón chàng.

Nhưng vào giây phút cánh cửa lại được mở ra, rồi nàng hối hả chạy vào, đóng cửa, tựa vào

nó, những lời mở đầu của nàng tuôn ra thật nhanh như đang nén thở, khác với cách nói chuyện của nàng thường ngày, thì sự căng thẳng và ngập ngừng của chàng tan biến. Nàng đang mỉm cười. Đôi mắt chàng ngời sáng khi chàng lắng nghe từng lời nói của nàng.

Điều kỳ diệu đã thực sự xảy ra.

“Tôi đã đến,” chàng nói.

Nàng phá lên cười. “Chàng đang tránh né việc thừa nhận rằng **em** đã làm chàng chán ghét em,” nàng nói. “Em thật đáng xấu hổ. Nếu em kể cho dì Aggy về cái cách em đã cư xử đêm qua, dì phải cần một lọ muối ngửi mất. Hãy tha lỗi cho em.”

“**Tôi** ước rằng **em** không xin lỗi,” chàng nói. “Tôi không cảm thấy chán ghét em.” Nàng thật tươi sáng trong lớp vải muslin thô. Nàng trông như thể một cô nữ sinh. Dù có lẽ đó không phải là lời khen to tát. Nàng có tất cả sức cám dỗ và sự mê hoặc của một người đàn bà.

“Chàng thật tử tế.” Nụ cười nàng thật mềm mại. “Như mọi khi. Em rất tiếc rằng dì em không có nhà. Nhưng em sẽ gọi mang trà đến đây nếu chàng không cảm thấy cuộc chuyện trò này thật không thích hợp. Dù vậy, chúng ta đã không quan tâm lắm đến điều này ở Highmore, đúng không nào?”

“Tôi sẽ không ở đây lâu,” chàng đáp, cố chế ngự cảm dỗ bị lôi kéo vào một cuộc chuyện trò vụn vặt trong khoảng nửa tiếng đồng hồ. “Làm ơn đừng quá bận lòng với việc trà nước làm gì.”

“Ồ.” Nàng trông có vẻ thất vọng.

“Tôi đến hỏi em một điều,” chàng nói. “Tôi cho rằng tôi sẽ phải dẫn dắt câu chuyện dần dần theo từng bước, nhưng tôi không rõ phải làm cách nào. Có lẽ tôi nên hỏi và lắng nghe câu trả lời của em thôi.”

“Em cảm thấy mình hiếu kỳ quá đỗi,” nàng nói. Chàng nhận ra rằng nàng vẫn tựa vào cửa, bàn tay nàng đặt ở phía sau, có lẽ đang giữ nắm cửa trong tay. “Nhưng em hy vọng đó không phải là lời mời đi dạo cùng chàng quanh công viên vào ngày mai. Nếu đúng thế, thì chàng sẽ là người thứ ba hỏi em câu đó mà em thì đã nhận lời mời đầu tiên mất rồi. Em rất tiếc nếu đó quả thật là điều chàng muốn. Có lẽ -”

“Tôi tự hỏi,” chàng nói, “rằng em có muốn lấy tôi không.”

Nụ cười của nàng biến mất và nàng nhìn chàng câm lặng, mắt nàng mở to và đôi môi nàng hé mở.

Đó là cách thức cầu hôn tệ hại nhất. Vội vã và cộc lốc. Hoàn toàn thiếu tao nhã và lịch sự. Chàng ước rằng chàng có thể rút lại lời nói của mình và thử lại lần nữa.

“Tôi có thể thử cách quỳ gối để cầu hôn em,” chàng mỉm cười nói tiếp “nhưng tôi sợ rằng em sẽ phải giúp tôi đứng dậy ngay sau đó.”

Nàng không mỉm cười. “Gì cơ chứ?” nàng đáp, nét mặt và giọng nói nàng hoàn toàn bối rối.

Chàng nuốt mạnh. Quá sớm. Lẽ ra trước tiên chàng nên dành nhiều thời gian để tán tỉnh nàng. Hay có thể chàng đã hoàn toàn nhầm lẫn. Nhưng việc rút lui lúc này đã quá muộn mất rồi.

“Tôi muốn được cưới em,” chàng nói. “Đó là nếu em muốn kết hôn cùng tôi. Tôi biết rằng tôi không – ” Không, chàng không phải xin lỗi bởi vẻ ngoài kém cỏi, hay vì bàn tay và bàn chân kỳ dị của chàng. Chàng là chính con người chàng. Nàng đã nói rằng nàng yêu chàng. Và chàng tin nàng.

Mắt nàng chú mục vào chàng lần nữa. “Đừng xem thường bản thân chàng như thế,” nàng lặng lẽ nói, hiển nhiên nàng đang nối tiếp lời còn dang dở của chàng. “Chàng tuyệt vời theo cái cách của riêng chàng. Tuyệt vời hơn bất cứ người đàn ông nào em từng quen biết.”

Họ đắm đắm nhìn nhau, mắt họ lang thang trên khuôn mặt nhau, không hề có một giây phút ngưng nghỉu nào giữa họ.

“Em đã nghĩ mình sẽ không bao giờ kết hôn,” nàng nói, “Em không hề nghiêm túc suy xét

việc này trong một thời gian rất dài.”

“Ai đó đã làm tổn thương em,” chàng nhẹ nhàng nói. Nó cũng làm chàng đau đớn khi biết một người đàn ông khác đã làm tổn thương nàng – hiển nhiên, tổn thương đó thật sâu sắc. “Nhưng cuộc sống không phải chỉ toàn là nỗi đau. Tôi sẽ không bao giờ làm em đau đớn. Em sẽ hoàn toàn an toàn với tôi.” Đó không phải là những ca từ lãng mạn mà chàng ước ao được thổ lộ và đã cố diễn tập, nhưng lúc này, đó lại là những lời cần thiết.

“Em biết là như thế,” nàng nhẹ nhàng nói. “Em luôn cảm thấy được cảm giác bình an và – và hạnh phúc tuyệt diệu khi ở bên chàng. Chàng sẽ luôn ở bên em chứ ? Em –”

“Phải,” chàng đáp. “Luôn luôn là thế.”

Nàng ngả đầu tựa vào cánh cửa và nhìn chàng. “Em chưa bao giờ mơ tưởng cảm xúc này lại cảm dỗ đến thế,” nàng đáp.

“Chỉ cảm dỗ thôi sao?” Chàng cảm giác như thể mình đang nín thở “Em sẽ dành thời gian nghĩ về việc đó chứ?”

“Vâng.” Nàng đáp. Và sau đó rất nhanh, nàng đổi ý. “Không. Em không cần thêm thời gian. Thời gian chỉ làm tâm trí em thêm rối bời. Em sẽ kết hôn với chàng.”

Bất chấp những hy vọng, những giấc mơ, và ngay cả những mong đợi của chàng, chàng cảm thấy choáng váng. Chàng nhìn sững nàng, không thể chắc liệu chàng có nghe đúng. Nhưng nàng đang bước về phía chàng, tay nàng rộng mở khi đã ở gần chàng.

“Cám ơn **anh**,” nàng nói, những giọt nước mắt lấp lánh trong mắt nàng. “Ồ, xin cám ơn anh.”

Chàng cầm lấy đôi bàn tay nàng trong tay chàng, không hề nhận thức dù chỉ là một lần duy nhất sự dị hình nơi bàn tay phải của chàng. Chàng cười lớn, giọng chàng nghẹn đi vì nhẹ nhõm.

“**Anh** đã làm chuyện này trở nên lộn xộn một cách khủng khiếp.” chàng nói. “Anh thành thật xin lỗi em. Anh chưa bao giờ làm việc này trước đây.”

“Chuyện này có lẽ đã làm anh ngượng ngập,” nàng nói, “nhưng em hy vọng rằng, anh sẽ không lặp lại chuyện này lần nữa. Em sẽ là người vợ tốt của anh. Em hứa.Ồ, em hứa với anh điều đó. Em sẽ khiến anh – hài lòng.”

Chàng thích nghĩ rằng nàng sẽ khiến chàng trở nên điên cuồng hơn, như lúc này nàng đang tác động lên chàng. Chàng ngắm nhìn nàng, nàng thật đẹp, thật thanh tú, tao nhã, ấm áp, và chàng không thể tin được rằng nàng thuộc về chàng dù chỉ trong giây lát. Tình yêu của chàng. Vợ chưa cưới của chàng. Nàng sẽ là vợ chàng, là mẹ của con chàng.

“Em đã làm anh hài lòng rồi,” chàng nói. “Và anh cam đoan rằng em sẽ không bao giờ phải hối tiếc vì quyết định này ngày hôm nay.”

Hai giọt nước mắt tuôn rơi và tràn xuống đôi má nàng. Nàng cắn môi và cười lớn. “Ôi người yêu dấu,” nàng nói. “Điều này đã thực sự xảy ra sao? Em sợ rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại anh sau tối qua nữa.”

Để trả lời chàng nghiêng mình hôn phớt qua cả hai má nàng, môi chàng phớt nhẹ lau đi những giọt nước mắt mặn mặn. “Anh có cần phải xin phép ai đó không?” chàng hỏi. “Ngay cả khi điều đó chỉ là nghi thức? Em không còn người giám hộ nữa đúng không?”

“Cậu của em là người quản lý hồi môn của em cho đến ngày sinh nhật tới,” nàng nói. “Đó là tử tước Nordal, cha của chị Jenny. Nhưng quyền kiểm soát ấy sẽ được dỡ bỏ ngay khi em kết hôn. Đây là một khoản kha khá. Có lẽ anh đang kết hôn với em vì gia tài của em.” Nàng cười khẽ.

Đó chính là lúc chàng chợt nhớ. Ồ, phải rồi, chàng đã gây ra một đồng bừa bộn. Chàng đã làm mọi thứ đảo lộn lên.

Nàng phá ra cười lần nữa. “Đó là một lời đùa cợt thật tệ hại,” nàng nói. “Chỉ là **chuyện đùa**. Nhưng là một lời đùa khiếm nhã. Em biết rằng chàng không bao giờ là con người vụ lợi. Tha thứ cho em.”

Chàng siết chặt tay phải của nàng bằng bàn tay trái của chàng.

“Anh sẽ gặp cậu của em,” chàng nói. “và anh sẽ thông báo về hôn lễ với nhà thờ. Chủ nhật tới nhé? Có phải anh đang hối thúc em hay không? Anh đã hầu như sẵn sàng đề nghị một giấy phép đặc biệt, nhưng anh muốn em phải có một *hôn lễ* đã. Anh muốn cả thế giới này chứng kiến em là cô dâu của anh. Ngay sau khi lễ kết hôn được nhà thờ công bố. Em có muốn chờ thêm một thời gian nữa không? Cho đến mùa hè chẳng hạn.”

“Không.” Nàng chậm rãi lắc đầu. “Không, đừng chờ. Em muốn trở thành vợ anh – ngay bây giờ, càng sớm càng tốt. Em muốn được ở cạnh anh. Nếu anh muốn xem xét lại giấy phép đặc biệt thì ...”

Nhưng chàng lắc đầu, choáng váng vì ý nghĩ có được nàng là vợ chàng chỉ trong vòng vài ngày tới. Không, chàng nên đợi. Chàng muốn khoe nàng trước cả giới thượng lưu. Chàng muốn một lễ cưới thật đáng nhớ. Tại nhà thờ Thánh George, quảng trường Hanover.

“Không.” Chàng đáp. “Chúng ta phải làm việc này theo đúng nghi thức.”

“Vâng thưa ngài.” Nụ cười của nàng trở nên hầu như thật tinh ranh. “Em đang luyện tập để trở thành người vợ biết vâng lời, anh thấy đấy.”

Chàng phá lên cười. “Em sẽ không phải thấy anh là người quản giáo cứng rắn đâu,” chàng nói. “Anh sẽ phải cáo từ thôi.” Chàng buông tay nàng đầy tiếc nuối. “Những người hầu của dì em sẽ đàm tiếu nếu anh ở lại lâu hơn thế.”

“Vâng thưa ngài,” nàng ngoan ngoãn đáp. “Khi nào em có thể gặp lại anh? Anh phải gặp dì

em. Anh sẽ đến đây vào chiều mai chứ?”

“Đúng thế.” Chàng bước ngang qua phòng hướng về phía cửa. Tay chàng đặt trên nắm cửa khi chàng quay lại nhìn nàng. Không, chàng không thể rời đi như thế này. Điều đó thật không thể tha thứ được. Chàng đã thoái thác chuyện này đủ lâu rồi. Quá lâu. Thậm chí như thế đã là giảm nhẹ đi nhiều rồi.

“Có một chuyện anh chưa kể với em,” chàng lặng lẽ nói.

“Anh bị buộc tội giết người,” nàng nói. “Anh có sáu người vợ và đã giết hết tất cả bọn họ. Anh còn tệ hơn cả Henry đệ tám.” Nàng mỉm cười thật vui vẻ. “Có điều gì anh chưa nói với em?”

Chàng liếm đôi môi khô cứng. “Khi anh nói tên đầu của anh với em tại Highmoor,” chàng thú nhận, “anh tưởng em sẽ nhận ra và bổ khuyết phần họ còn sót. Nhưng khi em không hề nhận ra, anh đã bị lôi kéo bởi viễn cảnh trở thành một người thiết kế ngoại cảnh hay du hành. Lúc đó mọi việc dường như có vẻ là vô hại. Anh đã không biết sẽ có ngày anh hỏi xin được cưới em.”

Nàng chỉ đơn thuần nhìn chàng chăm chăm. Chàng nghĩ rằng mặt nàng đang tái lại.

“Hartley Wade không phải là tên đầy đủ của anh,” chàng nuốt mạnh. “Anh là Carew.”

Khuôn mặt nàng đang cạn dần từng chút sắc hồng. “**Hầu tước** Carew?” Giọng nàng cao vút một cách khác thường trong khoảng lặng đang kéo dài giữa họ.

Chàng gật đầu.

Đôi môi nàng hé mở không chỉ một lần trước khi lời nói được thốt ra. “Anh đã lừa gạt em.” Cuối cùng, nàng nói.

“Không.” Chàng nhanh chóng đáp lời. “Anh chỉ đơn thuần trì hoãn sự thật mà thôi. Dù anh thừa nhận **đơn thuần** là một từ chết giẫm. Anh cho rằng anh đã nói dối. Chúng ta đã nói chuyện về chính anh ở một ngôi thứ ba, đúng không? Anh đã giả vờ anh ta là một người nào đó khác.”

“Tại sao?” Từ ngữ được thốt ra trong tiếng thì thầm. Nàng đóng chặt đôi mắt, như thể để ngăn chặn chuyện đang xảy ra.

“Em đang ở đó, trên ngọn đồi,” chàng nói “quá bất ngờ và thật – xinh đẹp và thật bối rối khi bị bắt gặp đang xâm nhập vào vùng đất người khác. Anh đã tưởng em sẽ trở nên không tự nhiên, trang trọng và thậm chí là xấu hổ khi anh xưng tên với em. Thay vào đó, em lại không nhận ra sự liên quan. Và thế là anh đã bị cám dỗ. Có lẽ em không hiểu, rào cản tước hiệu đã chắn ngang đường giữa anh và những mối thâm giao mới. Anh muốn nói chuyện với em. Anh muốn em ngưỡng mộ ngôi nhà của anh, công viên của anh. Anh không muốn thấy giữa hai ta lại mọc lên rào cản đó.”

“Ồ,” nàng nói. Nàng nhìn chàng khi lắng nghe lời giải thích, nhưng giờ mắt nàng lại khép lại. “Những điều em đã nói trong phòng khiêu vũ tại Highmoor. Trong phòng khiêu vũ *của anh*.” Nàng phủ đôi bàn tay che lấy khuôn mặt nàng.

Có lẽ chàng sẽ mỉm cười khi nhớ về kỷ ức đó, nhưng chàng đang quá căng thẳng trong sợ hãi.

“Liệu chuyện đó có làm nên điều khác biệt?” chàng hỏi. “Em có muốn hỏi lại lời cầu hôn của anh không? Anh thật sự xin lỗi. Khi đối gặt một ai, thật khó khăn để tìm ra can đảm để thú nhận trước người ấy. Nhưng đó không phải là bào chữa. Điều đó có tạo nên sự khác biệt nào hay không?”

Chàng căng thẳng chờ đợi thế giới của mình sụp đổ.

“Thế thì em sẽ không trở thành một bà Hartley Wade bình thường thôi, đúng không?” nàng nói.

“Đúng thế.” Chàng không dám hy vọng. “Em sẽ trở thành Nữ Hầu tước Carew.”

“Đường bệ.” Nàng nói. “Quá đường bệ. Còn Highmoor sẽ là nhà của em.”

“Phải.” *Sẽ*, nàng đã nói sẽ, không phải là *có thể*.

Nàng bất ngờ cười phá lên bên dưới bàn tay của nàng. “Có lẽ em cưới anh vì tiền của anh,” nàng nói. “Anh đã nghĩ đến điều đó chưa?”

“Em đã không biết gì về điều đó.” chàng nói. “Nhưng anh hiểu em đủ để tin rằng tước vị và sự giàu có của anh chẳng làm được gì để lay chuyển em. Anh sẽ luôn luôn trân trọng kỷ niệm em đã chấp thuận cưới anh khi em nghĩ anh chỉ là người trang trí các khu vườn nghèo khổ. Bây giờ, em có còn chấp thuận anh, khi biết anh chính là hầu tước Carew giàu có nhưng hầu như khiếm nhã chứ?”

Nàng thở dài và hạ thấp đôi tay nhìn chàng nhột nhạt. “Vâng.” nàng nói. “Làm sao em có thể cưỡng lại sự quyến rũ của Highmoor cơ chứ? Anh *đã bao giờ* trang trí công viên nào hay chưa?”

Chàng gật đầu. “Ngoại trừ chi tiết ấy,” chàng nói, “Anh vẫn luôn nói sự thật với em.”

“Thế thì,” nàng bảo “anh sẽ đến đây vào ngày mai, *thưa quý ngài*.” nàng ngập ngừng mỉm cười nhìn chàng.

“Anh sẽ rất vinh hạnh,” chàng nói, “nếu được em gọi là Hartley. Và nếu được em xem anh hoàn toàn không khác trước đó. Phải, anh sẽ đến đây vào ngày mai.”

Cái nhìn họ trao nhau không hẳn là một nụ cười. Chàng rời khỏi căn phòng, lấy áo khoác và mũ từ người quản gia, người chắc hẳn đã lớn vồn khắp đại sảnh suốt thời gian qua. Chàng để ông ta mở cửa trước để tiễn chàng ra ngoài.

Một lát sau khi chàng đã yên vị trong cỗ xe ngựa trên đường về nhà, mưa lúc này đã bắt đầu đập vào cửa sổ. Thế là xong, chàng nghĩ, ngả đầu tựa vào chiếc gối và khép mắt lại. Nàng đã chấp thuận cưới chàng – cả ngài Wade và hầu tước Carew. Nàng đã chấp nhận cưới chàng.

Nàng sẽ trở thành vợ chàng.

Em yêu anh rất, rất nhiều.

Chiều hôm nay họ đã không nói về tình yêu. Chàng cho rằng một phần trong lời cầu hôn của chàng phải bao gồm cả tuyên bố ấy. Chàng đã rất vụng về. Nhưng những câu từ ấy không cần phải thốt thành lời. Sau cùng thì, chúng cũng chỉ là những lời nói mà thôi. Họ yêu nhau. Điều đó đã thể hiện trong mỗi cái nhìn và cả trong từng lời nói. Nàng mong muốn kết hôn cùng chàng chỉ vì chính bản thân chàng. Nàng đã nói vâng, bởi tin rằng chàng không có gì ngoại trừ chính bản thân chàng để hiến dâng cho nàng. Không phải chàng đã cố ý đặt ra cho nàng một bài thử thách. Nhưng chàng sẽ luôn luôn nhớ về điều đó.

Và sẽ thật nhanh thôi – chỉ một tháng nữa thôi – nàng sẽ là của chàng, cả về luật pháp lẫn luật của nhà thờ. Nàng sẽ là vợ chàng. Chàng sẽ có thể ân ái với nàng cũng như yêu thương nàng.

Chúa ơi. Ồ, Chúa ơi. Hạnh phúc đôi khi có cảm giác tựa như một nỗi thống khổ.

“*Gì cơ?*” Đức ngài Francis Kneller gần như rơi khỏi băng ghế cao trên chiếc xe ngựa bốn bánh, dây cương giật mạnh đủ để khiến một trong những con ngựa của anh thở phì phò và hất tung đầu, chực chờ nổi loạn. Chỉ có sự khéo léo của anh mới khiến cho cỗ xe đặt dưới tầm kiểm soát.

“Em sẽ kết hôn cùng hầu tước Carew,” nàng lặp lại. “Chính xác là vào bốn tuần nữa. Em tin là em sẽ không thể đánh xe ra ngoài dạo chơi với anh như thế này một lần nữa, Francis. Nhưng em cũng phải cảm ơn anh vì tình bạn anh đã dành cho em trong suốt năm năm qua.”

“Tình bạn ư?” Anh liếc nhìn nàng đầy ngờ vực trước khi lại chú mục vào con đường quanh công viên. “*Tình bạn ư*, Samantha? Chúa lòng lành, đàn bà ạ, anh *yêu* em.”

Nàng dăm dăm nhìn anh đầy choáng váng.

“Francis,” nàng nói, “đó là một lời nói dối trắng trợn”

“Xin lỗi,” anh lầm bầm. “Nhưng đó không phải là lời nói dối, dù rằng nó không nên được thốt ra lời. Nhưng Carew, Samantha. **Carew!** Anh ta là tên qu- Ôi, mẹ kiếp. Anh xin lỗi – một lần nữa.”

“Anh ấy không như thế,” nàng nói. “Anh ấy đã gặp một tai nạn. Anh ấy đã xoay sở rất tốt. Và anh ấy chưa bao giờ than phiền gì cả.”

“Em gặp anh ta ở đâu?” anh hỏi. Nàng để ý thấy anh đang lái cổ xe vượt qua cổng tiến vào công viên. “Anh nghĩ là tại Chalcote. Gabe chết tiệt - ồ, anh xin lỗi! Lần gặp tới anh sẽ phải đánh cậu ấy học máu mũi. Anh cho rằng em đã bị lóa mắt bởi tước vị và gia tài của anh ta và cả Highmoor – lâu đài lộng lẫy chết giấm. Anh không thể nghĩ ra được lý do nào khác khiến em chấp nhận cưới anh ta. Chúa lòng lành, Samantha, em hơn anh ta gấp ngàn lần”

“Làm ơn đưa em về nhà,” nàng lặng lẽ nói.

Anh hít một hơi thật sâu, và thổi phồng ra cả hai bên má. “Rắc rối của em, Samantha,” anh nói “là em đang mù một mắt còn mắt kia thì nhắm tịt cả lại. Em không nhận thấy rằng, tất cả bọn anh, tất cả đám đông ve vãn chết – **sung sướng** của em, đều phát điên phát cuồng lên vì em. Còn em thì chẳng hề quan tâm dù chỉ là búng hai ngón tay mà gọi bọn anh. Nhưng còn Carew! Anh – anh chẳng còn biết nói gì nữa. Phải rồi, chúng ta hãy về nhà.” Anh xoay vòng cổ xe đột ngột đến mức đủ để nhận nhiều lời la ó từ những người đánh xe khác. “Em không phải yêu cầu đi về nhà nữa đâu. Carew! Chúa lòng lành.”

“Em quan tâm đến anh ấy,” nàng lặng lẽ nói.

“Người đàn ông đó chẳng khác nào một kẻ ản dật,” anh nói. “Anh ta không có điểm nổi bật gì để sánh với một ai đó như em.”

“Còn anh thì sao?” nàng hỏi. “Francis, anh chưa bao giờ nói –”

“Bởi vì anh biết – hay nghĩ – em không muốn nghe điều đó,” anh nói. “Anh đã cố gắng đánh lừa em để em quan tâm đến anh. Anh nghĩ có lẽ thời gian sẽ làm được điều đó. Tên quý sứ ấy và cây chĩa ba của hắn! Em đã biết anh ta được bao lâu rồi?”

“Từ ngày anh rời khỏi Chalcote,” nàng nói. “Em đi dạo đến điền trang Highmoor và đã gặp anh ấy.”

Anh nguyên rủa. Và thậm chí sau đó còn không thèm xin lỗi.

“Francis,”. Nàng nhẹ nhàng đặt bàn tay trên cánh tay anh, nhưng anh thu người và giật tay xa khỏi nàng. “Em xin lỗi. Nhưng em quan tâm đến anh ấy, anh biết đấy. Em quan tâm đến anh ấy rất nhiều.”

“Anh ta hẳn phải đáng giá ít nhất là năm mươi ngàn bảng một năm,” anh nói. “Ít nhất đấy! Anh cho rằng anh cũng sẽ quan tâm đến anh ta rất nhiều, nếu anh là một người đàn bà.”

Nàng không nói gì thêm và họ ra về trong yên lặng – một khoảng lặng đau đớn ở phía nàng, và đầy giận dữ, thất vọng về phía anh.

“Francis,” nàng nói khi họ gần đến nhà phu nhân Brill, “em không muốn mất đi tình bạn của anh.”

“Đó chưa bao giờ là tình bạn,” anh nói.

“Phải, nó là tình bạn.” Nàng nói. “Giữa chúng ta luôn thật – vui vẻ. Em luôn luôn thích thú những lời đùa cợt của anh. Em luôn hứng thú được đọ trí với anh. Em nghĩ đó là tất cả. Em không biết rằng em có thể - làm tổn thương anh bằng cách kết hôn cùng một người khác.”

“Anh nghĩ nếu có ai thì người đó sẽ là Rushford,” anh nói, hàm nguyền chặt lại. “Anh nghĩ mình đã thấy những tia chớp sáng giữa hai người, Samantha. Còn hơn cả sáng. Ít nhất anh cũng mừng vì đó không phải là hấn ta. Thậm chí anh có thể chơi bắn nếu hấn ta thử sức làm điều gì đó, hay nếu em không còn lý trí để bảo hấn ta cuốn xéo.”

“Không,” nàng nói. “Không có chớp sáng nào giữa chúng tôi hết. Anh ta khiến em bất ngờ và em đã khiêu vũ với anh ta. Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra hết. Em quan tâm đến hầu tước Carew. Em sẽ lấy anh ấy. Em sẽ làm cho anh ấy mãn nguyện. Còn anh ấy thì sẽ giữ cho em được bình an.”

“Đây sẽ là một câu chuyện lãng mạn lôi kéo được nhiều sự chú ý, Samantha” anh nói. “Anh

cá cả mũ của mình rằng em sẽ khiến anh ta mất ngủ. Nhưng anh ta sẽ giữ cho em được bình an khỏi cái gì ? Những con sói như anh chẳng?”

“Không,” nàng đáp. “Đó chỉ là một cách nói. Anh ấy sẽ - sẽ giúp em được an toàn, đó là tất cả. Chúng tôi sẽ làm đám cưới tại nhà thờ St. George. Đó là điều anh ấy muốn. Em sẽ mời anh. Nhưng có lẽ anh muốn em không mời thì hơn. Em đã viết thư cho Jenny và Gabriel, nhưng em cũng không rõ là họ sẽ đến. Jenny, chị ấy lại – có mang.”

“Thế sao?” anh nói. “Anh nghĩ rằng Gabe đã thỏa mãn với hai đứa trẻ.”

“Em hy vọng là họ sẽ đến,” nàng nói. “Anh sẽ đến nếu như em mời chứ?”

“Carew chắc sẽ rất sung sướng khi thấy tất cả đám đông theo đuổi em tại lễ cưới của anh ta,” anh nói.

“Những người bạn của em,” nàng đáp. “Tất cả mọi người đều là bạn bè của em, Francis. Xin đừng làm em đau đớn bởi điều vớ vẩn ấy. Anh biết đó là điều vớ vẩn. Chúng ta chỉ là những người bạn.”

“Ai đó nên tặng em một tấm gương soi, Samantha,” anh nói. “Dù rằng điều đó chưa hẳn là đủ. Nó không chỉ dùng để soi dáng vẻ bên ngoài. Liệu Carew có thể nhìn em mà không chỉ dừng lại ở vẻ bề ngoài của em hay không? Anh chắc chắn sẽ giết anh ta nếu – “

“Francis.” Nàng nói sắc nhọn. “Thế đủ rồi. Em đã nghe những lời anh nói đủ cho cả một đời người. Anh nên xin lỗi, nếu anh không phiền.”

Anh ngoác miệng cười lần đầu tiên trong cả buổi chiều nay. “Nói như thế một nữ hầu tước thực thụ,” anh nói. “Khi em trở nên già hơn, thừa phu nhân, em sẽ tìm một chiếc kính cầm tay nam đầy đá quý. Em sẽ áp đảo mọi người mỗi khi em đeo nó. Tất nhiên, sẽ hay hơn nếu mũi em dài ra. Có lẽ theo thời gian nó sẽ dài ra chẳng. Anh xin lỗi. Anh phải thú nhận anh là kẻ hay trêu đùa trong tất cả những chuyện này. Lẽ ra em phải cảnh báo cho anh biết trước, Samantha. Nếu em viết một lời nhắn, anh có thể đánh thâm tím mắt gã hầu phòng, đâm vỡ mũi và đập rớt những chiếc răng còn lại của hắn, và vào cái lúc mà anh gặp em, anh sẽ cư xử nhã nhặn và hoàn toàn lịch sự. Anh xin lỗi. Tha thứ cho anh nhé?”

“Dĩ nhiên rồi,” nàng nói “Nhưng Francis, anh không có ý nói thật lòng tất cả những điều vớ vẩn này chứ, đúng không nào? Không phải hoàn toàn như thế. Anh chỉ đang cố đùa giỡn làm em cảm thấy mình tồi tệ, ngốc nghếch, và anh đã thành công.”

“À thì,” anh nhẹ nhàng nói, “hôm nay là thời khắc của anh đây, Samantha. Em thật sự quan tâm đến anh ta phải không? Anh sẽ đến dự đám cưới của em.”

“Anh sẽ đến chứ?” Nàng quay đầu mỉm cười rạng rỡ nhìn anh. “Ồ cảm ơn anh, Francis. Anh biết là em sẽ rất hạnh phúc. Em sẽ rất –”

“– an toàn,” anh nói. “Phải, anh biết. Ước mơ cao nhất của mỗi người thiếu nữ. Kết hôn và sống – an bình cho đến cuối đời. Em có muốn quay trở lại công viên hay không? Có lẽ việc tuyên bố tại công viên sẽ thu hút được nhiều sự chú ý lắm.”

“Không”, nàng nói. “Hartley sẽ thông báo lễ đính hôn của chúng em trên báo sáng mai. Từ giờ em sẽ không nói thêm điều gì hết. Chỉ với anh, bởi vì anh là bạn của em và em đã cùng anh đi dạo công viên chiều nay.”

“Hartley,” anh lặng lẽ nói. “Em có muốn trở lại công viên không?”

“Em nghĩ rằng em nên ở nhà, nếu anh không phiền, Francis,” nàng nói.

Họ đã đến nhà phu nhân Brill. Anh nhanh chóng bước xuống và nhắc nàng xuống đất. Anh giữ tay quanh hông nàng trong giây lát.

“Anh hy vọng rằng anh ta sẽ giữ em thật – an toàn, Samantha,” anh nói. “Và anh cũng hy vọng rằng em sẽ được hạnh phúc nữa. Gã khốn ấy thật là may mắn.”

“Cám ơn anh,” nàng đáp, mỉm cười nhìn anh. “Cám ơn Francis,”

Anh đợi nàng, cho đến khi người quản gia mở cửa đón nàng với vẻ ngạc nhiên vì nàng đã trở về quá sớm. Sau đó anh ngồi lại vào ghế và đánh xe đi.

Gã hầu phòng của anh tốt hơn hết là không nhìn sang hai bên hay vào bất cứ bên nào của

anh trong vòng một hay hai tiếng đồng hồ khi anh trở về nhà, anh nghĩ ngợi, không thì hai con mắt thâm đen, một chiếc mũi gãy và những chiếc răng rơi rớt khéo lại trở thành sự thật mất.

Carew! Anh đã gặp người đàn ông này tại Chalcote vào năm ngoái và năm kia. Một gã thú vị, lẳng lẽ và khiêm tốn. Nhưng chẳng có gì ở anh ta ngoài tước vị và gia tài có thể quyến rũ được bất kỳ người phụ nữ nào, đừng nói chi đến một vẻ đẹp quyến rũ như Samantha. Vậy mà nàng là người cuối cùng anh chờ đợi sẽ chịu thua sức cám dỗ ấy.

Đức ngài Francis Kneller lăm bầm nguyên rửa trong miệng. Và sau đó, nhận ra bên cạnh anh không còn sự hiện diện của một khán thính giả để buộc anh phải buông lời xin lỗi, anh liền chửi rửa kịch liệt hơn và tâm trạng cảm thấy thỏa mãn hơn đôi chút.

CHƯƠNG 11

Chàng đã thưởng thức xong mẫu bánh mì nướng và đang nhấm nháp từng chút của tách cà phê thứ hai. Chàng gần như cảm thấy miễn cưỡng phải rời khỏi bàn ăn sáng để chuẩn bị phục sức ra ngoài trước khi Công tước Bridgwater đến. Chàng đã hứa sẽ hộ tống bạn chàng đến Tattersall. (Tattersall: trường đua cá ngựa). Bridge đang tìm kiếm một cặp ngựa xám cừ khôi để bổ sung vào chiếc xe song mã mới.

Hầu tước Carew nhìn vào tờ **Bưu điện Buổi sáng** đang mở trên chiếc bàn cạnh chàng. Tay trái của chàng đặt lên tờ báo, hai ngón tay khẽ chạm vào mẫu thông báo đính hôn của chàng. Chàng mỉm cười. Cuối cùng với chàng điều đó đã trở thành hiện thực. Họ đã đính hôn. Toàn bộ giới thượng lưu sẽ biết điều đó vào sáng nay.

Mọi người sẽ cho rằng đây chính là một cuộc hôn nhân không phải vì tình yêu, nàng đã cưới chàng vì tước vị và tài sản, còn chàng kết hôn với nàng vì sắc đẹp của chính nàng.

Chỉ có chàng và nàng mới biết được sự thật. Thế là quá đủ. Thực tế, điều bí ẩn đó mới thật là quyến rũ. Cả thế giới nghĩ gì không quan trọng. Chàng sẽ đem nàng trở về nhà, về Highmoor ngay sau hôn lễ và sống với nàng ở đó trong suốt quãng đời còn lại, thỉnh thoảng họ có thể sẽ đi thăm nơi nào đó khác. Nàng yêu Highmoor. Họ có thể nuôi nấng con cái của họ tại nơi ấy. Không có gì quan trọng nếu chẳng ai khác nhận ra họ yêu nhau.

Tử tước Nordal lúc đầu đã tỏ ra rất ngạc nhiên, nhưng sau đó cảm thấy hài lòng. Ngài kể về

Samantha như thể nàng chỉ là cô gái nhỏ mới bước chân ra khỏi phòng học, rằng con bé đã tỏ ra thật khó khăn. Nàng đã từ chối đủ những lời cầu hôn từ trước đến nay rồi.

Nhưng tất nhiên nàng chắc hẳn phải có một chiếc cối xay gió trong đầu nếu từ chối Hầu tước Carew.

Ngài hầu tước mỉm cười đầy bí ẩn trước giả thuyết rằng nàng chỉ có một lý do duy nhất để chấp thuận lời cầu hôn của chàng.

Phu nhân Brill cũng trông thật ngỡ ngàng khi lần đầu gặp chàng. Tất nhiên, bà đã biết rằng chàng đã cầu hôn cháu gái bà và đã được chấp thuận. Bà đã rất hòa nhã với chàng trong suốt buổi tiệc trà trong khi Samantha tỏ ra lặng lẽ, trông thật đáng yêu với nét mặt háo hức và ưu tư khi hết nhìn chàng rồi lại đến dì nàng. Cho đến lúc chàng rời đi, chàng đoán chắc phu nhân Brill đã thực sự thích chàng.

Chàng băng khuâng tự hỏi Samantha có kể cho dì nàng rằng nàng đồng ý cưới chàng vì nàng yêu chàng hay chưa. Nhưng điều đó không mấy quan trọng.

Chàng hóp thêm vài ngụm cà phê, mắt chàng vẫn đặt vào tờ báo. Chàng nghe tiếng gõ đập ầm ầm lên cánh cửa bên ngoài. Bridge hiển nhiên đã đến sớm. Nhưng rồi chàng nghe những tiếng nói bên ngoài phòng điểm tâm, một giọng trong số đó cất lên đồng dục.

“Không, không,” giọng nói đó vang lên. “Không cần phải thông báo sự hiện diện của ta. Ta sẽ tự mình xưng danh.”

Đó là một giọng nói mà hầu tước đã không hề nghe suốt mấy năm qua, nhưng chàng không thể nhầm lẫn giọng nói ấy. Chàng mím môi và liếc nhìn lần cuối đầy rầu rĩ xuống tờ *Bưu điện* của chàng.

Lionel, Tử tước Rushford, đã tự mở cửa phòng, nhìn chàng và thong dong bước vào bên trong. Anh ta trông như thể vừa bước ra khỏi tiệm Weston vậy. Phục sức theo kiểu cổ điển Beau Brummell hoàn hảo không hề có một khuyết điểm nhưng không quá phô trương. Lẽ tất nhiên, chẳng có trang phục nào của Lionel cần phải phô trương cả. Như thể vẻ tráng lệ của cơ thể đã chảy tràn tô điểm cho trang phục của anh ta rồi.

Hầu tước không hề đứng dậy.

“Chào, Lionel,” chàng nói. “Đến dùng chung bữa sáng với tôi đi nào.” Chàng chỉ tay vào chiếc ghế còn trống.

“Cậu đã tạo ra nhiều thay đổi,” anh họ của chàng nói.

“Phải rồi, như anh thấy đấy.” Chàng không thích sở thích bàn ghế gỗ và màn trướng rũ xếp nếp nặng nề của cha chàng. Chàng đã thay đổi ở cả nơi này lẫn Highmoor. Sự yêu chuộng cái đẹp của chàng với tư cách của một người thiết kế ngoại cảnh đôi khi cũng bộc lộ qua phần nội thất được trang trí bên trong.

“Cậu sẽ lăn mình ở dưới mồ.” Lionel nói. Anh ta đang ở gần chiếc bàn đựng bát, tự mình lấy từng món thức ăn nóng trong đĩa. Lời nói giữa họ dù không hiển hiện phô bày hiềm khích, vì đó là điều không cần thiết. Ngay cả sau nhiều năm, hầu tước vẫn nhận ra giọng điệu ấy. Anh ta chính là người cháu được cha chàng yêu quý nhất, được cha chàng thương mến còn hơn cả đứa con trai đáng hổ thẹn của ông, mọi câu nói của anh ta đều toát ra ngụ ý ấy.

Nhưng ẩn ý ấy đã không còn làm cho chàng đau đớn. Mọi nỗi đau chàng nếm trải đều chẳng thấm tháp gì so với cơn đau quá lớn chàng đã trải qua khi mới sáu tuổi đầu. Nhưng bởi vì chàng chưa bao giờ phản ứng lại những lời chế giễu từ dạo ấy, vậy nên chàng đoán Lionel vẫn nghĩ anh ta vẫn có sức mạnh làm tổn thương chàng.

“Cậu dường như không ngạc nhiên lắm khi thấy tôi,” Lionel nói, tự mình ngồi xuống bàn ăn – không phải vào chiếc ghế mà hầu tước đã chỉ – và chú mục vào bữa sáng.

“Tôi đã thấy anh ở lễ hội Rochester,” hầu tước nói.

“Nhưng không đến thậm chí chỉ để trao đổi vài lời xã giao sao?” Lionel hỏi. “Hay là cậu quá bận rộn nhảy lò cò cùng với ánh sáng kỳ quái, Hart? Đó chắc hẳn là một cảnh tượng vui thú lắm.”

“Anh đã khiêu vũ với tiểu thư Newman,” hầu tước nói.

“À.” Lionel đặt chiếc nĩa và dao xuống. “Phải, chuyện đó. Đó là lý do vì sao tôi đến. Mà trước

tiên thì tôi phải xin được chúc mừng cậu đã.”

Hầu tước khẽ nghiêng đầu.

“Samantha thật đáng yêu,” Lionel nói. “Đủ để khiến cho bất kỳ người đàn ông nào cũng phải rõ dãi. Cậu là một kẻ may mắn, Hart.”

Nhưng Hầu tước thì không hề bỏ lỡ cái cách vị hôn thê của chàng vừa được nhắc đến bằng tên, dù cho ngay cả chính chàng cũng chưa lần nào gọi cái tên ấy. Phải chăng đây là sự cố ý ? Có lẽ vậy.

“Tôi luôn nhận thức được sự may mắn của mình, Lionel.” Chàng nói. “Cám ơn anh.”

“Gương mặt là gia tài của chính em, thưa ngài” Lionel hát vang một lời thơ cổ trong bài hát xưa trước khi cười nham nhở. “Nhưng sẽ không lâu nữa đâu, phải không, Hart? Và giờ nàng sẽ đổi chác nó với một gia tài lớn hơn nhiều.Ồ phải, cậu quả thật là một người đàn ông may mắn. Dĩ nhiên, không hẳn là tôi đang ám chỉ rằng nàng đang lấy cậu chỉ vì mỗi lý do đó mà thôi. Tôi chắc rằng con người – của cậu – đem đến những điều khác lạ khác. Tôi thật sự tin rằng cậu có con mắt thẩm mỹ, em họ ạ.”

Anh ta nói với phong thái tuyệt đối tự nhiên. Bất cứ ai lắng nghe chắc hẳn sẽ phá lên cười góp và xem những lời nói ấy chỉ là sự đùa giỡn nhẹ nhàng. Nhưng hầu tước Carew thì không bị mắc lừa.

Hoặc xao động.

“Cám ơn vì lời chúc mừng của anh, Lionel,” chàng mỉm cười nói. “Dĩ nhiên là anh sẽ đến dự lễ cưới chứ?”

“Tôi sẽ không bỏ lỡ nó vì bất kỳ điều gì,” người anh họ của chàng nói. “Tôi gần như là người họ hàng còn lại duy nhất của cậu, phải thế không nào? Với sự vắng mặt của mẹ cậu và cậu tôi, chắc chắn tôi sẽ đến đó. Sẽ rất cảm động để xem cậu – bước đi trong giáo đường với Samantha đáng yêu.”

Hầu tước nghĩ anh ta rõ thật là bậc thầy của nghệ thuật bóng gió. Một quãng ngừng giữa từng lời nói có thể thốt lên cả tầng ý nghĩa đối với Lionel.

“Cám ơn anh,” chàng đáp. “Tôi sẽ rất mong chờ được gặp anh ở đó.”

“Không nghi ngờ rằng cậu sẽ đưa nàng trở về Highmoor ngay sau khi buổi tiệc sáng sau lễ kết hôn vừa kết thúc,” Lionel nói. “Tôi sẽ làm như thế nếu tôi là cậu, Hart. Giam hãm nàng ở đó. Cậu sẽ không muốn nàng chạy quanh London một khi nàng đã lấy chồng, phải không nào? Cậu biết người ta nói gì về những phụ nữ đã kết hôn đấy. Và sau cùng thì bất cứ người đàn ông nào cũng muốn chắc về nguồn gốc của những đứa trẻ nếu không thì chí ít cũng là của đứa con trai đầu lòng.”

Những ngón tay trái của hầu tước cuộn lại quanh chiếc khăn ăn. Chàng nhắc nó lên môi khi thấy Lionel đã chú ý đến cử chỉ đó.

“Tất nhiên, đó chỉ là một chuyện đùa,” Lionel nói và cười nham nhở. “Nàng có một quá khứ không tì vết và chẳng nghi ngờ gì là sẽ trung thành với cậu. Người phụ nữ nào lại không cơ chứ?” Anh ta đẩy chiếc ghế ra xa và đứng hẳn dậy, dù đĩa ăn lúc này vẫn còn một nửa. “Tôi có thể thấy là cậu dùng bữa xong rồi, Hart. Không nghi ngờ gì là cậu đã có kế hoạch cho buổi sáng nay. Tôi sẽ không làm vương vীu cậu hơn nữa. Tôi chỉ cảm nhận một thôi thúc phải tới trấn an cậu bằng lời chúc phúc của một người họ hàng.”

“Cám ơn anh.” Hầu tước vẫn ngồi yên tại chỗ. “Anh quả thật là chu đáo, Lionel. Anh có thể tự tìm lối ra phải không?”

Chàng vẫn còn ngồi đấy trong vài phút sau khi anh họ chàng đã rời khỏi nhà. Chàng lần nữa lại mỉm cười với mẫu thông báo vẫn còn được trải trên bàn bên cạnh chiếc đĩa ăn. Lionel, dĩ nhiên đã không biết rằng, thật vô ích khi gieo rắc ngờ vực vào tâm trí chàng trong buổi sáng hôm nay. Dù sao đi nữa, thì cũng chẳng phải chàng tự cho phép bản thân mình bị kích động.

Tuy nhiên nỗi bức bối vẫn còn đó chưa được xua đi. Có lẽ hơn cả bức bối, nếu chàng hoàn toàn thành thật với chính mình. Một cơn thịnh nộ. À, không hẳn, thịnh nộ chỉ là một cảm xúc không thể kìm chế, còn chàng thì hoàn toàn kiểm soát được chính mình. Thế thì, đó là một nỗi tức giận sắt đá.

Samantha. Lionel đã cố ý gọi nàng bằng tên thánh với ngụ ý rằng anh ta thân thiết với nàng. Anh ta còn ám chỉ rằng nàng có khả năng sẽ không trung thành với chàng sau lễ kết hôn. Anh ta còn gợi ý rằng nàng có thể sẽ mang thai đứa con của một người đàn ông khác và trao nó như con của chính chàng.

Chàng không hề phiền lòng với những lời xúc phạm bồi bắn vấy tung lên chàng, đến khả năng chàng cuốn hút, chiều chuộng và kiểm soát vợ chàng. Luận điểm của Lionel chẳng nghĩa lý gì đối với chàng. Nhưng anh ta tốt hơn không nên thử nói những lời bóng gió ấy với người nào khác.

Để anh ta thốt ra một lời xúc phạm đến Samantha và điều phiền toái sẽ xuất hiện. Lionel có thể chưa học được một hoặc hai điều gì đó trong câu nói cổ xưa ***“đừng đánh thức con hổ đang ngủ yên”***. Chàng không nghi ngờ gì việc con hổ đó chẳng hề suy yếu sau một thời gian dài ngủ yên.

Samantha là của chàng. Thuộc về quyền chiếm hữu của chàng sau đám cưới của họ, dù chàng không tin mình có bao giờ nghĩ về nàng theo cách ấy. Nàng là của chàng trong một thực tế tốt đẹp là nàng yêu chàng, cũng như chàng yêu nàng và họ chuẩn bị kết hôn. Nàng là của chàng.

Chàng sẽ bảo vệ những gì thuộc về chàng.

Nàng cảm thấy an toàn. Cảm giác vui tươi và bình yên trong chính tâm tưởng của nàng. Nàng biết rằng mình đã làm điều đúng đắn dù những người khác có phản ứng như thế nào đi chăng nữa.

“Ta thấy hài lòng hơn cả những gì ta có thể thừa nhận,” cậu Gerald nói khi ông đến nhà phụ nhân Brill. “khi biết rằng con đã rất khôn ngoan, Samantha. Con biết đấy, lợi tức của Carew đáng giá bảy mươi ngàn bảng một năm, và anh ta sẽ cho con và mấy đứa trẻ sau này một khoản chu cấp rộng rãi trong trường hợp anh ta qua đời trước. Dĩ nhiên, đứa con trai đầu sẽ là người thừa kế.”

Với nàng, thật chẳng có gì quan trọng khi một nửa, hay thậm chí còn hơn phân nửa, thành viên của **giới thượng lưu** tin rằng nàng kết hôn với Hartley vì tước vị và gia tài của chàng. Nàng biết nàng kết hôn với chàng vì tình bạn và sự bình an, thế là đủ. Bởi vì nàng thích chàng hơn bất cứ người đàn ông nào mà nàng đã gặp.

“Con đã đánh gục dì chỉ bằng một chiếc lông vũ thôi đấy.” dì Aggy nói sau buổi chiều gặp gỡ với Hartley. “Anh ta không phải túyp người trai trẻ mà mọi người chờ mong con sẽ chọn. Và dì biết, tước vị cùng tài sản của anh ta chẳng hề quan trọng với con chút nào. Dì rất vui khi thấy con đã chứng tỏ được sự khôn ngoan khi nhìn xa hơn vẻ bề ngoài để cảm nhận đúng bản chất của một người đàn ông ở bên trong. Anh ta là một người thú vị, cháu gái ạ. Và ta biết không có lý do nào ngoài tình yêu có thể khiến con kết hôn cả. Dì tin rằng con đã làm một việc rất tốt cho bản thân con.”

Nàng đã không dính chính lời của dì nàng. Điều mà nàng và Hartley có còn tuyệt hơn cả tình yêu. Tuyệt hơn gấp nhiều lần. Sẽ không có ảo tưởng về những niềm vui tột đỉnh, hay những cơn đau đớn khôn cùng của tình yêu trong mối quan hệ của họ. Chỉ có tình bạn, sự tử tế ân cần, sự dịu dàng và - ồ - và cả sự bình an nữa. Nàng bám víu vào từng câu chữ ấy và ý nghĩa của nó hơn bất cứ thứ gì trên đời này.

Nàng băn khoăn liệu đó có phải là một cuộc hôn nhân thông thường hay không. Nàng không thể tưởng tượng ra bất cứ điều gì khác ngoài tình bạn giữa hai người bạn họ. Đường

như nó khiến nàng cảm thấy xấu hổ khi nghĩ đến điều gì khác xa hơn – ồ nàng nhớ đến nụ hôn của họ tại vũ hội Rochester. Đó là một nụ hôn kỳ diệu, ấm áp và đầy an ủi. Có lẽ sự gần gũi thân mật trong hôn nhân cũng sẽ được như thế. Và nàng nhận ra mình cũng mong muốn có được sự va chạm thân mật ấy, ngay cả khi nàng đã gác bỏ ý nghĩ kết hôn khỏi tâm trí nàng trong nhiều năm mà chẳng hề cảm thấy bất kỳ nỗi khao khát lớn lao nào về thể xác nàng sẽ bỏ lỡ khi trở thành một cô gái già.

Không có lí do gì tin rằng chàng sẽ đề nghị một tình bằng hữu thuần khiết giữa hai người. Chàng là một hầu tước – cho đến giờ vẫn thật khó khăn để tâm trí nàng quen được với điều ấy – và tất nhiên chàng sẽ muốn một người thừa kế.

Nàng cũng muốn những đứa trẻ. Giờ đây khi nàng đã quyết định kết hôn, do thôi thúc và hoàn toàn bất ngờ – để nàng có thể cảm thấy an toàn trước cảm xúc nguyên sơ đang đe dọa nàng với sự trở về của Lionel – nàng muốn có được tất cả mọi điều mà một cuộc hôn nhân có thể đem đến. Trừ tình yêu. Tình yêu làm nàng sợ hãi. Nàng phải cảm ơn sâu sắc ngài Wade – Hartley – chỉ là một người bạn của nàng. Và sẽ sớm làm chồng nàng. Người đàn ông có thể mở ra cho nàng những bí ẩn của cuộc sống hôn nhân theo cách thức lạnh lẽo của chính chàng. Bất chấp tuổi tác và sự từng trải của nàng, nàng chỉ biết một vài điểm chính yếu.

Nàng muốn có điều đó – với chàng. Mà không gắn liền với những cung bậc cảm xúc tột đỉnh. Chỉ là – sự yêu mến. Nàng tin rằng giữa họ chỉ đơn thuần tồn tại sự yêu mến mà thôi.

Đám đông “ve vãn” thực sự đã làm nàng ngạc nhiên. Không ai cư xử thái quá như Francis, đó là sự thật – nàng vẫn còn cảm thấy cực kỳ tức giận vì lối hành xử khác lạ của anh sau khi nghe lời thổ lộ của nàng, cho đến khi nàng gặp anh tại buổi dạ hội vào hai đêm sau đó, anh đã trở lại chính mình, trở về với chiếc áo khoác màu hoa oải hương tai tiếng cùng với cách cư xử chộc ghẹo, biếng nhác lúc anh hỏi có phải anh đã thành công khi buộc được nàng phải nhả một giọt nước mắt vào buổi chiều họ không đến công viên hay không.

“Làm ơn đừng làm anh vỡ mộng khi bảo rằng anh chẳng thành công với kỹ năng diễn xuất phi thường đó, Samantha,” anh nói, “Sau hết thì em đáng phải nhận được chút trừng phạt nho nhỏ vì hành vi đào ngũ của em. Giờ thì anh phải cọt nhĩa với ai mà không phải nơm nớp lo sợ phải thấy mình rơi vào chiếc bẫy chuột của cha xứ đây cơ chứ?”

Nàng cảm thấy nhẹ nhõm vô kể khi biết rằng tất cả chỉ là màn diễn xuất. Chỉ ít thì đó cũng là cách mà nàng chọn để tin vào những gì đã xảy ra. Nàng không thích nghĩ rằng nàng đã thật sự làm anh tổn thương.

Một vài người ve vãn khác trước kia của nàng nay đã lặng lẽ biến mất. Vài người khác lại bày tỏ sự thất vọng với từng cường độ mãnh liệt khác nhau. Có khoảng một hay hai người trong số đó đã nhiệt tâm chúc phúc cho nàng.

Tất cả họ đều tin vào mặt tệ hại nhất trong động cơ thôi thúc nàng đính hôn cùng hầu tước Carew. Nàng không quan tâm. Nhưng nàng đã cố để suy xét chàng dưới con mắt của **giới thượng lưu**, nhiều người trong số đó chưa hề quen biết chàng hoặc thậm chí còn chưa bao giờ thấy chàng trước khi chàng công khai hộ tống nàng đến những buổi giao lưu.

Nàng thấy mình đang đính hôn cùng một quý ông tầm thước với vóc dáng và chiều cao đều chỉ hơn mức trung bình – dù trong một dịp khi nàng tựa vào người chàng, nàng đã cảm nhận được sức mạnh trong cơ bắp của chàng. Nàng thấy một người đàn ông với ngoại hình không hề đẹp đẽ, dù gương mặt chàng chẳng có điểm nào để bị cho là xấu xí. Và dĩ nhiên, nàng thấy một người đàn ông với cánh tay phải cứng nhắc, bàn tay luôn mang găng cong lại bên hông. Một người đàn ông tật nguyền vĩnh viễn với mỗi bước chân khập khiễng đều khiến cả cơ thể chàng rung lên.

Nàng khó mà trách cứ những kết luận của đám đông về động cơ kết hôn của nàng. Nhưng nàng không quan tâm. Nàng đã không còn nhìn chàng theo cái cách mà những người khác đánh giá chàng trừ khi nàng cố tình thử – dù nàng cũng không chắc đã bao giờ nàng nhìn nhận chàng theo lối mà mọi người đã thấy chàng. Với nàng, chàng là Hartley Wade, và mới đây thôi, là hầu tước Carew, người bạn thân thiết của nàng. Người cứu vớt nàng – từ ấy dường như chẳng có gì thậm xưng thái quá.

Chàng đã cứu nàng khỏi chính bản thân nàng.

Nàng đã thấy Lionel hai lần khi nàng đi cùng với Hartley, một lần tại nhà hát và lần khác tại một buổi hòa nhạc kín, và thật nhẹ nhõm khi không có lần nào hắn tiếp cận họ. Nàng đã không còn yêu hắn, nàng quả quyết là như thế. Lẽ tất nhiên là không. Nàng lý trí hơn thế. Đó chỉ là điều hiển nhiên khi con người luôn bị cuốn hút bởi những thứ đầy cám dỗ và xấu xa.

Hartley đã cứu với nàng khỏi điều ấy. Nàng bằng lòng với tình bạn và sự mãn nguyện này. Còn Lionel sẽ không còn hứng thú với bất kỳ trò chơi nào mà hắn đang vờn đuổi nàng khi giờ đây nàng đã đính hôn với một người đàn ông khác.

Nàng đã an toàn.

Hai tuần sau lễ đính hôn, nàng đã cùng dì tham dự một buổi vũ hội. Đó là một lời mời nàng đã đồng ý từ rất lâu và cảm thấy có nghĩa vụ phải làm tròn lời hứa. Ngoài ra, nàng cũng rất thích khiêu vũ và Hartley cũng đã hối thúc nàng đừng ngừng khiêu vũ chỉ vì chàng.

Lần này Lionel không giữ khoảng cách. Khi mà đám đông hâm mộ nàng đã có phần nào nhỏ hơn so với trước, thì hắn đã trực diện tiếp cận nàng ngay trước khi vũ điệu mở màn bắt đầu, cầm lấy tấm danh thiếp của nàng và ghi tên hắn cho điệu valse đầu tiên.

Hắn đã không nói gì sau vài phút đầu tiên khi điệu nhảy bắt đầu. Hắn chỉ đơn thuần khiêu vũ trong lúc mắt hắn đắm đắm nhìn nàng, nụ cười nửa miệng thường trực trên môi hắn. Nàng không thể biết nụ cười ấy là sự chế giễu hay là niềm tiếc nuối.

“Nàng không hề tin tôi, đúng không?” cuối cùng hắn thốt lên, giọng hắn thật trầm, thật mật thiết dù lúc này họ ở giữa những người khiêu vũ xung quanh.

Nàng nhìn vào đôi mắt màu xanh dương nhạt của hắn.

“Nàng đã không hề tin cậy tôi,” hắn tiếp lời. “Nàng nghĩ rằng tôi sẽ làm tan vỡ tim nàng như cách tôi đã làm từ sáu năm về trước.”

Thật khó khăn khi quên đi tất cả mọi thứ trừ hắn và cảm xúc đã một lần nàng trao cho hắn mỗi khi hắn nhìn và nói chuyện theo cách ấy.

“Tôi không nên nói thêm điều gì khác, đúng không?” hắn nói. “Hắn sẽ là một hành động chính trực nếu tôi thoái lui trong câm lặng khi mà giờ đây nàng đã đính hôn với một ai đó khác.”

“Phải,” cuối cùng nàng cũng thốt ra được một tiếng thì thầm.

“Nàng biết,” hắn nói, “rằng tôi sẽ yêu cầu nàng trở thành bá tước phu nhân của tôi. Bởi vì tôi yêu nàng. Vì tôi đã luôn luôn yêu nàng.”

Tại sao hắn lại làm điều ấy nếu hắn không hề thành thật? Hắn hy vọng sẽ đạt được điều gì? Nàng nhìn vào mắt hắn và chẳng hề thấy gì khác ngoài sự chân thành và nỗi buồn vô hạn.

Một hành động chính trực nếu tôi thoái lui trong câm lặng ...

Vậy tại sao lúc này hắn lại đang làm một điều không chính trực? Nếu hắn yêu nàng, như lời hắn nói, thì tại sao hắn lại cố làm cho nàng đau khổ? Francis, sau cơn giận bộc phát đầu tiên khi nàng làm anh ngỡ ngàng, đã cố gắng hết sức giải thoát cho nàng khỏi gánh nặng của niềm tin rằng nàng đã làm tổn thương anh. Anh ta đã hành xử thật đáng kính trọng, đúng với tư cách là một quý ông – bất chấp sở thích chưng diện ăn chơi của một chàng công tử.

Nhưng nếu Lionel thực sự yêu nàng? Nếu hắn thực sự muốn cầu hôn nàng? Có lẽ nàng sẽ trở thành vợ hắn. Vợ của Lionel thay vì là vợ của Hartley. Lúc này nàng cảm thấy một cảm giác nhói lên quen thuộc của ham muốn dậy lên tại nơi sâu kín nhất của nàng.

Nhưng vẫn sẽ tốt hơn cho nàng nếu như nàng trở thành vợ của Hartley.

“Một người khác đã cầu hôn tôi,” nàng nói. “Và tôi đã chấp thuận anh ấy. Bởi vì tôi muốn thế.”

“Bởi vì nàng yêu anh ta?” Đầu hấn dịch chuyển gần hơn đến nàng. Mắt hấn rơi xuống môi nàng “Nàng có thể nói những từ này không, Samantha? ***Bởi vì tôi yêu hầu tước Carew?***”

“Cảm xúc của tôi đối với người tôi đã đính hôn không hề liên quan đến ngài, thưa quý ngài,” nàng nói.

“Còn với tôi thì sao ?” hấn hỏi. “Nàng có thể thật lòng cho tôi biết, Samantha, rằng nàng không yêu tôi hay không?”

“Câu hỏi đó thật là thiếu lịch sự,” nàng nói.

“Nàng không thể, phải không nào ?” Mắt hấn nài nỉ nàng.

Nàng mím chặt hai môi mình lại với nhau.

Cuộc gặp gỡ ấy khiến nàng phiền muộn cả nhiều ngày sau đó. Nhưng chỉ còn hai tuần lễ nữa là đến lễ cưới của nàng. Nàng đặt tâm trí mình vào lễ cưới và cả việc chuẩn bị cho nó. Nàng mong chờ nó.

Jenny và Gabriel sẽ không đến dự lễ cưới. Samantha cảm thấy vừa thất vọng nhưng cũng thật nhẹ nhõm khi nhận được lá thư của chị mình. Nàng ghét việc nghĩ đến sự vắng mặt của họ tại lễ cưới nàng, nhưng nàng cảm thấy sợ, nếu họ đến đây và chạm mặt Lionel đâu đó tại London.

Bản thân Jenny cũng cảm thấy vô cùng thất vọng. Nhưng vì Gabriel luôn không muốn để chị nàng đi đâu vào những tháng đầu – hoặc những tháng cuối – trong thời gian thai nghén. Trong thư chị nàng đã giải thích như thế. Anh ấy luôn sợ rằng chị sẽ sảy thai, làm mất đứa bé, đồng thời phá hủy sức khỏe chính mình. Nhưng anh cũng cảm thấy rất tiếc giống như chị gái nàng.

“Anh ấy đã bảo rằng anh ấy hết sức ấn tượng bởi sự khôn ngoan của em đấy, Sam,” Jenny viết. “Và chị cũng phải nói thêm rằng anh ấy không có ý ám chỉ đến việc em kết hôn với một người đàn ông còn giàu có hơn cả anh ấy. Chồng chị tán dương em vì đã chọn lựa Đức ngài Carew chính vì lòng tốt và sự đôn hậu của anh ta.

“Chị cũng phải nhấn mạnh rằng, em đã rất xấu khi gặp anh ấy tại Highmoor trước khi đến London mà không hề kể cho bọn chị. Thật đáng xấu hổ! Vậy mà chị đã rất thất vọng khi ngài hầu tước hiển nhiên đã trở về nhà ngay sau ngày em rời khỏi đây. Chị đã nuôi hy vọng sẽ gắn kết được hai người dù chị chưa bao giờ thú nhận điều này với Gabriel. Anh ấy có lẽ sẽ quàng quác lên mất vì chiến thắng và sẽ không bao giờ để chị quên điều đó.

“Sam yêu dấu, chuyện này thật **lãng mạn**. Chị ao ước được chia sẻ hạnh phúc với em. Những cuộc gặp gỡ đầy bí ẩn tại khuôn viên Highmoor, nỗi buồn khi xa cách, và một người tình tương tư đã đuổi theo em để chiếm lại trái tim em. Hai người sẽ kết hôn, và sống hạnh phúc mãi mãi về sau đó – lạy chúa! Em có thấy “trạng thái thú vị” mà chị đang có lúc này đây đã tác động đến chị thế nào không ? Ôi, chị *ước* rằng bọn chị sẽ có mặt tại hôn lễ của em. Chị

thích ngài hầu tước khùng khiếp, Sam à, và dĩ nhiên là chị *yêu* em. Chúng ta sẽ là láng giềng của nhau.Ồ chị lại đang nói lung tung nữa rồi.”

Lá thư tiếp tục với lời chỉ dẫn thật nghiêm khắc rằng Samantha phải sử dụng ảnh hưởng mới mẻ của nàng để thuyết phục Quý ngài Carew đem nàng trở về nhà ngay sau đêm tân hôn của nàng – “tất cả các tân lang đều có thể bị xoay chuyển nhẹ nhàng chỉ bởi vì một ngón tay bé nhỏ của ai đó, Sam ạ.”

“Và đừng bao giờ – chị nhắc lại, ***dừng khi nào*** – lắng nghe lời bài giảng của dì Aggy về đêm trước lễ kết hôn dù chỉ bằng nửa tai” chị nàng kết thúc. “Dì sẽ khiến em run lấy bầy, Sam ạ, với lời cảnh báo về nghĩa vụ, sự đau đớn, khó chịu và nỗi cam chịu trong vài phút mỗi đêm, rằng tất cả những lợi ích mà hôn nhân đem đến sẽ bù đắp cho cái bốn phần không hề dễ chịu mà chị vừa đề cập đến. Việc thực hiện nghĩa vụ ấy thật đẹp, thật kỳ diệu và tốt cùng thích thú, Sam ạ, nếu được cùng với người em yêu – chị đang trích dẫn từ kinh nghiệm bản thân đấy, dù chị đang đỏ cả mặt khi viết ra những dòng này. Hãy hưởng thụ nó, em yêu quý, vào đêm tân hôn và cả từng đêm sau đó – ôi chị đã đỏ mặt hơn cả lúc trước mất rồi.”

Ngay cả Jenny cũng không hề biết nguyên nhân kết hôn thật sự của nàng. Nhưng điều đó không quan trọng. Tình yêu đã mở lối cho chị nàng và Gariel. Nhưng một tình yêu hạnh phúc chỉ là một thứ hàng hóa cực kỳ quý hiếm. Còn Samantha lại cảm thấy hạnh phúc hơn khi thỏa lòng với một điều hoàn toàn khác.

Nàng chờ đợi ngày hôn lễ với sự mong mỏi và thiếu kiên nhẫn khó che giấu. Một khi đã kết hôn, mọi thứ trong đời nàng sẽ được an bài. Nàng có thể tiếp tục sống một cách thoải mái mãi mãi về sau.

Đôi khi người ta cảm thấy như thể ngày đó mãi mãi sẽ không bao giờ đến.

CHƯƠNG 12

Nhà thờ Thánh George, tại quảng trường Hanover – một nơi được ưa chuộng để thực hiện lễ kết hôn. Ngày đầu tiên của tháng sáu – một thời điểm thường được ưa chuộng khác – để ai đó tổ chức một lễ cưới. Thời tiết hôm nay thật lý tưởng. Hơn cả lý tưởng – với bầu trời không gợn một chút mây, buổi sáng trời nóng nhưng không hề quá ngột ngạt. Nhà thờ chen chúc rộn rã với người của *giới thượng lưu* trong những trang phục hết sức tân thời.

Nếu đã bao giờ chàng có một giấc mơ khởi đầu bằng niềm vui của một đám cưới thì đó chính là lúc này, Hầu tước Carew suy tư trong lúc chàng chờ đợi thật căng thẳng trước thềm nhà thờ cùng với Công tước Bridgwater lúc này đang nghiêm trang một cách khác thường. Sẽ có nhiều điều hơn để nói trong không khí tĩnh lặng thân mật của một nghi lễ được tổ chức kín đáo riêng tư, với sự tham dự của gia đình và những người bạn cực kỳ thân thiết, nhưng đó không phải là điều mà chàng mong muốn cho chính bản thân chàng.

Chàng muốn cả thế giới này chứng kiến hạnh phúc của họ. Chàng muốn cả thế giới này biết chàng là một gã may mắn đến thế nào. Chưa bao giờ chàng mơ đến việc giành được cho chính bản thân chàng một cô dâu dịu dàng, xinh đẹp, một người mà, hơn tất cả mọi điều, đã chọn chàng hoàn toàn vì chính bản thân chàng. Chàng chưa bao giờ mong đợi tìm thấy một cô dâu sẽ yêu chàng. Và dù chàng đã mơ về một giấc mơ trong đó chàng yêu một người phụ nữ, chàng thật sự lại chưa bao giờ trông đợi mình được đáp lại, cũng không chút nào ngờ rằng sức mạnh của tình yêu lại mãnh liệt đến như vậy.

Được kết hôn cùng với một người phụ nữ mà chàng yêu và người đó cũng yêu chàng, đặc biệt là khi nàng tình cờ lại là người phụ nữ đẹp nhất nước Anh – ồ, phải rồi, đó chính là một cơ

hội để đón mừng cùng với tất cả bè bạn của chàng và của nàng.

Các cô dâu thường hay đến trễ. Thậm chí việc đến sớm hay ngay cả đến đúng giờ cũng được cho là không phải phép. Nó biểu hiện sự háo hức thái quá, điều mà một quý cô sẽ không bao giờ thể hiện trước bất kỳ ai hay bất cứ cái gì.

Nhưng Samantha đã đến đúng giờ. Và nếu như hầu tước có thể cười trong giờ khắc ấy, thì chàng sẽ mỉm cười. Nếu nàng tỏ ra quá háo hức, thì niềm hạnh phúc của chàng lại càng thêm trọn vẹn. Nhưng chàng không thể mỉm cười. Ngay từ giây phút đầu tiên, chàng đã quá căng thẳng đến mức chàng đã e sợ rằng khi đứng dậy, đôi chân chàng sẽ không thể đỡ nổi cơ thể chàng. Và rồi chàng nhìn thấy nàng.

Chàng chỉ nhận thức được một điều duy nhất rằng nàng đẹp đến mức làm hơi thở chàng nghẹn lại. Chàng còn thực sự không nhìn thấy lớp muslin màu hồng mỏng trên eo chiếc váy, thật đơn giản và hoàn toàn duyên dáng như hầu hết các trang phục khác của nàng, chàng cũng không thể nhìn thấy những bông hoa đang kết dẹt trên những lọn tóc xoắn vàng, hay những chùm hoa mộc mạc nàng đang cầm trong tay. Chàng còn chẳng nhận ra tử tước Nordal, đang khoác tay nàng đi dọc lối nhà thờ tiến về phía chàng.

Tất cả những gì chàng thấy chỉ là Samantha. Cô dâu của chàng.

Nàng trông nhột nhột và có phần sợ hãi. Nàng không nhìn sang trái, hay bên phải đám đông đang tụ họp tại lễ cưới nàng, dù rằng tất cả mọi người, có lẽ không hề có ngoại lệ, đều đang ngẩng nhìn nàng. Nàng đang nhìn – thẳng về phía chàng. Và chàng nhận ra nỗ lực mỉm cười qua đôi môi hơi cong lên của nàng. Chàng cười đáp lại nàng, dù chàng không chắc gương mặt chàng phản ứng theo mong muốn của chàng. Chàng hy vọng nàng nhận biết từ ánh mắt chàng rằng chàng đang mỉm cười với nàng, khuyến khích và chào đón nàng.

Rồi khi họ đến bên chàng, chàng chợt hiểu, như thể chàng gần như chưa hề nhận thấy điều này trước đó, rằng đây là ngày cưới của họ, chỉ trong một vài phút nữa thôi họ sẽ kết hôn. Không gì có thể thay đổi. Cho đến tận cuối cuộc đời. Chàng bắt gặp phu nhân Brill, lúc này đang bắt đầu thút thít ở hàng ghế trước.

“Các con thân yêu, chúng ta tụ tập ở đây...”

Những câu từ quen thuộc. Trong một nghi lễ quen thuộc. Tất cả đều thật quá thân quen. Thế nhưng cũng thật mới lạ và kỳ diệu. Bởi vì đây là thời khắc mà buổi lễ được tổ chức và lời nói được đọc lên cho họ – cho chính chàng và người yêu dấu của riêng chàng.

Chàng nghĩ buổi lễ diễn ra thật ngắn ngủi, cùng với lời hứa hẹn sẽ yêu thương, trân trọng và bảo vệ nàng qua tất cả những nốt thăng trầm trong cuộc sống, lắng nghe nàng thề ước lời sẽ yêu thương, kính trọng và vâng lời chàng – dù sẽ không bao giờ chàng đòi hỏi tình yêu của chàng phải vâng lời chàng nếu nó đi ngược lại ý muốn của nàng. Buổi lễ tuy thật ngắn gọn nhưng đã tóm tắt những gì quan trọng nhất.

Chỉ trong vài phút cùng một vài lời nói, đã thay đổi hai cuộc đời mãi mãi. Hai sinh mệnh đã được kết giao và trở thành một. Chồng và vợ. Một cơ thể, một linh hồn.

Chàng để ý bàn tay của Bridge hơi run lên khi đưa chiếc nhẫn cho chàng. Tay chàng từ lâu đã không còn như thế. Chàng trượt chiếc nhẫn vào ngón tay nàng. Một biểu tượng hữu hình tượng trưng cho sự đoàn tụ và tình yêu vĩnh cửu.

“Với chiếc nhẫn này, anh xin được cưới em ...”

Và với thân thể này, anh xin được tôn thờ em, chàng nói bằng trái tim, bằng ánh mắt và cả đôi môi chàng. ***Người yêu dấu của anh.***

Mọi nghi lễ đã kết thúc. Hầu như trước cả khi tâm trí chàng bắt đầu thấu hiểu rằng nó đây, sự kiện quan trọng nhất của cuộc đời chàng. Hôn lễ đã kết thúc.

“và giờ ta tuyên bố các con là vợ chồng...”

Gương mặt nàng vẫn còn nhột nhạt. Mắt nàng sáng ngời, và đầy tin tưởng dăm dăm nhìn vào mắt chàng.

Chàng hôn nàng, thật nhanh và nhẹ nhàng trên đôi môi nàng. Và khi đám đông đang thì thầm điều gì đó nghe như thể là những tiếng thở dài đồng loạt, thì chàng mỉm cười với nàng. Cơ trên khuôn mặt chàng lần này đã tuân theo ý chí của chàng. Chàng mỉm cười với cô dâu, vợ của chàng.

Và nàng cười đáp lại chàng.

Đôi khi hạnh phúc có thể gần như là nổi thống khổ, chàng đã khám phá ra điều đó vào cái ngày nàng chấp thuận lời cầu hôn của chàng. Nhưng đôi khi nó có thể là cả biển trào của một niềm vui sướng cực kỳ thuần khiết mà xác thân dường như sẽ không sao chứa đựng mà không thể vỡ toang thành hàng triệu mảnh.

Họ cùng nhau ký vào tờ đăng ký. Và khi một giai điệu huy hoàng được phát ra từ chiếc đàn organ, chàng khoác lấy cánh tay phải của nàng bên phía trái của chàng, dẫn lối đưa nàng trở lại con đường mà nàng đã rảo bước cùng với cậu nàng chỉ cách đây vài phút. Nàng đang mỉm cười, chàng nhận ra khi ngắm nhìn toàn bộ khuôn mặt nàng, sắc hồng của nàng đã trở về trên đôi má. Chàng mỉm cười với đám đông đang tụ tập nơi kia, trong đó chỉ có một số ít người chàng biết rõ, nhưng hầu hết là những người chàng chỉ vừa gặp vào tháng trước. Nơi đó có phu nhân Brill, đôi mắt đỏ và nụ cười đầm nước. Với Gerson, nhấp nháy mắt trong lúc miệng đang toác ra cười. Và Lionel với vẻ mặt không cảm xúc thật khó mà đoán biết.

Họ đã ra đến ngoài vỉa hè, âm thanh từ cây đàn organ đột ngột trở nên yếu ớt ở ngay phía sau họ, một đám đông nhỏ của những kẻ hiếu kỳ cách chiếc xe ngựa đang đứng chờ một quãng đường không xa. Sẽ nhanh thôi, khách khứa nhà thờ sẽ đổ ra đường và tạo nên một sự xô đẩy hỗn loạn. Chàng vươn tới bằng bàn tay phải đơ cứng và nhẹ nhàng đặt nó lên cánh tay nàng.

“Samantha Wade, nữ hầu tước Carew.” chàng nói. Chàng muốn là người đầu tiên, sau linh mục, được nói to danh xưng đó. “Em trông còn đẹp hơn cả những lời dành để ca tụng em nữa đấy.”

“Ồ, anh quá lời rồi.” Nàng cười phá lên không thành tiếng. “Và anh trông cũng thật đẹp đến tuyệt vời, Hartley.”

Chàng thích thú nghĩ, nàng đang nhìn chàng qua ánh mắt của tình yêu.

Khoảnh khắc gần như riêng tư giữa họ đã kết thúc.

Phòng khiêu vũ tại dinh thự Carew, Stanhope Gate, thật rộng lớn. Nhưng ngay cả như thế, căn phòng lại dường như quá chật chội với sự xuất hiện của giới thượng lưu tụ tập quanh những chiếc bàn dài đón mừng buổi sáng sau lễ kết hôn của họ. Bên cạnh chồng, Samantha lại đang chết lặng như khi nàng thức dậy kể từ giấc ngủ chập chờn. Thật khó mà nắm bắt hiện thực rằng mọi việc đã kết thúc, mọi thứ đã xong. Nàng đã kết hôn. Hartley giờ đã trở thành chồng nàng.

Cả ngày hôm qua nàng đã phát ốm vì sự thiếu quyết đoán của nàng. Ốm hoàn toàn theo nghĩa đen. Nàng đã nôn đến ba lần và đã bắt gặp cái nhìn dò xét của dì nàng. Nhưng cơn nôn nao xảy ra hoàn toàn do thần kinh căng thẳng và sự lưỡng lự vào phút chót. Liệu có đúng không khi kết hôn vì tư lợi – vì sự an toàn! Điều gì sẽ xảy ra nếu, sau tất cả, cuộc sống lại mang tình yêu đến cho nàng? Có lẽ sẽ là quá muộn để khám phá ra điều đó sau ngày mai.

Nàng đã thú nhận với dì Aggy sự căng thẳng của nàng. Nàng phải nói *điều gì đó* sau khi dì nàng đã thẳng thắn hỏi nàng phải chăng tình trạng này sẽ còn tiếp diễn.

“Bởi vì nếu đúng,” dì Aggy đã nói với một tiếng thở dài sau khi nàng cam đoan với bà rằng điều đó không phải là sự thật – bà nói với một vẻ gần như là thất vọng, “ta sẽ không phải chỉ

dẫn con điều mà con sẽ chờ đợi vào đêm tân hôn. Ta không mong muốn sẽ làm con thêm sợ, con yêu dấu, nhưng sự phòng bị bao giờ cũng tốt hơn.”

Bà đã tiếp lời với bài giảng huấn mà Jenny đã cảnh báo nàng từ trước. Samantha đỏ bừng mặt trước hình ảnh và những lời miêu tả khá nhạt nhẽo vô vị về tiến trình kết hợp của hai thân xác – nhiều điều trong số đó nàng không hề biết. Nhưng một phần của tâm trí nàng đang đặt ở nơi nào đó khác, miễn cưỡng xoay về những nỗi nghi ngờ của nàng một lần nữa.

Lionel đã nhảy với nàng hai lần trong suốt hai tuần vừa qua. Mỗi lần hắn đều nhột nhột, nghiêm nghị và căng thẳng, nhưng tất nhiên, lại đẹp trai đến mức không thể tin được. Hắn đã không hề nhắc đến vị hôn phu của nàng. Sự thật là, hắn đã nói – bằng lời – rất ít. Đôi mắt xanh của hắn chất chứa còn nhiều hơn. Và bằng cách nào đó nàng thấy thật khó khi ngăn mình không nhìn vào mắt hắn trong lúc những vũ điệu – những điệu valse – đang diễn ra.

Hắn đã cư xử thật mực thước trong cả hai tuần ấy. Cũng đúng mực và đáng tôn kính như Francis, như Jeremy, như Ngài Robin và tất cả các quý ông là bạn của nàng. Có lẽ nàng sẽ cảm thấy thích hơn nếu hắn hành xử rõ ràng theo cách của một con rắn.

Vì thế mà nàng lại bắt đầu ngờ vực một lần nữa. Ngờ vực sự xét đoán của nàng dành cho hắn. Sáu năm là khoảng thời gian dài. Chừng đó năm hắn đã ở nước ngoài. Hắn đã già đi, từ tuổi hai mươi nay đã thành ba mươi mốt. Từ một anh trai trẻ nay đã là một gã đàn ông trưởng thành.

Nếu như trong suốt thời gian qua hắn hoàn toàn chân thật ? Hắn nói rằng hắn muốn nàng trở thành bá tước phu nhân của hắn. Và cùng với hắn, nàng sẽ biết được độ cao vùi vọt của một tình yêu lãng mạn ra sao.

Và cả chiều sâu nữa. Có lẽ hẳn không chân thật. Ngay cả nếu hẳn thật sự muốn cưới nàng và đã thực sự làm điều đó, liệu hẳn còn tiếp tục chung thủy với nàng trong suốt quãng đời còn lại của hai người ? Nàng có lại nếm trải nỗi bất hạnh vốn dĩ là thái cực đối lập với niềm vui của tình yêu hay không?

Nàng đang làm một điều đúng đắn. Kiểu xúc cảm mà nàng và Hartley có cùng nhau – nàng đã không thể tin được mình lại sử dụng một từ mạnh mẽ thế – sẽ không bao giờ thay đổi. Chàng sẽ luôn cân cần và dịu dàng với nàng. Họ sẽ luôn mãi là những người bạn. Nàng sẽ không cần phải sợ chàng phản bội nàng. Và nàng – nàng sẽ hiến dâng bản thân mình sau khi họ kết hôn. Nàng hy vọng rằng họ sẽ sớm có những đứa trẻ – chắc chắn chàng mong muốn một cuộc hôn nhân thông thường. Và nàng sẽ cảm thấy bình an.

Nhưng những hồ nghi cứ liên tục dậy sóng và gợn lên suốt cả đêm và ngày – một chu trình bất biến của sợ hãi, hốt hoảng, yên tâm và chắc chắn.

Và giờ mọi thứ đã kết thúc. Nàng có thể để những mối hoài nghi được ngủ yên. Đã quá muộn để hoài nghi thêm nữa. Nghi thức kết hôn đã tác động nàng sâu sắc vượt xa cả sự chờ đợi của nàng. Dường như tận cho đến khi được thấy chàng vào sáng nay, thật thanh lịch và thậm chí là đẹp đẽ trong chiếc áo khoác mới màu xanh, chiếc quần chèn xám và áo linen trắng toát, nàng nhận ra sự liên kết giữa họ thật thực tế, và đầy lý trí đến thế nào. Nhưng cuối cùng hóa ra sự liên kết đó lại ẩn nấp dưới hình thức của một cuộc hôn nhân. Chàng sẽ không chỉ là người bạn mà nàng đã quyết định chung sống suốt cả cuộc đời. Chàng còn là chồng của nàng.

Nàng run lên cùng với hiện thực cuối cùng ấy.

Chàng khẽ chạm tay nàng bằng những đầu ngón tay và nghiêng người về phía nàng. “Em ăn ít quá đấy,” chàng nói.

Nàng cười nhẹ. “Một cô dâu ăn ngon lành không phải sẽ làm mọi người ngạc nhiên sao ?” nàng hỏi.

Nàng yêu cái cách mắt chàng cười. Nàng giật mình khi thấy mình có thể gần như xiêu lòng chỉ với một nụ cười như thế.

“Ngày mai,” chàng nói. “Em sẽ ăn được trở lại vào ngày mai.”

Nàng cảm thấy mặt mình đỏ ửng. Nàng vẫn chưa hề cảm thấy sợ khi đêm nay sẽ đến, dù những lời cảnh báo của dì Aggy và những nhận thức mới chớm của nàng cho thấy nó không đơn thuần chỉ là một sự xâm nhập về cơ thể. Không, nàng chẳng hề kinh hãi nó. Nàng chỉ có đôi chút xấu hổ với ý nghĩ sẽ làm việc đó với một người bạn thay vì với một người tình.

Họ được chào đón bởi một số lượng quan khách đáng kinh ngạc bên phía ngoài nhà thờ, hầu hết mọi người đều hôn lên má và siết tay nàng, bắt tay Hartley – nàng để ý thấy chàng đưa ra bàn tay trái – và cả hôn chàng, nếu tình cờ vị khách đó lại là nữ giới. Nhưng ngay cả khi ấy, nàng vẫn chẳng hề để ý đến bất kỳ ai. Và ngay cả lúc này, khi nàng đang ngồi ăn – hay đúng hơn là chỉ ngồi đây – trong trại thái mụ mẫn đến mức nàng không hề nhìn thẳng vào mỗi một quan khách. Một số ít người – những người bạn của Hartley – nàng thậm chí còn không rõ hay chỉ biết loáng thoáng qua bóng dáng bên ngoài.

Chàng đã giới thiệu nàng với quý ngài Gerson, một trong những người bạn thân thiết của chàng, vào hai tuần trước trong một buổi tiệc chiều. Nàng mỉm cười với quý ông ấy và anh ta nháy mắt lại nàng. Dường như anh ta xem đám cưới của người bạn thân thiết là một câu chuyện đùa. Thực tế là anh đã tuyên bố với nàng rằng chưa bao giờ anh thấy Hartley ở trong thành phố trong suốt mùa Lễ hội nên anh đã đoán ắt hẳn phải có một người phụ nữ đằng sau sự xuất hiện của chàng lần này.

“Trời ơi, mọi thứ giờ đây đều trở nên sáng rõ như ban ngày đến mức tôi phải nhắm cả hai mắt lại khi thấy nàng, tiểu thư Newman.” Anh nói. “Carew quả là một chú chó may mắn.”

Phòng khiêu vũ còn có sự xuất hiện của Quý ngài Hawthorne đang ở phía sau, cách Francis một khoảng không xa. Ngày hôm nay Francis trông thật bắt mắt với chiếc áo khoác màu vàng chanh và áo ghi lê màu lục nhạt. Lúc này trông như thể anh đang cọt nhĩa với một vài tiểu thư xung quanh. Hẳn anh đã cười nói rất nhiều cho đến giờ phút này.

Liệu anh có thực sự nghiêm túc? Có lẽ là không. Dường như anh đã phục hồi rất tốt. Nàng hy vọng rằng anh không nghiêm túc. Nàng cảm thấy rất thích anh.

Và ở đằng kia – ồ chúa ơi. Chúa ơi! Có phải hẳn đã ở đó trong suốt thời gian qua hay không? Hẳn đang ngồi ngay chính giữa phòng khiêu vũ, dễ nhận ra đến choáng váng, tới mức nàng không thể nào tin rằng hẳn đã không thành linh xuất hiện từ thình không. Hẳn có ở nhà thờ hay không? Hẳn đang làm gì ở đây? Chắc chắn hẳn không ở trong số khách mời của nàng. Và cũng chẳng của Hartley, dù chàng đã bảo một số khách mời chỉ được chàng thông báo miệng và không muốn phiền hà khi thêm họ vào danh sách gửi thiệp của chàng. Nhưng Hartley không thể nào mời *hắn*.

Mắt nàng gặp hẳn và hẳn đáp lại nàng, kiên định và u ám trước khi nàng dứt mắt mình quay

đi. Nàng đã không nhận ra căn phòng đột ngột nóng lên như thế nào, không khí trở nên nặng nề hơn với hàng trăm mùi nước hoa khác nhau ra sao. Nàng gắng gượng thở bằng miệng thật chậm rãi.

Những lời phát biểu, chúc mừng, tiếng vỗ tay và những tiếng cười vang lên. Hartley đứng lên đáp tạ còn nàng lại mỉm cười và chạm vào cánh tay chàng, nhận thức rằng chàng đang nói điều gì đó tán dương nàng và điều gì đó đến sự may mắn của chàng.

Chàng thật ngọt ngào làm sao. Tại sao chàng lại không nhận ra chính nàng mới là người may mắn ? Nàng cảm thấy một làn sóng của sự hân hoan đột ngột dâng lên – tất cả đã kết thúc cùng với những mối hoài nghi nay đã an nghỉ, cuối cùng nàng cũng đã an toàn. Với người đàn ông mà nàng tin tưởng và yêu mến.

Những người chưa đích thân đến chúc mừng họ bên ngoài nhà thờ nay đã tới để thực hiện nghi thức ấy. Khách khứa tụ tập khắp nơi trong phòng khiêu vũ trong lúc những người hầu kín đáo dọn dẹp những chiếc bàn ăn. Các khách mời dạo bước từ trên đại sảnh, trong phòng vẽ ra đến cả sân hiên và đi ra phía khu vườn. Samantha đang bị tách ra khỏi chồng nàng, chàng lúc này đang bị kéo vào đâu đó trong căn phòng vẽ bởi một người nàng hầu như không hề quen biết với chủ ý muốn chàng gặp một vị thái phu nhân quen biết với ông nội chàng. Còn Samantha bấy giờ đang được dẫn vào khu vườn cùng với nhiều người bạn gái, hai trong số đó đang khoác tay vào nàng.

Ở nơi đó, nàng đón nhận những lời tán dương từ đám đông ve vãn trước kia – nàng gần như có thể hình dung ra giọng nói của Gabriel miêu tả quang cảnh ấy và mỉm cười, dù đột nhiên, nàng cảm thấy nhớ anh và Jenny khủng khiếp.

Francis đùa cợt rằng tất cả bọn họ sẽ chìm trong tang tóc vào ngày hôm sau và sẽ xuống

dốc mãi mãi kể từ giờ phút đó. Nhưng nàng đã đập mạnh vào tay anh và nhắc anh nhớ đến lối cư xử trên bàn tiệc cách đây vài phút trước trông khó có thể xuất phát từ một người đàn ông đang héo hon vì một tình yêu không được hồi đáp.

Anh ngoác miệng cười, nắm lấy đôi bàn tay nàng và hôn lên hai má nàng. Ngài Robin tiếp theo, rồi kể đến là Jeremy Nicholson cùng rất nhiều người khác.

Nàng nghĩ mình phải tìm Hartley. Thật không đúng khi tách biệt khỏi chàng.

“Ôi chúa ơi.” Nàng đột ngột kêu lên khi mắt nàng bỗng mờ đi và những giọt nước mắt rơi trên má nàng. Việc vãn chuyện cùng những người cầu hôn và những người bạn cũ đã khiến nàng một lần nữa nhận ra cuộc sống của nàng đã thay đổi vĩnh viễn, giờ đây nàng đã trở thành một cô dâu, và một người vợ. Ý nghĩ đó thật dễ chịu. “Ôi trời, tôi đã thật ngốc nghếch đến thế nào.”

“Nàng thấy không, Samantha ?” Ngài Robin nói. “Nàng đang thương tiếc cùng với chúng tôi. Nhưng chính xác là cho ai trong chúng tôi cơ chứ ? Đây chắc là một câu hỏi khêu gợi nhiều trí tò mò.” Anh ta mỉm cười với vẻ thật chân thành trong lúc Francis trao nàng một chiếc khăn tay lớn làm từ vải lanh.

Nàng chấm nhẹ chiếc khăn trên mắt và nắm chặt nó trong tay nàng. Francis đã quay đi và hướng sự chú ý của mình đến một trong các quý cô đã ngồi kế anh ở bàn tiệc.

“Có một thứ cũ và một thứ mới.” một giọng nói lặng lẽ vang bên tai nàng, nàng xoay người

lại, dứt khỏi đám đông vẫn đang nấn ná bên nàng. “Những viên ngọc trai là thứ nàng đã có từ khi còn bé. Tôi đoán là của mẹ nàng. Còn chiếc váy thì hoàn toàn mới và thật duyên dáng.”

“Cám ơn ngài,” nàng ngập ngừng mỉm cười với Lionel. Nàng không muốn hỏi hắn đang làm gì ở đây. Nàng sợ rằng hắn ắt hắn đã tỏ ra trâng tráo đến mức không mời mà đến. Nhưng tại sao cơ chứ ?

“Một thứ đi mượn,” hắn nói, ngón tay dài cắt tỉa gọn gàng búng nhẹ trên chiếc khăn đang được nàng nắm chặt trong tay. “Không có thứ gì màu xanh sao, Samantha?”

“Tôi đã chẳng hề nghĩ đến điều đó,” nàng nhìn vào đôi mắt xanh của hắn. Trông chúng có vẻ buồn.

“Tôi có nghĩ tới,” hắn nói. “Tôi mang đến cho nàng một món quà cưới. Một vật báu gia truyền. Nó luôn luôn quý giá đối với tôi. Tôi muốn trao cho nàng vật ấy vào lễ cưới của nàng.” Đôi mày hắn cau lại trong chốc lát, nhưng sau đó hắn mỉm cười và rút từ trong túi một chiếc hộp nhỏ. Hắn không trao nó cho nàng mà tự tay mở chiếc hộp hé lộ vật đang chứa ở bên trong. Mắt hắn không rời khỏi khuôn mặt nàng trong suốt cả khoảng thời gian đó.

Nàng hít vào thật sâu. Bên trong là một chiếc trâm kiểu cũ nhưng rất đẹp với những viên kim cương gắn xung quanh một viên ngọc lục bảo.

“Một vật nào đó màu xanh,” hắn nói.

“Ồ, thưa quý ngài,” nàng nói đầy đau đớn. Món quà đó thật đẹp mà cũng quá riêng tư. “Tôi không thể.”

“Không.” Hấn nhẹ nhàng đáp. “nàng không thể từ chối một món quà cưới, đúng không nào ? Đó chính là kỷ niệm về – sự quý trọng của tôi, Samantha?”

“Không”. Nàng vẫn lắc đầu. “Nó quá – mang tính cá nhân, thưa đức ngài. Tôi chân thành cảm ơn ngài. Thật đấy. Nhưng tôi không thể nào nhận nó.”

“Kể cả khi Hartley sẽ nói bất cứ điều gì nếu như nàng từ chối nó ?” hấn hỏi.

“H-Hartley?” Nàng cau mày nhìn hấn.

Hấn đột nhiên cười phá lên. “Người em họ của tôi,” hấn nói. “Harley. Thực tế là chúng tôi đã lớn lên cùng nhau. Cậu ấy vẫn chưa hề kể cho nàng điều đó sao ? Và tôi cũng vậy, cho đến bây giờ, đúng không nào ? Có đôi điều mà ta cứ tưởng rằng người khác sẽ phải biết; nhưng chẳng có cơ sở nào chúng tỏ là nàng biết cả. Tôi thật sự xin lỗi. Mẹ tôi và cha anh ấy là hai chị em. Tôi đã trải qua phần lớn tuổi thiếu niên của mình tại Yorkshire, Highmoor.”

Nàng chợt nhớ đến một năm, khi Jenny sắp ra mắt xã hội thượng lưu, và đính ước giữa chị cùng Lionel sẽ được công bố chính thức, nhưng sau đó mọi chuyện đã bị hoãn lại bởi vì Lionel phải đến Yorkshire thăm người cậu đang bị ốm rất nặng của mình. Điều đó cũng khiến nàng

nhớ đến mối thâm thù cá nhân sâu nặng giữa Lionel và Gabriel, nó đã khiến Jenny bị ném vào giữa một vụ tai tiếng với kết quả chị buộc phải cưới Gabriel. Nhưng nàng không bao giờ biết hay hỏi tất cả từng chi tiết của sự việc ấy. Lionel chính là ***anh họ*** của Hartley!

“Rõ ràng việc ấy đã làm nàng ngạc nhiên.” Hấn nói trong khi nhấc chiếc trâm ra khỏi cái hộp có đệm lót lót nhung. “Nhưng nàng thấy đấy, nàng và tôi đã trở thành những người họ hàng thông qua cuộc hôn phối này. Đây là một vật ***gia bảo***. Bây giờ thì nàng không thể từ chối nó nữa chứ? Nàng thật sự phải có thứ gì đó màu xanh.”

“Phải rồi,” nàng ngập ngừng nói. “Cảm ơn, thưa quý ngài.”

Nàng quan sát một cách ưu tư khi nhìn hấn nhấc chiếc trâm từ trong hộp, rồi tự mình cài chúng lên chiếc váy, chỉ ngay phía trên ngực trái của nàng. Đầu ghim bị cứng. Những ngón tay hấn đang nấn ná tại nơi ấy trong một khoảnh khắc tưởng chừng như vô tận, hơi nóng xuyên qua lớp vải muslin trên chiếc váy khiến thịt da nàng bỏng rát. Khi hấn đã cài xong và ngắm nghía công trình của chính mình, một bàn tay của hấn buông xuống và phớt chạm núm vú nhạy cảm của nàng.

“Đúng thế,” hấn nhẹ nhàng nói. “Tôi biết đó là nơi chiếc trâm sẽ thuộc về, Samantha. Tôi chỉ ước hoàn cảnh lúc này sẽ khác, hôm nay nàng đã là cô dâu của người khác. Nhưng tôi chúc nàng có được hạnh phúc từng phút một, Sam yêu quý.” Hấn cúi chào nàng thật duyên dáng, mắt hấn lưu lại trên mắt nàng.

“Cảm ơn ngài, Lionel,” nàng nói, và chỉ nhận ra khi đã quá muộn rằng nàng đã sử dụng tên thánh của hấn, một điều mà nàng đã không làm từ cách đây sáu năm. “Tôi phải đi tìm chồng tôi.”

“Chồng nàng.” Hấn lặp lại. Nỗi buồn trở lại trên mắt hấn. Nàng xoay người và vội vã tiến về phía ngôi nhà, dù trên đường nàng đã bị khách khứa chặn lại hôn chúc mừng ít nhất ba lần trước khi đặt chân đến cửa.

Bằng cách nào đó chàng thấy mình đang bị dồn vào góc bởi năm phu nhân đứng tuổi, tất cả họ đều tỏ ra hài lòng khi hồi tưởng đến cha chàng hay người ông của chàng – “gã đẹp trai quý quái ấy” – và tất cả bọn họ đều đồng ý rằng chàng đã rất sai khi luôn dấn mình khỏi ánh mắt của đám đông.

“Bọn ta đang hy vọng rằng phu nhân Carew sẽ thay đổi được ngài,” một vị phu nhân nói và làm chàng giật nảy bởi danh xưng mới của Samantha.

“Và thật ra thì, ngài biết đấy,” một người khác xen vào thẳng thắn đến mức thiếu tinh tế. “ngài không nên giấu mình chỉ bởi vì ngài khắp khiễng với một bàn tay co rút. Nhiều người hùng thời chiến của chúng ta còn tệ hơn nhiều. Cậu trẻ Waters, cháu trai của chị gái tôi, đã về nhà với một bên chân bị mất và bên còn lại bị cưa đến tận gối.”

Thật là cả một sự nhẹ nhõm khi nhìn thấy Samantha nơi cửa phòng tranh, nàng nhìn xung quanh cho đến khi tìm thấy chàng. Tất cả mọi người nàng lướt qua đều muốn kéo nàng lại, chúc tụng và hôn nàng, nhưng sau năm phút, nàng đã đứng bên chàng, mỉm cười và dễ dàng nhập cuộc cùng các vị lão phu nhân, hai người trong số đó còn đưa ra những lời khuyên trần tục cho nàng về đêm sắp tới đã cùng phá lên cười khúc khích và khiến mặt nàng đỏ ửng – cũng như chính chàng.

Samantha có những kỹ năng giao tiếp để giải thoát họ ra khỏi tình huống ấy chỉ sau một vài phút. Chàng hướng đến đại sảnh cùng nàng, nơi mà vài người khách đã bắt đầu cáo biệt. Họ không có thời gian để trò chuyện riêng tư vì liên tục bị ngắt quãng bởi khách mời.

Chàng ao ước có được sự riêng tư. Chàng chính là người muốn có được một đám cưới lớn, và thật sự chàng đã không hề tiếc nuối gì về điều đó. Đây là một ngày đáng nhớ đối với họ cho đến cuối đời. Nhưng chàng mong mỗi được ở riêng với nàng. Ngay cả khi mới hơn nửa ngày trôi qua, chàng sẽ không thể khiếm nhã đến mức cố đưa nàng vào phòng ngủ trước khi thời điểm đó đến, điều chàng muốn chính là sự kề cận của nàng, chỉ hai người cùng nói chuyện hay thậm chí yên lặng ngồi bên nhau.

Bất thần chàng cảm thấy nhớ những buổi chiều ở Highmoor. Sẽ rất nhanh thôi. Trong vòng một tuần, họ sẽ trở lại nơi đó và cùng nhau sống hạnh phúc mãi mãi.

Cuối cùng, chàng đưa nàng ra vườn, băng qua đám khách ít ỏi còn lại. Chàng hít vào không khí trong lành, khoác tay nàng quanh cánh tay chàng, và cùng nàng dạo bước đến những khóm hồng nhỏ trong sự mong đợi điều đó sẽ cho họ được đôi chút riêng tư. May mắn thay không ai ở đó. Chàng đưa nàng đến chỗ chiếc ghế sắt và ngồi kế bên nàng.

Chàng nói: “Ai đó nên nói cho anh biết, người mà chú rể ít được gặp nhất trong ngày cưới chính là cô dâu của anh ta.”

“Nhưng tất cả điều này rất dễ chịu, Hartley,” nàng nói, xoay người lại mỉm cười với chàng.

Và đó là lần đầu tiên chàng thấy nó. Mắt chàng gắn chặt vào nó và chàng cảm thấy máu đang rút kiệt trong đầu chàng.

“Ở đâu em có được cái đó ?” chàng thì thầm.

“Gì cơ?” nàng cau mày. Nhưng mắt nàng hướng theo mắt chàng và nàng đỏ bừng mặt trong khi bao phủ tay mình lên đó. “Lionel – Q – Quý ngài Rushford đã trao nó cho em như là một món quà mừng cưới,” nàng nói. “Anh ta nói đó là vật gia bảo của gia đình. Của gia đình *anh*. Anh ta nói – em đã không biết đó là anh họ anh, Hartley. Em không biết hai người có quan hệ gần nhau đến thế. Anh ta ngụ ý rằng anh muốn em có nó. Và anh ta đã đùa cợt về vật gì đó màu xanh. Em đã có ba thứ khác nhau, – ngọc trai của mẹ em, chiếc váy mới, chiếc khăn em mượn của Francis Kneller. Em – anh có nhận ra nó không?”

Vật đó là của mẹ chàng. Một trong những vật sở hữu quý báu của bà, được cha chàng tặng trong ngày cưới của họ – một “vật gì đó màu xanh” mà bà vẫn thường hay nhắc đến. Bà đeo nó gần như rất thường xuyên. Bà đã bảo chàng rằng khi bà mất, chàng hãy cầm lấy nó và trao cho cô dâu của chàng vào một ngày nào đó. Vì lý do nào đó mà chiếc trâm đã dính chặt vào tâm trí chàng hơn bất cứ thứ gì sau khi bà mất, chàng đã săn tìm chiếc trâm, đã hỏi cha nàng, cô của chàng – mẹ của Lionel – về nó, chàng đã rất tiếc chiếc trâm, và dường như đôi khi, sự tiếc thương ấy cũng chính là nỗi tiếc thương của chàng dành cho mẹ chàng.

Chàng chưa bao giờ tìm thấy nó.

Lionel đã có nó. Có lẽ hẳn đã lấy chiếc trâm hay có thể nó đã được trao cho Lionel. Nhưng không có ai nói với chàng, Hartley, về điều này. Chàng đã tìm kiếm nó trong suốt nhiều năm, một cuộc tìm kiếm vượt qua cả ranh giới của lí trí.

Và giờ chiếc trâm đó cuối cùng cũng được trao lại cho cô dâu của chàng – qua bàn tay của Lionel.

“Phải, anh nhận ra nó,” chàng nói. “Nó là của mẹ anh.”

“Ồ,” nàng thốt lên với sự nhẹ nhõm. “Không phải cử chỉ này rất chu đáo sao, Hartley, vì anh ta đã trao nó cho em ? Chiếc trâm đã được trao lại cho anh thông qua em. Đó là món quà cưới cho cả hai chúng ta. Nó là của anh cũng như của em vậy.”

“Nó là của em, Samantha,” chàng nói “cũng như nó đã từng là của mẹ anh. Em đeo nó rất đẹp.”

Nàng mỉm cười nhìn chàng và chạm nhẹ chiếc trâm một lần nữa. Nhưng cảm xúc của chàng lúc này là cơn thịnh nộ bất lực và sâu sắc – phần lớn là vào chính bản thân chàng. Chàng nhận ra ngoại trừ chiếc nhẫn cưới, chàng chưa chuẩn bị cho nàng một món quà nào khác. Chiếc trâm tuyệt đẹp bằng ngọc lục bảo của mẹ chàng, một “vật nào đó màu xanh” trao trong ngày cưới, lại là món quà từ chính tay Lionel.

Hắn đang dự tính cái quái quỷ gì đây?

Liệu đó có phải là một tặng phẩm làm lành của hủn ?

Hầu tước chẳng có dù chỉ là một khoảnh khắc tin vào điều đó.

CHƯƠNG 13

Thông thường nàng vẫn luôn là người khách trọ trong căn nhà của một người khác. Nàng đã quen với việc ngủ trong một căn phòng lạ lẫm. Có thể nói rằng nàng không hề có lấy một ngôi nhà thực sự của chính mình trong suốt nhiều năm. Giờ đây, thật khó để bắt kịp hiện thực ấy, sự thật rằng căn phòng này giờ đã là của nàng. Nàng thuộc về Dinh thự Carew cũng như nàng thuộc về Highmoor Abbey bởi thực tế là nàng đã thành hôn với người chủ của hai nơi ấy.

Nàng choàng đôi tay ôm lấy người mình, mặc dù lúc này nàng không hề thấy lạnh, nàng đảo mắt nhìn căn phòng vuông vức rộng lớn với trần nhà cao hình vòng cung, được sơn phủ hình ảnh đồng quê bình dị, cùng với thảm trải sàn ấm áp, bàn ghế trang trí thật thanh nhã và một chiếc giường xung quanh bọc màn trướng bằng nhung.

Dường như đây là một cuộc hôn nhân thông thường – tất nhiên rồi, chẳng có lý do nào khiến nó khác đi cả. Chàng đã nói rằng chàng sẽ đến gặp nàng sớm. Tâm trí nàng chợt nhớ lại những điều mà hôm qua dì Aggy đã nói và những dòng Jenny đã viết trong lá thư gửi nàng. Nhưng nàng không hề mong đợi bất cứ cảm xúc tột đỉnh nào diễn ra trong đêm tân hôn của nàng. Nàng không hề chờ mong sẽ tìm thấy sự khó chịu và sợ hãi. Cũng như nàng chẳng hề mong đợi sẽ khám phá ra nó thật đẹp đẽ và kỳ diệu ra sao. Nàng chỉ mong đợi – hay hy vọng – nó sẽ thú vị.

Nàng đang đi dạo quanh khắp phòng, nàng nhận một tiếng gõ nhẹ trên cánh cửa khiến nàng dừng lại. Nàng không lên tiếng mời chàng bước vào. Chàng mở cánh cửa, tiến vào bên trong và đóng nó lại sau lưng chàng. Chàng đang mặc một chiếc áo khoác thêu màu rượu với cổ áo làm bằng vải satin. Chàng mỉm cười với nàng khi bước dọc căn phòng để đến bên nàng, đôi tay

chàng mở rộng vươn tới nàng.

“Anh đã nghĩ rằng giây phút này sẽ không bao giờ đến.” Chàng nói. “Anh đã chờ đợi nó một cách thật đáng hổ thẹn trong suốt cả ngày hôm nay. Cả tháng nay.”

Chàng không mang găng tay. Nàng nhận ra mình đang nhìn lướt qua bàn tay phải của chàng lúc này đang nắm lấy đôi tay nàng. Nó trông có vẻ nhợt nhạt và gầy hơn bàn tay trái. Những ngón tay chàng cong gập chỗ các khớp nối, rũ xuống cũng như cổ tay chàng.

“Anh ước rằng anh có thể toàn vẹn hơn cho em,” chàng nói.

“Toàn vẹn ư ?” Nàng nhìn vào trong mắt chàng. “Ý anh là về tai nạn đó của anh ư ? Anh nghĩ rằng điều đó tạo nên sự khác biệt nào đối với em sao ? Bởi vì anh khập khiễng ? Và bởi vì anh đã mất đi một vài chức năng khả dụng của bàn tay? Mọi phương diện quan trọng đối với cá nhân em thì anh toàn vẹn. Em chỉ tiếc khi nào những điều này làm cho anh đau đớn mà thôi.”

Nàng nhắc bàn tay phải của chàng và cọ nó trên má để cảm nhận những ngón tay của chàng. Và rồi nàng quay đầu hôn lên chúng.

“Cảm ơn em,” chàng nói. “Anh đã hơi sợ hãi.”

Nàng mỉm cười nhìn chàng – và đỏ mặt.

“Em cảm thấy căng thẳng sao?” chàng hỏi.

“Không hẳn.” Nàng đáp, “ chỉ là chút – xấu hổ, có lẽ vậy.” Nàng phá lên cười. “Em cho rằng có cả sự căng thẳng nữa. Nhưng không phải sợ hãi hay miễn cưỡng.”

Chàng bước gần hơn đến mức hầu như chạm sát vào nàng, những ngón tay trên bàn tay trái đặt trên má nàng. “Anh có đôi chút kinh nghiệm,” chàng nói, “đó không phải là một sự khoe khoang, nhưng nó là để làm em yên dạ. Anh biết cách khiến em thư giãn và trao sự sung sướng cho em. Và anh tin mình có thể giảm thiểu đến mức thấp nhất nỗi đau lần đầu tiên của em.”

Và rồi chàng hôn nàng.

Samantha cảm thấy ngạc nhiên, mặc cho sự thật rằng đây chính là đêm tân hôn của họ và chàng mới đến buồng ngủ của nàng, mặc cho thực tế chàng đã hôn nàng tại lễ hội Rochester – dù đó là theo yêu cầu của chính nàng. Nàng đã không hề mong đợi chàng sẽ hôn nàng tối nay. Ở một khía cạnh nào đó, hôn chỉ là cử chỉ của tình yêu và sự lãng mạn.

Nhưng nàng cảm thấy vui mừng. Nàng vòng cánh tay quanh cổ và tựa sát người chàng. Chàng thật ấm áp, thoải mái và dường như quen thuộc. Chàng đã nói rằng chàng biết cách làm nàng thư giãn. Ngay lúc này chàng đang làm điều đó. Sẽ không phải là sự thư giãn nếu bị kéo ngay đến bên chiếc giường và thực hiện hoạt động hôn nhân mà không có bất kỳ sự dạo đầu nào trước đó. Bờ môi nàng tách ra cùng cảm giác ấm áp và mật thiết với sự gần gũi của thịt da ngày một tăng lên. Nàng cảm nhận lưỡi chàng đang ve vuốt trong miệng nàng.

Nàng nhắm mắt lại khi chàng hôn lên chúng, lên hai thái dương, cằm và cổ nàng. Tóc chàng mềm mại và mượt mà giữa những ngón tay nàng. Nàng ngạc nhiên thầm nghĩ, có vẻ như chàng muốn họ trở thành người yêu, cũng như là những người bạn, người chồng và người vợ trong cùng một mối quan hệ hôn nhân.

Miệng chàng trở lại tìm kiếm khuôn miệng nàng. Bàn tay chàng xoa dọc lên và xuống trên lưng nàng, giúp cho nàng thêm thư giãn. Tay trái chàng luồn qua phía trước, nhẹ nhàng xoa dịu một bên ngực nàng. Một cách vô thức, nàng xoay người cho đến khi ngực nàng ôm trọn trong bàn tay chàng và ngón tay cái của chàng xoa nhẹ trên núm vú nàng.

Ồ, cảm nhận về chàng thật tuyệt. Nàng biết rằng chàng đang cảm thấy rất tuyệt. Dì Aggy của nàng đã sai – liệu cuộc hôn nhân của dì tệ hại đến vậy sao ? Điều này thật đáng yêu. Dù hiển nhiên rằng, đây chưa phải là hoạt động phối ngẫu mà nàng chờ đợi.

“Chúng ta sẽ cảm thấy thoải mái hơn khi nằm xuống.” chàng nói trên môi nàng, như thể chàng đọc được những ý nghĩ của nàng.

Nàng tự hỏi nếu thời gian trôi qua, khi mà tất cả điều này đã trở thành thói quen thường nhật, liệu rằng nàng có còn nghĩ đến nó chút nào hay không. Nhưng đột nhiên, khi nàng ngã xuống trên chiếc giường, nhìn chàng thổi tắt những ngọn nến, và chờ đợi chàng đến bên nàng, nàng bỗng nhiên mừng rỡ vì đây chính là lần đầu tiên của nàng. Hai trải nghiệm quan trọng nhất trong đời nàng – ngày cưới của nàng và lần phối ngẫu đầu tiên của nàng – xảy ra trong cùng ngày hôm nay, và nàng muốn nhớ cả hai điều đó như hai kỷ ức thú vị nhất trong suốt cả cuộc đời nàng.

Chàng luồn cánh tay phải bên dưới đầu nàng, kéo nàng lại gần chàng trước khi hôn nàng lần nữa. Lúc này chàng chỉ mặc chiếc áo ngủ, nàng cảm nhận được điều đó. Chàng thật ấm áp. Nàng nép mình vào hơi ấm của chàng. Chàng mang đến cảm giác vững chắc và đáng tin cậy. Nàng cảm thấy vui mừng vì đó chính là chàng. Nàng cũng thật vui vì đây không phải là trải nghiệm của tình yêu và sự đam mê cuồng nhiệt. Nàng có thể sẽ trở nên sợ hãi. Đây là điều nàng có thể hưởng thụ. Hoàn toàn.

“Vâng” nàng thì thầm khi chàng chạm vào ngực nàng một lần nữa. “Cảm giác này tuyệt quá, Hartley,” tay chàng dờ đến bầu ngực kia.

Nàng như rơi vào một giấc mơ thức tỉnh của niềm vui sướng đầy viên mãn. Nàng hầu như không nhận biết chỉ ngay trong giây lát sau, chàng đã mở những nút áo trước ngực nàng, luồn tay vào bên trong xoa dịu hai bầu ngực trần trụi của nàng. Hiển nhiên chẳng có gì phải xấu hổ cả.

“Tuyệt đẹp,” chàng thì thầm trên môi nàng. “Mượt hơn cả lụa.”

Nàng có chút nhận biết khi chàng nhấc váy nàng lên đến hông. Nhưng cảm xúc của nàng chỉ là sự hiếu kỳ không hề ngượng ngập. Giờ khắc đó đến rồi sao? Nàng đã sẵn sàng chờ điều ấy. Nhưng chàng không thực hiện những điều nàng trông đợi. Những đầu ngón tay chàng nhẹ nhàng chạm vào mặt trong của đùi nàng, trong khi mặt sau của những ngón tay chàng chạm vào làn da của chân kia. Cảm giác đó quá dễ chịu. Nàng nhẹ nhàng tách đôi chân nàng.

Và rồi tay chàng dịch chuyển lên trên khi những ngón tay chàng chạm vào nơi bí ẩn, tách mở những nếp gấp và nhẹ nhàng xoa dịu chúng. Người nàng khẽ căng lên rồi sau đó lại mềm đi. Chàng là chồng nàng. Đó là quyền của chàng. Và thật sự điều này quá tuyệt. Nàng chưa bao giờ

mong chờ chuyện này. Và rồi sau đó cơ thể nàng lại căng lên một lần nữa khi cảm thấy và nghe thấy sự ẩm ướt của chính nàng.

“Không, không.” Chàng nói bên tai nàng. “Em đừng hoảng sợ. Điều này hoàn toàn tự nhiên. Nó sẽ giúp em làm dịu đi những cơn khó chịu. Đó là cách mà cơ thể em chuẩn bị cho anh.”

Dì Aggy đã không hề nói điều này. Nàng lại thư giãn cơ thể mình. Dù chính xác đó không phải là sự thư giãn. Nàng cảm thấy – khát khao ? Không, có lẽ là không phải hoàn toàn như thế. Nàng không hề muốn cảm thấy khao khát hay bất cứ thứ gì liên quan đến đam mê. Cơ thể nàng đang thực hiện công việc chuẩn bị và chờ đợi chàng. Phải, chàng đã miêu tả nó thật chính xác. Cơ thể nàng đã sẵn sàng.

Và rồi, khi chàng nhấc người lên trên nàng, nàng đón chào sức nặng và đôi chân chàng đang mở rộng nàng. Hơi thở nàng trở nên nhanh hơn. Nàng chống hai tay thật mạnh trên chiếc nệm.

Chàng, ngay trên nàng. Và chậm rãi, chắc chắn tiến vào trong nàng.

Và – phải, điều ấy cho đến lúc này là trải nghiệm kỳ diệu nhất của nàng trong cả ngày hôm nay. Có lẽ là trong cả cuộc đời nàng. Những lời cảnh báo của dì Aggy dường như lúc này thật ngốc nghếch. Không có sự đau đớn, ngoại trừ một khoảnh khắc ngắn ngủi khi nàng nghĩ không thể đủ cho chàng và cảm nhận chàng đâm xuyên vào nàng, đồng nghĩa với việc nàng không còn là một cô gái trong trắng. Nhưng không còn cơn đau nào khác, ngay cả khi sự chật chội và kéo giãn vượt ngoài mong đợi của nàng. Chàng lớn hơn nhiều so với trí tưởng tượng và mong đợi của nàng. Và khi chàng đã hoàn toàn được bao bọc bởi nàng, nàng cảm thấy mình – như đã kết hôn, dù nàng biết rằng điều này chưa kết thúc.

“Anh có làm em đau không?” hơi thở chàng cù vào tai nàng.

“Không.” Nàng vòng tay ôm trọn lấy hông chàng. “Cảm giác thật tuyệt, Hartley.”

“Nâng chân em lên đi.” chàng nói. “Em sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Nếu em thích thì có thể vòng chân em quanh anh sau đó.”

Sau đó. Dì Aggy đã nói, trong vài giây , những chuyển động sẽ làm sự khó chịu tăng thêm. Cách tốt nhất là nín thở và đếm, chậm rãi đến mười – hay hơn nữa nếu cần thiết. Jenny đã không đồng ý như thế.

Nàng gập chân và chống người trên chiếc nệm ở hai bên chân chàng.

Chàng bắt đầu chuyển động. Chậm rãi, vào và ra, cho đến khi bắt đầu tạo nên một nhịp điệu. Nàng có thể nghe được sự ẩm ướt nhưng hiểu rằng nó sẽ dễ dàng hơn cho những chuyển động của chàng, và đem đến cho nàng khoái cảm thay vì sự khó chịu và đau đớn.

Chuyển động đó kéo dài thật lâu. Khi nhịp điệu chàng dần tăng lên, nàng chợt nhớ đến lời gợi ý xoắn chân nàng quanh chàng. Đôi chân chàng thật mạnh mẽ, nàng vẫn lơ đãng trước khi tư thế mới của nàng đã biến nàng trở thành một phần trong nhịp điệu của chàng và nàng bỗng chốc buông mình cho sự thoải mái nguyên sơ ấy một lần nữa.

Nàng thấy tiếc khi cảm nhận chuyện ấy đang đến hồi kết thúc. Trước kia nàng đã sợ chuyện này sẽ kéo dài suốt cả đêm. Nhưng chuyển động của chàng đang chậm lại, và những cú đẩy vào bên trong mỗi lúc một sâu dần. Chàng dẫn sát vào trên nàng trong khi chân nàng khóa chặt lấy chàng, kéo chàng vào sâu hơn và làm co rút những lớp cơ ở nơi sâu kín bên trong mà cho đến giờ nàng mới biết đến sự tồn tại của chúng.

Và rồi, nàng cảm nhận được một luồng ấm áp, và nàng biết rằng đó là hạt giống của chàng đang được giải thoát vào bên trong nàng. Tiếng thở dài của chàng kề sát bên khuôn mặt nàng, và nàng cũng đáp lại bằng một tiếng thở dài thỏa mãn trong cùng giây phút ấy. Nàng đã trở thành vợ chàng, trên tất cả mọi mặt. Cảm giác đó thật mỹ mãn, vượt hơn cả những gì nàng đã tưởng tượng. Vẫn có cách, nàng nghĩ, trở thành người tình của nhau mà không cảm thấy sức mạnh hủy diệt của nỗi đam mê tình ái dành cho nhau.

Chỉ là một cảm giác thật ấm áp – hợp nhất. Nàng cảm thấy là một khi ở bên chàng vào thời khắc đó và ngẫm nghĩ những lời nói vang lên trong nghi thức kết hôn thật đúng biết bao. *Một khối.*

Nàng sẽ cảm thấy tiếc vì mọi chuyện đã kết thúc cho đến đêm mai. Nàng không hề muốn chàng rời đi. Nàng chẳng muốn sẽ cô đơn một mình thêm một lần nữa, ngay cả khi nàng cảm thấy mệt. Chàng thật ấm áp, thoải mái và nặng nề bên trên nàng. Nàng muốn chàng thiếp đi để nàng có thể níu giữ sự êm dịu và niềm vui sướng trong ngày cưới của nàng lâu hơn chút nữa.

Nhưng chàng không hề ngủ sâu. Chỉ giây phút sau, chàng cựa mình tỉnh dậy.

“Anh xin lỗi,” chàng nói, nhấc mình lên khỏi nàng. “Chắc rằng anh đang đè bẹp em.”

Chàng vẫn chưa rời khỏi giường nàng ngay lập tức. Chàng nằm kề bên nàng. Và nàng quay lại đối mặt với chàng, mỉm cười nhìn chàng. Nàng có thể nhìn thấy chàng thật rõ ràng trong bóng tối. Chàng luồn cánh tay bên dưới đầu nàng lần nữa và cười đáp lại nàng.

“Điều đó thật – “

“Em đã không biết rằng –“

Họ nói cùng lúc và cũng ngừng lời cùng một lúc. Nàng đợi chàng tiếp lời và nép sâu hơn vào hơi ấm của chàng.

“Anh đã không biết rằng người ta có thể yêu thật sâu sắc và cũng được đáp trả lại tình yêu một cách dịu dàng”, chàng nói.

Tình yêu? Chàng chỉ muốn nói đến hành động vừa qua của họ thôi đúng không?

“Anh vẫn cảm thấy thật khó mà tin được,” chàng nói. Giọng chàng ngái ngủ “rằng em yêu anh. Anh đã yêu em ngay khi vừa nhìn thấy em, hiển nhiên là thế. Trông em thật đáng yêu và thanh thản, khi em nhìn vào tu viện từ bên cánh door như thể em thuộc về nơi ấy. Và rồi anh lại lên tiếng, quá bất ngờ và xấu hổ. Nhưng khi đó em đẹp và đáng khao khát theo một cách quá tự nhiên – anh không thể không chú ý có bao nhiêu người đàn ông nơi đây đã ngưỡng mộ em như thế nào. Và anh cũng chưa bao giờ cảm thấy ngừng kinh ngạc và thật biết ơn vì em đã yêu anh

trong số bao nhiêu người đàn ông khác. Anh lại thật hết sức bình thường.”

“Anh không hề -“

Nhưng chàng đã đặt một ngón tay lên môi nàng “anh chưa dứt lời khen em đâu,” chàng nói. “Anh đã theo em đến London bởi vì cuộc sống thiếu em ở Highmoor quá trống vắng và đau đớn. Anh nghĩ có lẽ nếu anh được gặp em lần nữa, và được nói chuyện với em thêm một lần nữa, anh có thể xoa dịu bớt nỗi đau tồn tại trong trái tim anh. Nhưng khi anh thấy nỗi vui mừng trên gương mặt em, và rồi em yêu cầu anh hôn em, thú nhận rằng em yêu anh... Không, anh không thể tả hết tất cả nỗi lòng mình, em yêu quý. Sẽ chẳng có từ nào để nói lên được niềm vui sướng ấy.”

Ôi chúa ơi. Ôi chúa ơi ! Đừng. Xin đừng. Nàng có thể phải mất chàng. Nàng sẽ mất chàng. Những xúc cảm như thế này sẽ không thể kéo dài. Nó cũng không thể nào lắng xuống trở thành tình bạn hay là một sự yêu mến. Nó sẽ chỉ biến thành nỗi căm ghét và đau đớn. Thành sự tuyệt vọng mà thôi.

Chàng kéo nàng vào sát hơn vào chàng cho đến khi môi chàng chạm vào môi nàng.

“Anh yêu em,” chàng thì thầm nói. “Anh không chắc rằng có bao giờ anh nói thật to những lời này với em hay chưa. Những từ ngữ ấy thật khó diễn đạt đến kỳ lạ. Em đã cho anh một món quà thật quý giá khi thốt lên những từ ngữ ấy cho anh. Anh yêu em. Anh yêu em.”

Nàng nuốt mạnh thành tiếng và dấu khuôn mặt mình bên vai chàng. “Hartley,” nàng nói, “Ồ,

Hartley.” Nàng đang khóc, thổn thức và dầm nước mắt, và dường như nàng không thể ngăn mình lại được. Mọi thứ đều sụp đổ. Nàng đã không hề hay biết. Giả như được biết, nàng có thể ngăn chặn chuyện này ngay từ đầu. Nhưng giờ đã quá muộn. Tại sao nàng lại cho rằng chàng sẽ có cùng cảm giác như nàng ? Chàng chưa bao giờ nói tại sao chàng muốn cưới nàng. Chỉ đến lúc này nàng mới nhận ra điều đó. Và nàng lại cưới chàng để trốn khỏi những nỗi khiếp hãi và sự bấp bênh của nỗi đam mê.

“Em yêu,” Chàng ôm chặt lấy nàng, nhưng giọng nói của chàng thật dịu ngọt. “Người yêu dấu, anh biết. Đôi khi một trái tim có thể tràn đầy đến mức tự chúng tuôn ra theo những phương cách thật đáng ngạc nhiên. Đây lại là một ngày tràn đầy cảm xúc đối với em nữa. Anh có làm em đau trong lúc yêu em hay không?”

“K – không,” nàng nói. “Chuyện khi nãy tuyệt lắm, Hartley. Em thích nó.” Những từ ngữ ấy dường như thật không cân xứng. Nhưng nàng không muốn cảm thấy, hay nói đến, bằng bất cứ câu từ nào mạnh mẽ hơn. Chuyện đó *đã* rất tuyệt. Nàng *đã* thấy thích nó.

Nàng không muốn chàng yêu nàng. Không phải theo cái cách mà chàng đang nói đến. Một tình yêu lãng mạn, cuồng nhiệt, đầy đam mê. Nàng nhớ đến cảm xúc và nỗi thống khổ song hành khi nó khiến nàng thất vọng. Nếu nàng muốn trải nghiệm đam mê một lần nữa, thì nàng sẽ cưới Lionel và chia sẻ cảm xúc đó cùng với hắn – trong một khoảng thời gian. Cho đến khi chuyện đó lại đến hồi kết thúc.

“Nó sẽ trở nên tuyệt hơn nữa,” chàng nói. “Anh muốn em sẽ cảm thấy thật dễ chịu với những gì đã xảy ra trong lần đầu, tình yêu của anh ạ. Anh muốn em thích nó. Nhưng hãy còn nhiều điều hơn nữa. Còn rất nhiều điều em sẽ được trải nghiệm. Những điều anh muốn chỉ cho em – và được em hướng dẫn lại cho anh. Em biết đấy, chuyện đó phải đến từ hai phía, dù ngay lúc này em vẫn chưa thể nhận ra. Và chúng ta sẽ còn phần lớn cuộc đời còn lại trước mắt để khám phá điều đó.”

Hartley, nàng nghĩ, mắt nàng khép lại bên vai chàng, *đừng yêu em. Em không muốn anh yêu em.*

“Chỉ một lúc thôi,” chàng nói khi nàng trở nên sục sịt. “Anh có một chiếc khăn tay bên túi áo ngủ.” Chàng rời khỏi giường và nhìn quanh trong bóng tối. Chàng ghé lại bên mép giường khi nàng quệt nước mắt và khịt mũi vào khăn tay của chàng.

“Đừng rời xa em,” nàng nói với nỗi sợ hãi đột ngột dâng lên. Dù nàng không rõ điều nàng vừa nói là ngay bây giờ, ngay trong khoảnh khắc này, hay trong một tương lai mơ hồ nào đó của cuộc đời họ. Nàng đã cảm thấy thật an toàn với chàng. Nhưng cảm giác của nàng giờ đây lại là sự bối rối và có phần sợ hãi.

“Rời xa em ư?” Chàng cúi người xuống và vén một lọn tóc xoắn đang buông lơi của nàng ra phía sau tai. “Anh cưới em một phần cũng vì chỉ ít anh được ngủ bên em, tình yêu của anh. Đó không phải là cách anh nói chệch đi của việc ta yêu nhau, dù nó cũng là một phần trong đó.” Chàng mỉm cười. “Anh muốn em nằm trong tay anh mỗi đêm. Anh muốn có được cảm giác kết hôn cùng em. Nhưng chúng ta đều đang rất mệt. Anh nghĩ là mình nên ngủ, cùng nhau, được chứ?”

“Vâng.” Nàng nhắc đầu đặt lên cánh tay chàng khi chàng nằm trở lại bên nàng. Nàng cuộn tròn vào chàng, uống vào hương vị nồng ấm của chàng. Nàng lại cảm thấy hầu như an toàn trở lại.

“Hartley.” Nàng chỉ có thể trao anh một điều duy nhất vào giây phút này mà thôi. “Em không khóc bởi vì chuyện ấy không tốt đẹp. Em khóc chỉ bởi vì nó rất tuyệt. Bởi vì cả ngày hôm

nay đều rất tuyệt.”

“Anh biết, tình yêu của anh ạ.” Chàng nâng cằm nàng và khẽ đặt một nụ hôn lên đó. “Em không biết cơ thể em đã nói lên cảm xúc của em sao? Anh biết rằng nó tuyệt. Giờ thì ngủ đi nào.”

Nàng thấy mình mệt mỏi đến tận xương. Nàng cảm thấy mình đang rơi ngay vào giấc ngủ. Giờ nàng đã bước vào cuộc hôn nhân này, đó là một trong những suy nghĩ của nàng trước khi thiếp đi. Nàng không hề cảm thấy tiếc nuối như lẽ ra nàng phải thế. Có lẽ nàng có thể giữ chặt chàng ở mức tình bạn để chàng không bao giờ có thể rời bỏ hay làm tổn thương nàng, ngay cả khi tình yêu mà chàng cảm thấy ngay lúc này đã chết.

Chàng chưa bao giờ tin vào hạnh phúc-mãi-mãi-về-sau. Với những câu chuyện để làm hài lòng nhưng đứa trẻ thì điều đó tốt thôi. Trẻ thơ cần phải được đảm bảo một niềm tin vào hạnh phúc đến suốt đời. Chàng biết đời sống thực tế của hầu hết mọi người đều là những chuỗi dài của đỉnh cao và vực sâu, và điều tốt nhất mà ai đó có thể hy vọng chính là những nốt thăng hoa sẽ nhiều hơn và cao hơn vực sâu của sự trầm lắng.

Có lẽ chàng vẫn còn chưa thể tin vào hạnh phúc-mãi-mãi-về-sau. Nếu như chàng thật sự ngừng lại, để suy xét việc này, thì lý trí của chàng sẽ buộc chàng phải thừa nhận đâu đó trong tương lai, những khó khăn và phiền muộn cùng với nỗi buồn sẽ tái hiện trong cuộc sống của chàng. Nhưng chàng đã quá chắc chắn với niềm hạnh phúc tốt đỉnh xảy ra trong đời chàng với hai ngày trọn vẹn sau lễ kết hôn đến nỗi chàng cho rằng mình sẽ không bao giờ phải chịu đựng nỗi đau thêm một lần nữa.

Và chàng cũng sẽ không bao giờ để cho vợ chàng phải chịu đựng. Suốt cả phần đời còn lại của chàng, chàng sẽ hiến thân mình cho hạnh phúc của nàng.

Sau này chàng mới nhận đó quả là một sự xét đoán thiếu chín chắn về tương lai. Nhưng đó là một điều có thể hiểu được. Chàng đang yêu một người phụ nữ và người ấy cũng yêu chàng, họ còn là một đôi mới cưới. Cuộc sống còn có thể dâng tặng thêm điều gì hơn, ngoại trừ những tháng ngày bất tận bên nhau cùng với những đứa trẻ của họ nữa chứ ?

Dù chưa bao giờ công khai thảo luận với bất cứ ai, nhưng chàng tin mọi người đều cho rằng theo phép tắc thì một người chỉ ân ái với vợ mình một lần trong đêm và có lẽ cũng không nên thường xuyên như thế. Người ta nói rằng khoái lạc của người đàn ông luôn là bốn phần khó chịu của người phụ nữ. Nếu ai đó cần phụ nữ nhiều hơn mức được cho là phải phép, thì luôn có đủ phụ nữ rất sẵn lòng cung ứng cho ham muốn ấy chỉ để đổi lại bằng một mức phí phù hợp mà thôi.

Nhưng chàng không quan tâm đến sự phải phép. Việc cho phép chàng thực hiện quyền của hôn nhân không phải là một bốn phần khó chịu đối với Samantha – ngay từ giây phút đầu tiên chàng đã biết được điều đó. Chàng không mong ước bất cứ người đàn bà nào khác ngoại trừ vợ chàng trong suốt phần đời còn lại của hai người. Không phải nhu cầu của chàng nhiều hơn mức thông thường cho phép. Chỉ vì mãi mãi chỉ có vợ chàng chính là người mà chàng muốn mà thôi.

Trong đêm tân hôn, cả hai đều thiếp đi mệt mỏi, họ thức dậy cùng nhau trước lúc bình minh, mỉm cười ngái ngủ nhìn nhau và chìm vào trong giấc ngủ một lần nữa. Nhưng nỗi khao khát lại đánh thức chàng, và chàng đã yêu nàng thêm một lần khác sau khi nàng đoan chắc với chàng rằng nàng không bị đau. Chàng giữ cuộc ái ân kéo dài, gần như là chậm, vào ngay trong nàng mà không có màn dạo đầu. Chàng tìm hãm sự giải thoát của mình cho đến khi cảm nhận

cơn khoái cảm của nàng.

Họ dạo quanh công viên vào buổi sáng, lúc này nơi đây hầu như vắng vẻ, cả hai men theo những con đường yên tĩnh, tạo ra cảm giác cả hai người đang ở vùng thôn quê thay vì ngay giữa thành phố nhộn nhịp. Thậm chí nơi đây còn có những chú hươu đang rong ruổi như lúc họ còn ở Highmoor. Cả hai nắm tay nhau khi thấy mình không bị ai quan sát, cùng nói về cảnh quan xung quanh, và về Highmoor. Thật luôn dễ dàng khi trò chuyện cùng Samantha. Chàng thấy mình may mắn vì đã có một người bạn và một người yêu ngay trong chính con người của vợ chàng. Nàng trông rạng rỡ lúc trò chuyện và mỉm cười rất nhiều lần với chàng. Nàng **thích** chàng cũng như nàng đang yêu chàng, chàng ngấm ngấm và cảm thấy thích thú trước ý nghĩ riêng tư ấy.

Họ đánh chiếc xe ngựa dạo khắp vùng quê trong suốt cả buổi chiều, họ chọn những hướng đi để tránh chạm mặt với những người khác. Họ ngồi bên nhau, tay trong tay, cùng ngấm ngấm những cảnh quan thiên nhiên mà không cần phải nói chuyện với nhau. Chàng nghĩ, đó là một điều khác nữa ở Samantha. Họ có thể ngồi im lặng bên nhau hàng giờ mà vẫn cảm thấy thật thoải mái. Như thể tâm trí họ gần như song hành cùng nhau, dù họ hiếm khi nào so sánh để biết chắc hơn về điều đó.

Cả **giới thượng lưu** chắc hẳn sẽ sửng sốt về điều chàng đã làm khi họ về đến nhà vào giờ uống trà. Họ có dùng trà, nhưng sau đó chàng lại đưa nàng vào giường ân ái thêm một lần nữa. Hiển nhiên rằng chuyện đó không hề thiếu thi vị, nàng đã cam đoan với chàng cùng với một nụ cười gần như ranh mãnh khi chàng đề nghị điều đó. Nàng là vợ chàng. Nàng là của chàng mỗi khi chàng muốn. Và hiển nhiên chàng không phải van xin để có nàng.

Chàng yêu nàng hai lần trong đêm đó. Ngày hôm sau trôi qua cũng giống như hôm trước, ngoại trừ trời mưa ngay sau buổi ăn trưa và họ cùng trải qua cả buổi chiều trên giường, đầu tiên là để yêu nhau, rồi thiếp đi, sau đó lại tâm sự về Highmoor và những điều họ sẽ làm trong cả mùa hè. Chàng bảo họ sẽ lên đường vào ngày mốt. Chàng đã định sẽ khởi hành sớm hơn,

nhưng chàng không muốn kết thúc khoảng thời gian thơ mộng này bên nàng quá sớm. Chuyển đi một chỗ, cùng những chiếc giường trong quán trọ sẽ thật kém thoải mái để yêu nhau chứ không giống như trên chiếc giường này.

Chàng lại gần gũi nàng thêm ba lần nữa trong đêm ấy. Chàng thật sự phải để nàng nghỉ ngơi vào ngày mai và cả đêm mai nữa, chàng tự cấm đoán mình với một nụ cười khi ôm nàng trong tay và nhìn căn phòng dần sáng khi bình minh hé mở trong lúc nàng đang ngủ. Chẳng phải chuyện yêu đương quá sức đối với nàng. Nàng thích thú niềm vui thân xác khi được đón nó cùng chàng. Chàng không hề nghi ngờ điều đó. Nhưng cho đến giờ hầu hết vai trò của nàng rất thụ động. Nàng chỉ nằm yên tiếp nhận khi chàng chiếm lĩnh nàng.

Chàng có thể đưa nàng đến đỉnh thăng hoa. Chàng có thể khơi gợi nỗi đam mê và nâng nó lên đến đỉnh cao rồi giữ nàng bên bờ vực thẳm. Chàng có thể dạy nàng chủ động trong cuộc giao hoan giống như chàng. Chàng cũng có thể hướng dẫn nàng âu yếm chàng và làm cơn khoái cảm của nàng thêm mãnh liệt. Chàng có thể làm được điều đó. Chàng mong chờ đến điều đó.

Nhưng giờ vẫn chưa phải lúc. Nàng chưa sẵn sàng cho sự bùng nổ đam mê. Chàng không thể nói tại sao chàng biết được điều ấy. Đó chỉ là điều chàng cảm thấy. Bởi vì chàng yêu nàng. Bởi vì chàng biết rõ nàng dù cho thực tế là họ chỉ quen nhau trong khoảng thời gian tương đối ngắn ngủi. Và bởi vì – một điều mà Dorothea đã một lần nói với chàng –chàng có được kỹ năng hiếm là có thể đọc được thông điệp từ cơ thể của một người phụ nữ.

Chàng biết vợ chàng chưa thể sẵn sàng cho xúc cảm đam mê.

Và vì thế chàng sẽ kiên nhẫn đợi nàng. Đó không phải là việc gì khó khăn. Họ yêu mến nhau. Cả hai đều cùng hưởng thụ sự thích thú đến từ những lần ân ái.

Trong suốt ba ngày và ba đêm kể từ ngày đám cưới, Hầu tước Carew có thể nói rằng chàng đang sống trong một hạnh phúc kéo dài mãi mãi về sau, ngay cả khi phần nào đó trong chàng nhận thức điều đó sẽ không hề xảy đến trong cuộc đời này.

Chàng biết bằng toàn bộ bản năng của mình rằng điều ấy sẽ xảy ra trong những ngày tiếp đó.

CHƯƠNG 14

Ngày mai họ sẽ trở về Highmoor. Samantha cảm thấy khó mà chờ đến được ngày đó. Trở về một nơi mà nàng biết đó chính là nhà nàng – ý nghĩ ấy tưởng chừng như không phải là hiện thực. Tất cả thời gian còn lại của mùa hè họ sẽ có thể dạo bước quanh công viên, có lẽ sẽ được ngắm sự hoàn thiện của cây cầu bắc ngang qua hồ – Hartley đã nói có thể chàng sẽ khởi đầu bằng việc xây cầu đó. Và ở đó cũng sẽ có Jenny và Gabriel cùng bọn trẻ. Nàng sẽ là hàng xóm thân cận của gia đình họ. Còn Hartley thì bảo rằng họ đã là những người bạn của chàng.

Nàng mong mỗi được sớm khởi hành. Họ rời đây càng nhanh thì sẽ tới nơi càng sớm. Nhưng phần không vui trong chuyện này chính là tuần trăng mật của cả hai sẽ kết thúc. Nàng có rất nhiều người cần chào từ biệt. Hartley cũng vậy cùng vài công việc chàng phải hoàn tất. Thế nên sau khi nấn ná nán lại buổi điểm tâm trễ nãi, họ chia hai ngả để hoàn tất những việc cá nhân vào ngày hôm nay.

Một vài nỗi sợ của nàng giờ đã lắng dịu. Chàng đã nói về tình yêu tại buổi tối đầu tiên và sau đó thường xuyên thú nhận chàng yêu nàng. Chàng hầu như luôn gọi nàng bằng những tên gọi âu yếm thay vì tên nàng. Nhưng sự ân cần và dịu dàng của chàng vẫn luôn như thế, họ vẫn là những người bạn. Họ có thể cười nói bất tận cùng nhau, hay lặng lẽ ngồi bên nhau mà không hề cảm thấy ngượng ngùng hoặc chán ngán.

Có lẽ, sau hết thì nàng chẳng có gì phải cảm thấy sợ. Có lẽ nàng đã được an toàn. Sau mọi chuyện, Gabriel và Jenny cũng đã yêu nhau, và họ dường như đang hạnh phúc một cách tuyệt đối – họ vẫn là bạn của nhau – ngay cả sau sáu năm là vợ chồng.

Có lẽ nàng không cần phải trừng phạt bản thân vì tội lỗi đã hôn và yêu vị hôn phu của Jenny nhiều năm về trước. Vì đã mong đính ước sẽ chấm dứt bằng cách nào đó. Vì đã thầm cảm thấy vui mừng khi chuyện ấy xảy ra, bất chấp nỗi nhục nhã và đau đớn khủng khiếp mà Jenny đã phải đối mặt.

Có lẽ, sau hết, nàng có thể cho phép mình được yêu.

Nàng đã rất hạnh phúc trong ba ngày – và ba đêm đó. Hạnh phúc một cách bất ngờ và cực kỳ tuyệt diệu. Chàng là người bạn, là người đồng hành mà nàng đã từng mong mỗi khi đồng ý cưới chàng. Và với tư cách là một người tình – ồ, làm sao nàng có thể tìm được sự so sánh nào hơn thế? Nàng chưa hề có một ai để so sánh với chàng. Chàng dịu dàng, chu đáo, kiên nhẫn và tử mĩ. Chàng tuyệt – rất tuyệt. Nàng đã đến mức ngưỡng mộ thân thể chàng, cùng kỹ năng chàng đã dùng để mang đến khoái cảm cho nàng. Nàng không hề cảm thấy phiền lòng khi được đánh thức giữa đêm, có chăng chỉ là sự mệt mỏi – và đôi khi chính nàng mới là người đánh thức chàng, dù nàng không tin rằng chàng nhận ra điều đó. Và nàng cũng không cảm thấy phật ý khi chàng đưa nàng vào giường giữa ban ngày, ngay cả khi rõ ràng là những người hầu đều biết. Hãy cứ để cho họ biết. Hãy để họ ghen tức.

Nàng đã mong chờ nếm trải khía cạnh thể xác của hôn nhân và hy vọng rằng chí ít nó sẽ thú vị. Thực tế còn vượt xa cả sự thú vị. Nó trói buộc cả hai người với nhau bằng một sợi dây sâu sắc hơn cả tình bạn. Nàng chưa thể định rõ được mối liên kết đó. Nhưng sau ba ngày nàng cảm thấy mình thật giống như vợ chàng. Và nàng ấp ủ món quà quý giá đó cho riêng bản thân nàng, ngay cả khi điều đó chỉ là vô hình đi chăng nữa.

Nàng đến nhà phu nhân Brill đầu tiên và cả hai người cùng đến chào những người khác. Cậu nàng đã bảo ông rất vui lòng khi cuối cùng, nàng đã tỏ ra khôn ngoan và thông minh trong việc lựa chọn người chồng với địa vị cao cùng bảy mươi ngàn bảng một năm. Những người bạn gái

của nàng ôm lấy nàng và cảm thấy tiếc nuối trước thực tế nàng sẽ không ở đây trong suốt Mùa Lễ hội còn lại nhưng họ vẫn cầu chúc cho nàng. Một vài người trong số họ tỏ ra có chút ghen tị nữa. Một người khác – dù với nàng chưa bao giờ là người bạn thân thiết – đã buông những lời dường như không đúng chỗ, rằng thật đáng tiếc là những quý ông giàu có chưa bao giờ cùng lúc là những người đẹp trai.

“Chẳng phải là tôi đang ám chỉ điều gì đâu – “ cô ta nói, nhìn Samantha tỏ vẻ khổ sở, đưa bàn tay che miệng.

Samantha chỉ mỉm cười.

Phu nhân Sophia, với một chân đã khá hơn đang đặt trên chiếc đệm satin, lúc này đang nhìn Samantha từ đầu đến chân và gật đầu thỏa mãn.

“Con bé trông như một chú mèo đang bị khóa trong một bình kem vậy, Aggy” cô nói “Carew có lẽ đã thực hiện bốn phận của mình rất tốt.” Bà cười khúc khích trước khuôn mặt đỏ bừng của Samantha và với lời trêu chọc của chính mình.

“Bà cần phải tập thể dục và hít thở không khí trong lành, Sophie,” phu nhân Brill quyết đoán.

Cả ba người bọn họ đánh xe ra công viên. Tiết trời hôm nay thật ấm và nắng sau cơn mưa vào chiều hôm trước. Toàn thể **giới thượng lưu** dường như đều đổ ào ạt dạo chơi bên ngoài. Chiếc xe ngựa bốn bánh của họ di chuyển với một tốc độ rất chậm chạp. Bạn bè họ đến chào và

tán gẫu cùng phu nhân Brill. Riêng Samantha vẫn thu hút nhiều sự chú ý không khác gì so với thời gian trước. Hay có lẽ còn nhiều hơn trước. Nàng cảm giác như tất cả mọi người đều nhìn nàng đầy tò mò và thích thú. Chắc chắn nàng không tưởng tượng ra điều đó, nàng tự bảo mình như thế, nhưng cái cách nàng trải qua những buổi tối – và cả những buổi chiều – như thế nào kể từ lúc giới thượng lưu thấy nàng lần cuối đã khiến nàng đỏ mặt rất nhiều lần.

Đức ngài Francis, trong bộ trang phục cưỡi ngựa màu cánh gián đầy diêm dúa cùng chiếc quần bó sát bằng da đen và đôi ủng Hessians phi ngựa đến bên xe nàng, khiến nàng sao lãng khỏi cuộc chuyện trò với hai người bạn đồng hành cùng một đôi bạn khác đang kề phía bên kia xe ngựa họ. Anh tì một cánh tay vào bên cửa xe và quan sát nàng tỉ mỉ đầy tán thưởng.

“Thế đấy, Samantha,” anh lặng lẽ nói “đừng bao giờ để ai nói rằng hôn nhân không dành cho em cả.”

“Em chắc chắn chẳng bao giờ khởi đầu tin đồn ấy, Francis,” nàng nói. Nhưng nàng cũng chẳng thể ngăn được khuôn mặt đỏ ửng tự tố cáo mình.

“Một chú chó may mắn,” anh nói với chính mình hơn là với nàng. “Vậy em có yêu anh ta không, Sam?”

Đó là lần đầu tiên anh dùng cái tên Jenny gọi nàng. Nhưng câu hỏi của anh làm nàng choáng váng. Phải có điều gì đó hiện lên trên mặt nàng. Nhưng ngoài vết ửng đỏ thì còn điều gì khác nữa cơ chứ ?

“Em lấy anh ấy còn vì lý do nào khác nữa đây, Francis ?” nàng hỏi. Nàng cố ý để câu hỏi mang chất đùa cợt nhẹ nhàng. Nhưng đã quá muộn khi nàng nghe được sự nghiêm túc trong giọng nói của nàng. Nàng nhận ra mình muốn Francis tin nàng kết hôn vì tình yêu. Hartley xứng đáng với điều đó. “Dĩ nhiên là em yêu anh ấy.”

“Phải, Sam ạ,” anh ta nói, nụ cười chậm chạp nở ra. “Tất cả mọi người đều thấy điều đó hiện lên trên mắt em, em yêu ạ. Vậy là anh sẽ phải bắt đầu cuộc săn tìm một hình ảnh kém tương xứng hơn để truyền cảm hứng cho sự dâng hiến của anh. Thật khó mà tìm được người nào thay thế em.”

“Thật vớ vẩn, Francis,” nàng nói, nhưng may mắn thay khi ấy Quý ngài Hawthorne đang phi ngựa đến và cặp đôi đang nói chuyện với dì nàng và Phu nhân Sophia lại rời đi. Giây phút riêng tư kia đã không còn nữa.

Thật sự có điều gì đó hiện lên trên mắt nàng sao ? Samantha phân vân với đôi chút sợ hãi khi họ rời công viên giây lát sau đó. Nàng không nghĩ ra được điều đó là gì, có lẽ ngoại trừ đôi lúc tâm trí nàng cứ tiếp tục lang thang đến Hartley, tự hỏi chàng đang làm gì, chàng có ở nhà lúc nàng quay về hay không, nàng hy vọng là có, nàng mong mỗi được thấy chàng, được sống lại những giây phút của ba ngày – và ba đêm về trước.

Nàng không thể lại bắt đầu mơ mộng. Đó chưa bao giờ là thói xấu của nàng. Và cũng thật không lịch sự khi lan man về chồng nàng trước sự có mặt của những người khác.

Cuối cùng thì cỗ xe riêng của nàng cũng đưa nàng trở về Dinh thự Carew và nàng hối hả vào trong với những bước chân rộn rã. Đã sáu giờ. Ngày đã trôi qua. Nàng hy vọng chàng đang ở nhà. Nàng hy vọng vài người bạn của chàng sẽ không thuyết phục chàng ăn tối ở một câu lạc bộ nào đó để kỷ niệm đêm cuối của chàng trong thành phố. Thật ảm đạm khi phải dùng cơm tối

một mình và chờ đợi có lẽ là đến khuya chàng mới trở về. Có thể khi ấy chàng lại say nữa, dù nàng chưa bao giờ thấy chàng uống quá độ. Hoặc có khi chàng lại ngủ tại giường riêng vì khi ấy đã quá trễ và chàng không muốn đánh thức nàng.

Những nỗi sợ ngốc nghếch của nàng bay biến còn nhanh hơn cả lúc chúng mới bắt đầu ngay khi nàng bước vào đại sảnh. Chàng đang đứng ở góc xa, tay trái đặt sau lưng, chân hơi xoắn ra. Chàng trông – đẹp trai, nàng thầm nghĩ và mỉm cười. Cánh cửa thư viện đang mở ra phía sau chàng. Chắc hẳn chàng đã nghe thấy tiếng xe ngựa và ra ngoài đón nàng. Nhưng chàng không vội vã đến bên nàng. Và, vừa kịp lúc, nàng ngăn lại thôi thúc chạy ùa vào lòng chàng và hiến dâng bờ môi cho chàng. Có hai người hầu đang ở trong đại sảnh, và mặc dù họ đều biết, nhưng tất cả những biểu hiện cảm xúc phải kìm nén lại cho đến khi cả chàng và nàng đều khóa mình sau cánh cửa khép kín.

“Hartley,” nàng nói trong lúc tháo dây buộc mũ, nhắc nó lên và xoay đầu rũ những lọn tóc xoắn xuống, “ngày hôm nay của anh tốt đẹp cả chứ?”

Hãy nói rằng anh nhớ em. Không, hãy đợi cho đến khi chúng ta ở một mình.

“Có chứ, cảm ơn em,” chàng nói. “Em sẽ đến thư viện cùng anh nhé?”

Để chúng ta có thể khép cánh cửa kia và đặt vòng tay lên nhau và cùng than thở về nỗi phí hoài của một ngày xa cách ?

Nàng tháo đôi găng tay ra. “Cho em chút thời gian lau tay và chải tóc nhé?” nàng hỏi miệng

vẫn mỉm cười. ***Để em có thể trở nên xinh đẹp cho anh.***

Chàng khẽ nghiêng đầu với nàng.

“Anh sẽ gọi trà chứ?” nàng hỏi trong lúc vội vã tiến lên cầu thang. “Em khát quá.”

Nàng quay đầu nhìn xuống chàng khi bước lên cầu thang. Và rồi dừng lại trong một khoảnh khắc. Điều gì thế nhỉ ? Phong thái của chàng vẫn như thường ngày, gọn gàng và sạch sẽ, nhưng không phải là lối trang phục thời trang nhất hạng. Chàng đang nhìn nàng với vẻ mặt hết sức bình thường.

Có điều gì không ổn sao ? Nàng định cất tiếng hỏi. Nhưng nơi đây vẫn có những người hầu. Nàng phải chờ cho đến khi quay xuống và họ đã ở trong thư viện.

Những bước chân nàng nhanh hơn. Nàng có thể nhanh theo mức mà nàng muốn. Nàng thậm chí còn không buồn rung chuông gọi cô hầu gái. Nàng rửa đôi bàn tay và mặt bằng nước lạnh, chải nhanh những lọn tóc xoăn để chúng trở về vẻ sáng bóng ban đầu. Cảm giác phải thật hối hả, không thể để phí dù chỉ là một khoảnh khắc đang trôi dạt mạnh mẽ nơi nàng.

Nhưng chiếc lược đang lướt trên mái tóc bỗng ngừng lại khi nàng bắt gặp tâm trạng hối hả của mình. Nhu cầu được đến bên chàng. Trong vòng tay của chàng.

Điều gì đang xảy ra vậy?

Nàng ngơ vực nhìn vào đôi mắt mình trong gương. Liệu chúng có khác so với ngày thường hay không ? Trông vẫn là đôi mắt trước kia của nàng. Nàng bỗng tự cười mình.

Và rồi nàng vội vã chạy khỏi phòng và bước xuống cầu thang. Một người hầu băng qua phía thư viện và giữ cửa mở cho nàng. Nàng mỉm cười chào ông và lướt qua.

Chàng đã đến White với Bridgwater để dùng cơm trưa, cùng tham gia với họ có Gerson và một vài người quen khác. Thật thích thú khi được trải qua ngày cuối cùng trong thành phố, ngay cả khi chàng nhớ Samantha từ giây phút đỡ nàng vào xe ngựa và vẫy chào khi nàng rời nhà đến nơi ở của phu nhân Brill.

Chàng đã phải chịu đựng vô số lời chọc ghẹo, nhiều lời trong số ấy khá tục tĩu. Nhưng chàng biết, tất cả chỉ đều có ý tốt, và có khi chỉ nhen nhóm bởi chút ít ghen tị mà thôi. Ngoài ra chàng cũng phải tự thừa nhận với chính mình cảm giác của chàng có phần tự mãn. Sau hết thì, không người nào khác, đã cưới được vị tiểu thư xinh đẹp nhất London. Không một ai khác được có tình yêu của nàng. Và, thật lòng mà nói, ba ngày qua chàng đã phóng đảng chẳng khác những gì bạn bè đang buộc tội chàng, dù chàng tôn kính cơ thể vợ chàng khác với các cách mà một số người bạn của chàng đã dạn dày ngụ ý.

Họ thưởng thức vài ly rượu sau bữa trưa, và khi chàng còn đang nhắm tính thời gian sớm

nhất chàng hy vọng có thể được thấy Samantha ở nhà thì Lionel bước qua từ cánh cửa phòng ăn, ngừng lại ở đó một chút rồi bước hẳn vào phòng.

“Hart,” hắn nói khi bước đến bên chàng, bàn tay phải mở rộng cùng với nụ cười ấm áp. “Chú rể mới thế nào rồi ? Rút lui về câu lạc bộ để phục hồi, ờ, một số chức năng nào đó phải không?”

Hắn siết bàn tay phải của hầu tước mạnh đến đau trong lúc những người khác cười cợt và đáp lại bằng những câu trả lời của riêng họ. Có vẻ dường như, bạn bè thường chưa bao giờ thấy chán việc nhắc lại cuộc sống của một người đàn ông mới kết hôn đột ngột thay đổi theo chiều hướng tốt hơn đến thế nào, ngay cả khi điều đó có khiến họ ngủ ít đi hơn trước.

Hầu tước đứng dậy và kéo người anh họ xa khỏi đám đông đang tụ tập. Tiếng ồn ở đó còn trở nên to hơn nếu xét đến lượng rượu mà mọi người đã uống. Chàng nuốt xuống nỗi chán ghét với Lionel và mỉm cười với hắn. Có lẽ đây chính là lúc đó. Họ đã là những người đàn ông trưởng thành. Sự xuẩn ngốc từ thời niên thiếu kéo dài đến tuổi thanh niên đã ở phía sau. Ít nhất chàng cũng tin là như thế. Chàng cảm thấy có phần xấu hổ về phản ứng của chàng đối với món quà cưới của Samantha.

“Tôi phải cảm ơn anh, Lionel,” chàng nói. “Đó là một cử chỉ chu đáo và rộng rãi.”

Cặp lông mày tao nhã của Lionel nhướn lên. Hầu tước nghĩ rằng mình đã thấy nét nhạo báng nào đó trong đôi mắt ấy.

“Cây trâm,” hầu tước nói. “Chắc hẳn anh đã biết nó rất quý giá với tôi hơn cả giá trị thực của

chính nó. Mẹ tôi luôn đeo nó và theo cách nào đó thì dường như nó đã gắn liền với những ký ức hạnh phúc của tôi về bà. Tôi cho rằng Cha đã đưa nó cho anh như một vật kỷ niệm sau khi bà chết, mà đã không nhận ra rằng bà đã định ... Nhưng điều đó không quan trọng. Đó quả là món quà cưới quý giá anh đã cho chúng tôi. Tôi phải cảm ơn anh.”

“Có lẽ cậu đã nhầm lẫn, Hart.” Giờ chàng có thể chắc chắn nét nhạo báng đang lẩn trong đôi mắt Lionel. “Món quà đó chỉ cho một mình cô dâu mà thôi. Một món quà của tôi cho nàng. Vì sự trân trọng ký ức của một thời quá khứ. Cậu không biết gì về chúng tôi sao?”

Ý nghĩ Lionel và Samantha được đề cập đến trong từ “chúng tôi” theo cách nào đó tạo nên cảm giác buồn nôn.

“Chúng tôi là một đôi cách đây sáu năm về trước,” Lionel nói. “Thật ra sự thiếu khôn ngoan của chúng tôi đủ để trở thành một phần nguyên nhân gây nên sự tan vỡ trong đính ước giữa tôi với chị họ nàng, cậu biết đấy – chính là phu nhân Thornhill, láng giềng của cậu. Giữa chúng tôi đã có cái mà cậu có thể gọi là tình yêu, Hart ạ. Sâu sắc, yêu đến điên cuồng. Tôi đã phải rời bỏ nàng bởi vì cha tôi đã đánh tiếng rằng tôi nên tránh mặt hơn là ở lại đây. Còn tôi lại không muốn lôi kéo nàng vào sự ghẻ lạnh ấy. Nàng vẫn còn thơ ngây, cậu biết đấy. Và tôi chắc cậu đã thấy nàng trinh nguyên như mong đợi vào đêm tân hôn của cậu, phải thế chứ?”

Hắn nhướn đôi mày nhưng không chú ý chờ câu trả lời.

“Tôi tin rằng tôi đã làm tan vỡ trái tim nàng.” Hắn nói. “Tôi còn cho rằng nàng đang trách cứ tôi. Và có lẽ nàng đã đúng. Quả là điều đáng xấu hổ đối với người đàn ông khi phải chịu trách nhiệm về việc hủy hôn ước của chính mình, đúng không nào ? Nàng đã không hề vướng víu gì với tôi khi tôi trở về vào mùa xuân này. Nhưng nàng vẫn còn sợ sức mạnh của cảm xúc nàng đã dành cho tôi. Không phải lạ lùng lắm sao, Hart, khi một người phụ nữ đẹp nhường ấy

lại vẫn còn chưa kết hôn ở độ tuổi này ? Cậu đã đến đúng lúc, cậu em ạ. Và nàng chạy thẳng vào tay cậu, nơi mà tôi dám nói là nàng sẽ cảm thấy được an toàn. Đúng nơi đúng chỗ, tôi có thể hiểu được điều đó. Cậu đang chăm sóc nàng rất tốt, tôi đoán đúng không nào ? Dĩ nhiên cậu sẽ làm thế ?”

Đáng tiếc đó không phải là câu chuyện chàng có thể rũ bỏ như một sản phẩm của một sự hư cấu ác tâm. Dù ý định kể câu chuyện đó hiển nhiên là vô cùng ác ý.

“Phải, tôi đang chăm sóc nàng rất tốt, Lionel,” chàng lặng lẽ nói. “Còn anh, lẽ tất nhiên, sẽ chôn vùi những gì trong quá khứ kể từ giây phút này.”

“Tại sao vậy, Hart,” Lionel cười khoái trá. “Nếu như tôi không biết rõ cậu, thì tôi hầu như đã tưởng tượng đó là một lời đe dọa.”

“Chắc hẳn rằng anh đang định ghé qua đâu đó trước khi tình cờ thấy tôi ở đây.” Hầu tước nói. “Tôi sẽ không làm anh trễ nãi hơn nữa, Lionel. Cảm ơn vì những lời chúc tốt lành của anh.”

“À, phải rồi.” Lionel nói. “Cậu đang nhắc nhở về cách xử sự của tôi, Hart. Gửi đến cậu lời chúc cho hạnh phúc của cậu được tiếp diễn.”

Hắn cười ấm áp với người em họ và chào đám đông quý ông ồn ào vẫn đang tụ tập quanh chiếc bàn, rồi rời khỏi căn phòng.

“Cũng đến lúc tôi phải đi rồi,” hầu tước nói với những người bạn trong nỗ lực nặn ra đâu đó được một nụ cười.

“Cô dâu không nên bị bỏ lại trong nỗi chờ đợi héo hon lâu hơn nữa.” một giọng nói đang say ngà ngà vang lên giữa đám đông. “Chúc mừng cậu Carew. Và thêm một lời chúc nữa cho sức chịu đựng còn duy trì được của cậu. Vẫn còn có khả năng đứng lên bằng hai chân sau ba ngày. Một màn trình diễn tốt, bạn thân yêu ạ.”

“Nhưng sẽ nằm bẹp úp sấp ngay khi cậu ta phi ngựa về đến nhà,” ai đó nói cùng lúc nâng ly lên trong một cử chỉ chúc mừng.

“Tớ sẽ đi với cậu, Hart,” Công tước Bridgwater nói và đứng dậy.

“Không cần đâu,” hầu tước nói. “Tớ sẽ về thẳng nhà.”

Nhưng bạn chàng đã đập tay vào vai chàng và cùng chàng xuống cầu thang lấy mũ và gậy rồi bước ra ngoài vỉa hè.

“Tớ đã nghe thấy rồi,” công tước nói. “Tớ không có ý nghe trộm, Hart ạ. Lúc đầu tớ đã không nhận ra đó là một cuộc trò chuyện riêng tư.”

“Khó có thể xem đó là một cuộc trò chuyện.” hầu tước nói.

“Hắn luôn là một tên vô lại,” công tước đáp khi điều chỉnh theo bước chân khập khiễng trong lúc sai bước bên cạnh chàng. “Điều hắn đã làm đối với Phu nhân Thornhill – và cả chính Thornhill – xứng đáng nhận một viên đạn. Thornhill đã làm rất tốt nhưng cuối cùng lại dè dặt đến thảm hại khi không thách đấu với hắn. Dĩ nhiên khi ấy vợ của anh ta cũng đã chịu nhiều đau khổ lắm rồi. Tớ cảm thấy mừng khi thấy kể từ dạo đó, bất cứ lúc nào họ ở trong thành phố, cả hai dường như thật hài lòng khi ở bên nhau.”

“Còn hơn cả thế,” hầu tước nói. “Tớ chưa bao giờ biết rõ chuyện diễn ra thế nào, Bridge. Và giờ tớ cũng không muốn biết. Nó đã xảy ra từ lâu lắm rồi.”

“Ngoại trừ việc tên khốn ấy đang kiếm cách để đưa nó quay về với hiện tại,” công tước nói. “Chưa bao giờ có một tiếng xấu nào xung quanh phu nhân Carew, Hart ạ. Tớ khuyên cậu không nên lưu tâm đến bất cứ điều gì hắn nói. Hiển nhiên hắn tư tưởng nàg và hắn rất bức bối khi nàg chọn cậu – London đầy rẫy những quý ông tức tối vì chính điều đó. May mắn thay tất cả bọn họ đều là những người trọng danh dự. Kneller chẳng hạn. Anh ta đã phô bày cả trái tim cho nàg hơn một mùa Vũ hội. Nàg đã chọn cậu, Hart. Nàg có thể chọn bất cứ ai trong cả tá những người khác, tất cả hầu như đều dòng dõi đáng quý như cậu.”

Hầu tước mỉm cười “Cậu không cần phải bào chữa cho vợ tớ, Bridge.” chàng nói. “Tớ đã cưới với nàg. Tớ biết tại sao nàg cưới tớ. Tớ tôn trọng và tin tưởng nàg. Và tớ sẽ không bàn luận thêm chuyện này xa hơn với cậu nữa. Hôn nhân là chuyện riêng tư chỉ của hai người mà thôi.”

“Và tớ sẽ không xen vào nữa,” bạn chàng nói vẻ không vui. “Nhưng nếu như cậu có thể thấy được khuôn mặt mình lúc này, Hart.”

“Tớ về nhà đây,” Hầu tước nói. “Tớ sẽ không gặp cậu nữa nếu cậu nói tiếp về chuyện đó, Bridge ạ.”

Công tước dừng bước. “Và tớ sẽ không được chào đón nếu tớ nói nữa chứ gì ” anh nói buồn bã. “Nếu thế thì, Hart.” Anh xòe bàn tay trái. “Chúc chuyển đi an lành và một mùa hè tốt đẹp. Hãy gửi lời đến phu nhân Carew giúp tớ.”

Họ bắt tay nhau trước khi Hầu tước quay người khập khiễng rời bước.

Chàng cố không nghĩ về nó. Từ thuở lên sáu chàng đã biết Lionel không hề xứng đáng dù chỉ là một phút để chàng đau đớn vì hắn. Vì một lý do – chàng nghĩ những lý do cực kỳ hiển nhiên – Lionel đã chọn chàng là nạn nhân kể từ khi cả hai còn là những đứa trẻ. Chẳng có gì thay đổi cả. Lionel sẽ làm bất cứ việc gì và tất cả những gì trong tầm tay để làm tổn thương hay hạ nhục chàng. Nhưng Lionel chỉ có thể có sức mạnh đó nếu nó được trao cho **hắn**. Hầu tước Carew đã không làm điều đó kể từ khi “tai nạn” tồi tệ đã biến chàng trở thành một tên què.

Chàng sẽ không đảo ngược bài học của cả một đời người đó ngay giờ phút này. Mọi thứ đều như Bridge nói. Lionel đã trở về London, và đưa Samantha vào tầm ngắm của hắn – để kết hôn hay chỉ là một cuộc ve vãn tình ái thì chuyện ấy chỉ một mình hắn biết – và đã bị bề mặt nặng nề khi nàng không trở thành bất cứ thứ gì của hắn. Sự bề bàng đã trở thành nỗi thù oán và nhu cầu trả thù đòi bại khi nàng đã cưới người họ hàng kém xa hắn về hình thức, một kẻ yếu ớt đã từng luôn là nạn nhân của hắn.

Nhưng suy nghĩ không phải là thứ người ta có thể ngăn cản. Ngay khi về đến nhà, chàng rút lui vào thư viện sau khi yêu cầu người hầu báo với phu nhân Carew gặp chàng ở đó khi nàng trở về. Chàng đi đi lại lại khắp phòng trong lúc chờ đợi nàng. Một sự chờ đợi kéo dài suốt ba tiếng đồng hồ.

Nàng đã bị tổn thương trong quá khứ. Chàng biết điều đó. Chàng thậm chí còn nói về nó với nàng. Sáu năm trước nàng chỉ mới mười tám tuổi. Có lẽ đó chính là mùa vũ hội đầu tiên của nàng. Một độ tuổi chín mùi cho một chuyện tình lãng mạn với một gã đàn ông có vẻ ngoài như Lionel cùng sức quyến rũ đến lão luyện của hắn. Dĩ nhiên, có đôi dịp nàng đã gặp mặt hắn. Lúc đó hắn đã đính hôn cùng chị họ nàng. Còn nàng đang sống cùng với cậu nàng, cha của phu nhân Thornhill.

Nàng đã bị tổn thương sâu sắc đến nỗi sau sáu năm nàng vẫn chưa hề kết hôn, dù chàng biết rằng nàng đều có mặt tại London trong mỗi mùa Lễ hội, và kể từ lúc đến đây trong thời gian này, chàng đã thấy nàng chính là một đối thủ vô song của bất cứ tiểu thư trẻ tuổi nào trong giới thượng lưu. Chàng cũng đã thấy, rất nhiều những kẻ theo đuổi nàng – phải, Quý ngài Francis Kneller là một trong số đó – có một sự gắn bó nghiêm túc với nàng. Nhưng nàng vẫn chưa hề kết hôn.

Sự tổn thương đó đau đớn chắc hẳn vượt xa rất nhiều lần so với một nỗi đau thông thường. Nếu nàng có một phần trách nhiệm cho sự đổ vỡ đính ước của người chị họ... Nàng yêu người chị của nàng. Và dường như từ những gì ít ỏi chàng đã biết, sự việc ấy đã mang đến một vụ tai tiếng kinh hoàng và đầy đau đớn đến cho phu nhân Thornhill. Và nếu khi ấy, sau khi tất cả xảy ra, người nàng yêu lại rời bỏ xứ sở, rời bỏ nàng ... Phải, với một người ngọt ngào và nhạy cảm như vợ chàng, tất cả những việc đó có thể khiến nàng tránh xa khỏi tình yêu và hôn nhân trong suốt sáu năm trời.

Nhưng một chuyện không thể ngờ được đã xảy ra trong năm nay khi nàng bỗng nhiên rơi vào bẫy ái tình với chàng. Với một gã đàn ông hiển nhiên không hơn gì một người thiết kế

phong cảnh rày đây mai đó. Một gã đàn ông có vẻ ngoài mà người ta có thể miêu tả theo cách thức nhẹ nhàng nhất là không hoàn toàn xấu xí. Một gã đàn ông khập khiễng tệ hại khiến mọi người đôi khi phải xấu hổ ngoảnh mặt quay đi. Một gã đàn ông có bàn tay phải trông như móng vuốt.

Một kẻ bất hạnh khờ dại, chàng có thể gọi như thế nếu câu chuyện này được ai đó kể cho chàng về một người nào đó khác. Một kẻ ngu ngốc đầy ảo tưởng!

Lionel đã quay về nước Anh năm nay. Có lẽ – không, gần như chắc chắn rằng – cuộc gặp gỡ đầu tiên của họ là tại vũ hội Rochester. Họ đã khiêu vũ cùng nhau, cả hai trông đẹp đến mức khó tin. Hẳn có lẽ đã sử dụng bùa mê lên nàng một lần nữa – Lionel chắc không thể chống lại sự cám dỗ được sử dụng quyền năng trước một giai nhân đã một lần yêu hắn trong lúc hắn hãy còn là một trái cấm. Và chắc hẳn nàng cảm thấy sự trỗi dậy của những xúc cảm dành cho hắn được kìm nén từ bấy lâu nay. Nàng đã cố công cưỡng lại chúng. Và nàng chắc đã cảm thấy rất phiền muộn.

Nếu nàng đã vội vã tháo chạy khỏi phòng khiêu vũ sau khi điệu nhảy kết thúc, vội vã chạy về khu vực phía ngoài và tình cờ va phải một người nào đó mà nàng chưa bao giờ chờ mong sẽ được gặp lại, một người nào đó đã nhen nhóm tình bạn với nàng cách đây một hay hai tháng trước, nàng chắc hẳn sẽ chào đón anh ta với niềm vui sướng và nhẹ nhõm. Nàng sẽ xem người đó gần như là một vị cứu tinh. Nàng có lẽ sẽ van xin anh ta đưa nàng ra ngoài không gian thoáng đãng để hít thở. Nàng sẽ cố quên đi mọi chuyện với anh ta. Nàng sẽ yêu cầu anh ta hôn nàng. Nàng sẽ bảo rằng nàng yêu anh ta.

Và nếu như nàng hãy còn phiền muộn vào ngày hôm sau, nếu như người bạn của nàng viếng thăm, và đưa ra một đề nghị kết hôn với nàng sau khi nhằm lẫn về nguyên nhân của sự nóng nhiệt ở nàng đêm hôm trước, có lẽ nàng sẽ cảm thấy thôi thúc được nhận lời anh ta. Nàng có lẽ sẽ gắng sức thoát khỏi chính bản thân nàng và tránh né việc con tim mong manh của nàng lại tan nát bằng cách chấp thuận lời cầu hôn với một ai đó an toàn với nàng.

Nàng chưa một lần nào nói rằng nàng yêu chàng kể từ khi họ cưới nhau, chàng ngẫm nghĩ. Chàng đã nói những lời ấy rất nhiều lần. Còn nàng chưa bao giờ tỏ rõ bất cứ dấu hiệu nào chứng tỏ nàng muốn có một tình cảm nồng nàn với chàng.

Chàng là một người bạn của nàng. Không hơn không kém.

Chàng phân vân tự hỏi liệu những suy đoán của chàng có thể đi xa đến đâu.

Chàng tin là nó không đi quá xa. Không xa như khoảng cách giữa mặt trời và trái đất, chàng hy vọng thế.

Chàng không dám để bản thân mình hy vọng.

Cuối cùng nàng cũng đã trở về nhà. Chàng nghe tiếng xe ngựa và bước chân vào đại sảnh. Nàng như một phần của bầu trời mùa hạ trong chiếc váy muslin màu xanh nhạt và chiếc mũ rơm trang trí những bông hoa vàng. Mặt nàng đỏ ửng và đang mỉm cười.

Thứ gì đó màu xanh, chàng nhớ lại.

Và ngay khi ấy chàng vẫn phải đợi. Nàng muốn lên lầu để chải tóc và lau tay, dù trông nàng vẫn đẹp đủ cho chàng. Nàng dừng lại giữa cầu thang và nhìn xuống chàng. Nhưng nàng vẫn tiếp tục bước lên sau đó.

Có lẽ nàng đã không đi lâu hơn mười phút. Nhưng nó kéo dài như thể cả mười giờ. Thế rồi cuối cùng chàng nghe tiếng cánh cửa thư viện mở phía sau chàng và thấy nàng bước vào khi chàng xoay người lại nhìn nàng. Tươi trẻ, đáng yêu và vẫn mỉm cười.

Vợ chàng. Tình yêu của chàng.

Cánh cửa đóng lại sau lưng nàng và nàng đột nhiên ngừng lại. Chàng đã ngỡ nàng chạy ngang qua phòng và bước vào vòng tay chàng.

“Có chuyện gì vậy ?” nàng hỏi, mái đầu khẽ nghiêng qua và nụ cười của nàng chợt tắt. “Chuyện gì vậy, Hartley ?”

“Tại sao em lại cười anh ?” chàng hỏi nàng.

Chàng nhìn thấy đôi mắt nàng mở lớn với sự ngạc nhiên và – với một điều gì đó khác.

CHƯƠNG 15

Ánh sáng ban ngày đã tắt. Nàng không hiểu câu hỏi ấy – nhưng có một điều nàng hiểu rất rõ. Nàng biết giấc mơ đang dần tan, và nàng đang hồi thức giấc. Nàng bị buộc phải tỉnh giấc.

“Gì cơ?” nàng hỏi. Nàng không chắc có thanh âm nào buông ra khỏi môi nàng.

“Tại sao em lại cưới anh?” chàng hỏi một lần nữa. “Bởi vì em yêu anh sao, Samantha?”

Lời nói dối đã được chuẩn bị sẵn sàng rời khỏi môi nàng nhưng lần này thì không. Nàng dăm dăm nhìn vào chàng, người đàn ông trong tất cả những người nàng biết mà nàng sẽ bảo vệ khỏi sự tổn thương nếu như nàng có thể. “Chuyện gì xảy ra vậy?” nàng hỏi.

“Em đang trả lời câu hỏi này bằng một câu hỏi khác,” chàng nói. “Có phải câu hỏi của anh khó đến mức không thể trả lời được hay không, Samantha? Một tiếng có hoặc không cũng đủ rồi.”

Ánh sáng từng hiện lên trong mắt chàng kể từ đêm hội Rochester giờ đã chết. Ôi, thật ngốc nghếch khi không nhận ra đó là ánh sáng của tình yêu trước khi quá muộn. Giờ nó đã biến mất rồi.

“Hãy nói xem,” chàng tiếp lời, “và chúng ta hãy thành thật với nhau. Liệu em có còn yêu hắn?”

“Anh ta đã nói điều gì với anh?” nàng hỏi.

Mắt chàng càng trở nên xa vắng nếu như nó còn có thể xa vắng được hơn nữa. “Anh thấy rằng em đã không hỏi anh đang đề cập đến ai.”

“Anh ta đã nói điều gì với anh?” Tay nàng vươn ra sau tìm kiếm nắm cửa sau lưng nàng. Nàng nắm chặt lấy nó và thu người về phía sau như thể nó có khả năng bảo vệ nàng khỏi sự đau đớn.

“Chuyện về sáu năm trước,” chàng nói. “Và về chuyện năm nay.”

“Và anh đã tin anh ta?” nàng hỏi.

“Anh sẽ tin *em*,” chàng nói. “Hãy kể cho anh nghe chuyện xảy ra vào sáu năm trước.”

Nàng nhắm mắt lại trong một khoảnh khắc và hít những hơi thở thật dài. Điều xảy ra sáu năm về trước ảnh hưởng gì đến giây phút này? Nhưng tất nhiên là mọi thứ đều liên quan đến

nó.

“Lúc đó em còn rất trẻ,” nàng nói. “chỉ vừa mới rời khỏi trường học. Còn anh ta, đẹp trai, quyến rũ, và lợc lỏi. Em đã không hề thích anh ta. Em nghĩ rằng anh ta lạnh lùng. Em thậm chí đã bảo Jenny như thế. Nhưng đó là trước khi anh ta hôn em vào một đêm và tuyên bố anh ta say mê em. Không có gì khác ngoại trừ vẻ bề ngoài khiến em mềm lòng, với những ánh mắt đau khổ đến tận đáy lòng và một lời gợi ý nếu có khi nào em và anh ta được nếm trải hạnh phúc bên nhau. Lẽ ra em nên kể cho Jenny và bảo chị kết thúc đính ước. Anh ta đã không làm thế nếu anh ta là người đàn ông trọng danh dự.”

“Em có cho rằng anh ta là người trọng danh dự không, Samantha?” chàng lặng lẽ hỏi.

“Không!” Nàng đáp lời sắc lạnh. “Nhưng em đã nghĩ rằng anh ta đau khổ, tuyệt vọng và đang yêu.”

“Cũng như em sao?” chàng hỏi.

“Em đã không làm điều mà anh ta yêu cầu.” Nàng trả lời. “Em đã tranh đấu cảm xúc của mình với anh ta. Và em cảm thấy muốn bệnh vì Jenny, khi phải cưới một người đàn ông không yêu chị ấy. Em đã cầu nguyện đính ước đó kết thúc để chị ấy được giải phóng và anh ta cùng em sẽ được ở bên nhau, nhưng khi điều ấy xảy ra thì nó thật kinh khủng. Ôi, chúa tôi, rất kinh khủng. Đó là một sự hạ nhục công khai khủng khiếp đối với Jenny. Cậu Gerald đã dùng gậy quật vào chị ấy và sẵn sàng để gửi chị ấy đi. Và tệ hại nhất – hay có vẻ là như thế vào thời điểm ấy – Gabriel buộc chị ấy làm đám cưới. Và tất cả là lỗi của em.”

“Nhưng không phải.” Chàng nói.

“Đúng thế.” nàng phủ đôi bàn tay trên mặt nàng. Nàng hít một hơi thở sâu thêm một lần nữa. “Nhưng em chưa bao giờ có thể ngưng cảm thấy tội lỗi. Nếu em đã không hướng Lionel đến một lối thoát thân... Anh ta không hề yêu em. Anh ta đã cố lợi dụng em. Anh ta cười cợt em khi em tiếp cận anh ta sau đám cưới gấp rút của chị Jenny. Anh ta làm em cảm thấy như một đứa trẻ ngốc nghếch, dù hiển nhiên đúng là như vậy. Và em căm ghét anh ta kể từ dạo ấy.”

“Sự căm ghét,” chàng nói. “Căm ghét là một cảm xúc mạnh mẽ, Samantha. Người ta nói rằng nó tương tự với tình yêu.”

“Phải.” Giọng nàng dờ dẩn. “Người ta đã nói thế. Em vẫn còn cảm giác căm ghét anh ta. Ngày hôm nay thì lại còn hơn thế. Tại sao anh ta muốn làm hại em họ mình cơ chứ?”

“Điều khiến Lionel thích thú là làm tổn thương đến những người khác,” chàng nói. “Hãy kể cho anh nghe về mùa xuân này.”

“Chẳng có gì để nói cả,” nàng đáp. “Em đã thấy anh ta trong công viên vào ngày trước ngày vũ hội Rochester diễn ra. Em đã không biết anh ta trở về nước Anh. Và em sợ. Rồi khi anh ta xuất hiện tại vũ hội, yêu cầu một điệu nhảy với em. Em đã nhận lời. Đó là tất cả. Ồ, và anh ta còn đến gặp dì và em vào buổi chiều ngày hôm sau nữa.”

“Trước khi anh đến?” chàng hỏi.

“Phải.”

“Em sợ điều gì?” chàng hỏi. “Sợ anh ta có thể làm hại em?”

“Không.” Nàng chợt cảm thấy rõ ràng. Nàng chẳng muốn gì hơn ngoài trừ đổ ập xuống sàn nhà và chìm vào giấc ngủ. Nhưng cuộc trò chuyện này là điều hoàn toàn cần thiết. Chàng sẽ không bỏ qua việc này. Và đây là một trong những phần thưởng nàng có thể gặt dựa trên tình bạn mà nàng muốn có cùng chàng. Bạn bè luôn cởi mở và chân thành với nhau. “Không, không phải vì anh ta có thể làm hại em. Mà vì anh ta – vì em có thể khám phá sự căm ghét của em – “

“– chỉ là mặt nạ của tình yêu chăng?”

“Phải.” Tay nàng lại chạm vào nắm cửa một lần nữa.

“Vậy điều đó có đúng không?” chàng hỏi.

“Không.” Nàng nói kiên quyết hơn. “Có một khoảng thời gian em nghĩ rằng có thể anh ta chân thật. Anh ta đã cố thuyết phục em rằng anh ta vẫn còn yêu em suốt thời gian qua, việc làm tổn thương em chỉ để bảo vệ em khỏi sự ghẻ lạnh mà anh ta đang hứng chịu, rằng anh ta trở lại với ý định sẽ theo đuổi em lần nữa và biến em thành nữ bá tước của anh ta. Em đã rất bối rối. Và sợ nữa. Nhưng em không muốn tin hay yêu anh ta. Em đã không tin và sẽ không bao giờ có thể tin anh ta cả. Giờ thì em đã biết rằng bản năng em đã đúng, rằng anh ta vẫn dè hèn như anh

ta đã từng. Nhưng tại sao anh ta lại muốn làm hại anh ?”

“Khi em yêu cầu anh cùng dạo quanh vườn với em,” chàng hỏi. “và khi em bảo anh hãy hôn em, nói rằng em yêu anh, thì em đang bị tác động bởi cảm xúc rối loạn mà anh ta đã khơi gợi nơi em đúng không, Samantha ? Và chiều ngày hôm sau khi anh đến xin cưới em, chuyện tương tự đã xảy ra ?”

“Ồ.” Nàng nhìn chàng buồn bã. “Em đã rất vui khi được gặp lại anh. Những buổi chiều tại Highmoor cùng anh là một trong những khoảng thời gian em hạnh phúc nhất trong suốt cuộc đời.”

“Với một ngài Wade bình thường và xấu xí,” chàng đáp. “với những khuyết điểm bổ sung thêm vào sự bình thường ấy. Người đối lập hoàn toàn với Don Juan. Người sẽ không bao giờ làm em bối rối hay tổn thương hay sẽ bỏ rơi em. Người sẽ trở thành chú chó con nhỏ bé của em. Và em sẽ rất an toàn trước người đó. Và thế là em kết hôn cùng người đó.”

Điều kinh khủng chính là có những sự thật chất chứa trong những lời nói của chàng. Nhưng chỉ một số lời trong đó là sự thật. Không phải tất cả mọi thứ.

“Hartley,” Nắm tay nàng níu trên tay cửa trở nên đau đớn. “đừng xem thường chính bản thân anh. Ôi, làm ơn đừng làm thế.”

“Thế thì em hãy nói đi,” chàng hỏi, “tại sao em lại cưới anh. Nói đi, Samantha.”

“Bởi vì em muốn thế,” nàng đáp. “Bởi vì anh dịu dàng và tốt bụng, và, và – “

“ – và rất giàu có ?” Giọng chàng gần như thật khó mà nhận ra. Nàng chưa bao giờ nghe thấy nét mỉa mai trong giọng nói chàng trước đó.

Gương mặt chàng như đang chao nghiêng trước mắt nàng, và cảm nàng đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo khi một giọt nước mắt nhỏ xuống từ cằm lên chiếc váy. “Ôi, đừng, Hartley,” nàng van xin chàng. “Xin đừng. Anh **biết** rằng em đã không hề nhận ra sự thật. Em cưới anh bởi vì em muốn thế, bởi vì em thích anh hơn bất kỳ người đàn ông nào em từng gặp, bởi vì em cảm thấy – “

“ – an toàn với **tôi**.” Có chất cay nghiệt trong giọng nói của chàng. “Khi giành được một sắc đẹp nhường ấy cho bản thân tôi, tôi đã trở nên ngây ngất đến nỗi tôi khó có thể nào rời xa em được. Em đang ở kia, Samantha. Và quan điểm của tôi về sự trung thực trong hôn nhân có lẽ là một niềm tin không còn hợp thời nữa – về cả hai phía. Không một nhân tình nào cho tôi, hay một người tình nào cho em.”

“Hartley – “

“Nghe tôi nói đây, Samantha.” Chàng tiếp với giọng điệu ra lệnh đầy khe khắt khiến nàng đau khổ và sợ hãi. “Em đã nói dối tôi. Em đã để tôi cưới em trong niềm tin vào lời dối trá đó. Lời dối trá đó quá lớn. Tôi chưa bao giờ muốn một cuộc hôn nhân không tình yêu, vậy mà dường như giờ tôi không thể thoát khỏi một cuộc hôn nhân như thế. Nhưng đây **vẫn là** một cuộc hôn nhân. Đừng bao giờ quên điều đó. Em là **vợ tôi**. Em nên phân định rõ tình cảm của em với **anh họ tôi** một lần cho mãi mãi. Nếu đó là tình yêu, thì hãy bỏ nó ra khỏi tim em. Nếu đó là

sự căm ghét, thì hãy để nó trôi đi. Tôi không muốn em luôn phải sợ mỗi khi gặp anh ta để rồi em lại khám phá ra rằng em yêu anh ta. Và tôi sẽ không để em nằm bên dưới tôi trong lúc mơ tưởng tôi chính là anh ta.”

“Hartley!” Miệng nàng há hốc thở dốc lấy từng ngụm không khí.

“Có thể sẽ không bao giờ có tình yêu giữa hai chúng ta,” chàng nói tiếp. “Thật lạ là tình cảm của tôi đã teo quắt lại đến mức chẳng còn gì chỉ trong vòng vài giờ đồng hồ. Nhưng sẽ không bao giờ có sự giấu diếm. Hay những điều bí mật. Điều đó đã rõ rồi chứ?”

“Anh đang không công bằng.” nàng nói. “Anh đang trở nên độc ác. Em chưa bao giờ -“

“Tôi *hỏi* là em đã rõ chưa.” Mặt chàng lạnh lùng, đôi mắt chàng mờ đục. Không còn có thể nhận ra chàng nữa. Nàng không hề biết người đàn ông này.

“Rồi.” Nàng đáp.

“Nếu như người hầu gái của em đang sửa soạn đóng gói đồ đạc,” chàng nói tiếp, “thì em hãy bảo cô ta dỡ chúng ra. Chúng ta sẽ ở lại đây.”

“Không.” Mái đầu đang tựa sát cửa của nàng lắc mạnh. “Em muốn về nhà, Hartley. Xin hãy để chúng ta trở về nhà. Làm ơn đi, Hartley.”

“Chúng ta sẽ ở lại đây,” chàng nói. “Em có thể hưởng thụ phần còn lại của Mùa lễ hội như em vẫn thường như thế. Tôi có thể tự lấp đầy thời gian của mình theo nhiều cách hữu ích hay vô ích khác nhau. Chúng ta không cần phải tháp tùng nhau nhiều hơn những gì cả hai ta cùng mong muốn.”

“Em muốn về nhà,” nàng thì thầm. Nhưng nàng biết điều đó là vô ích. Chàng không hề xiêu lòng, người lạ mặt kia đang đứng đối mặt với nàng trong căn phòng, lưng chàng tựa vào chiếc lò sưởi đang tắt ngấm.

“Nếu em đã chào từ biệt với tất cả những người bạn của mình,” chàng tiếp lời, “thì giờ em có thể bịa ra một lý do nào đó, Samantha, rằng em đã nài nỉ tôi ở lại, rằng chú rể mù mắt của em cúi mình trước những mong muốn của em. Tôi sẽ không nói gì mâu thuẫn với em. Đã muộn rồi. Chắc em muốn thay trang phục cho buổi tối. Thứ lỗi cho tôi, thưa phu nhân, tôi sẽ dùng bữa tối tại câu lạc bộ của mình.”

Nàng quay đi không nói một lời và dò dẫm nắm cửa trước khi mở nó ra. Nàng vội vã, đầu cúi xuống để những người hầu không thấy mặt nàng khi bước lên cầu thang.

Tất cả đều đã bị phá hủy. Cuộc hôn nhân của nàng. Cuộc sống của nàng. Tất cả mọi thứ.

Dường như nàng đã sai lầm khi sau cùng đã tự tha thứ cho mình.

Sẽ không hề có hạnh phúc nào dành cho nàng.

Chỉ trong vòng ba ngày và ba đêm. Một hạnh phúc thuần khiết, giờ còn thấp hơn cả một con số không. Phải, thấp hơn cả thế. Và sẽ tốt hơn rất nhiều nếu nàng chưa bao giờ biết đến niềm hạnh phúc ấy.

Nàng không biết nàng có thể sống qua được nỗi đau này như thế nào. Điều này còn tệ hơn cả lần trước. Ồ, tệ hơn rất nhiều. Bởi vì lần này, nàng –

Phải, lần này chính nàng là người đã gây nên hầu hết nỗi đau cho người khác. Và vì thế nỗi đau của nàng càng không thể nguôi ngoai.

Chàng nhắc cánh tay trái đang đặt trên lò sưởi gác lên trán mình. Càng không thể hiểu được chính mình, càng không thể hiểu cơn giận lạ lùng và đột ngột đã khiến chàng mẫn nhiếc làm nàng đau đớn cũng tồi tệ như lúc này chàng đang đau khổ. Chàng chỉ định nói chuyện với nàng, tìm kiếm sự thật từ một cuộc trò chuyện cởi mở để bằng cách nào đó họ có thể cùng nhau chấp vá cuộc hôn nhân và tiếp tục sống.

Chàng không hề định trở nên giận dữ - chàng **chưa bao giờ** mất kiểm soát bản thân mình. Chưa bao giờ cho đến ngày hôm nay. Mà lại với người chàng thương yêu nhất. Và chàng chưa bao giờ cảm thấy muốn làm tổn thương ai. Cho đến ngày hôm nay. Chàng muốn đặt một viên

đạn vào giữa hai mắt của Lionel – không, như thế thì quá nhanh và chắc sẽ không hề đau đớn. Chàng muốn nện hẳn thành một đồng nhão vụn. Và lúc này, chàng muốn buộc Samantha phải rơi nước mắt, để khiến nàng phải van xin điều mà chàng không thể cho.

Chàng đã thành công một cách đáng ngưỡng mộ.

Chàng hít một hơi thở thật sâu và rất bồng. Nhưng nó không hề có tác dụng. Chàng thối thức cùng với những cơn đau vặn xoắn ngực chàng.

Chàng đông cứng người khi cánh cửa mở toang ở phía sau chàng một lần nữa. Chàng giữ đầu mình bất động. Nàng bước tới gần chàng trước khi cất lời.

“Hartley,” giọng nàng thật khế khàng và trầm tĩnh. Nếu nàng chạm vào chàng trong giây phút ấy, chàng có thể đã kéo nàng lại bên chàng với một sức mạnh có thể bẻ gãy tất cả đốt xương trong cơ thể nàng. “Em muốn anh hãy trả nó về cho Quý ngài Rushford, nếu anh không phiền. Hay nếu anh muốn giữ nó lại bởi vì nó là của mẹ anh và nó rất quý giá đối với anh, thì hãy cứ tự nhiên làm việc đó. **Vật gì đó màu xanh** này đã hủy hoại cuộc hôn nhân của em.”

Chàng nhấc đầu và nhìn vào chiếc trâm bằng ngọc lục bảo của mẹ chàng trong tay chàng. Chàng nhặt nó mà không thốt ra một lời nào cả.

Chàng cảm thấy ánh mắt nàng cam lạng hướng về khuôn mặt đang cúi xuống của chàng trong nhiều phút liền rồi sau đó nàng quay người rời khỏi phòng một lần nữa.

Chàng nén chặt tay mình quanh chiếc trâm, bàn tay siết chặt cho đến khi những viên kim cương khứa vào tay chàng đầy đau đớn.

Chàng trở về nhà muộn. Nàng đang nằm dài trên nệm, mắt dán vào khoảng không tối tăm bên dưới lớp lông trướng phủ trên giường nàng trong suốt nhiều giờ liền, lắng nghe thanh âm tiếng cửa phòng chàng mở rồi lại đóng, cho đến tiếng ập ừ của chàng và người hầu phòng vọng lại từ xa xăm. Cho đến khi tất cả chìm trong yên lặng.

Nàng dăm dăm nhìn lên trên, tưởng tượng chàng đang tựa vào một thân cây trên ngọn đồi ở Highmoor, nhìn ngắm nàng đang xem xét cảnh quan tu viện, bắt gặp nàng đang xâm nhập lãnh thổ của chàng. Giá như nàng quay lại và nhanh chóng bỏ đi lúc ấy. Trở về Chalcote và sự an toàn.

Nhưng nàng đã không làm thế.

Cánh cửa phòng thay áo của nàng nhẹ nhàng hé mở và một chùm sáng từ ngọn nến yếu ớt trải lên căn phòng, hắt về phía đuôi giường nàng. Nàng không hề dịch chuyển hay nhắm mắt lại. Chàng đến đứng kế bên giường nàng.

“Em vẫn còn thức,” chàng nói vài giây sau. Mắt chàng chắc hẳn vẫn chưa quen với bóng tối

như mắt nàng.

“Vâng.”

Hãy nói với em. Hãy bảo rằng anh không hề có ý đó khi thốt ra những lời tàn ác ấy. Hãy bảo rằng em đã không hoàn toàn lừa dối anh. Ngày mai anh hãy đưa em về nhà.

Nàng bất động và tiếp tục nhìn chăm chăm lên phía trên.

Chàng trút bỏ chiếc áo ngủ và leo lên chiếc giường đến gần bên nàng. Và xoay nàng, bắt đầu làm tình với nàng.

Làm ơn nói gì đi. Đừng câm lặng như thế.

Chàng chậm rãi, nhẹ nhàng và kiên nhẫn. Tay chàng – không phải miệng chàng – khơi gợi ma thuật trên thân thể nàng, cho đến khi cả hai biết được nàng đã sẵn sàng cho chàng. Rồi sau đó, chàng chuyển động trong nàng chậm rãi, khéo léo khơi gợi chính ma lực ấy tại chính nơi sâu kín đó, cho đến khi nàng cảm thấy thanh thản đến tuyệt diệu và đồng thời nhức nhối một cách lạ lùng. Chàng tuôn trào nguồn sống của mình, nóng bỏng vào sâu bên trong nàng.

Nàng tự bảo mình, mọi chuyện vẫn ổn. Tất cả mọi việc rồi sẽ ổn. Nhưng nàng biết chẳng có gì ổn thỏa hết. Chàng ân ái với nàng theo cách thường nhật của chàng, dù chàng chưa bao giờ

ân ái với nàng theo cùng một cách. Nhưng có một điều gì đó hãy còn thiếu. Điều gì đó không thể định hình. Một điều gì đó thật cốt yếu.

Nàng ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở chàng dù nàng không hề tin chàng đang say.

Nàng giữ chàng kề bên nàng, chân nàng vẫn còn xoắn xuýt quanh chân chàng, giữ cho chàng ngủ trên nàng. Nhưng chàng chưa bao giờ ngủ trên nàng lâu hơn một hay hai phút. Chàng quá chu đáo quan tâm đến sự thoải mái của nàng nên không thể để mình đè lên nàng bằng trọng lượng của chàng quá lâu. Chàng nhắc mình rời nàng.

Và ngồi dậy vào phía bên kia của chiếc giường. Giây lát sau, chàng đứng lên và mặc lại chiếc áo ngủ. Chàng nhìn xuống nàng trong bóng tối.

“Cảm ơn em,” chàng nói. “Chúc ngủ ngon, Samantha.”

Nàng cảm thấy khổ sở đến mức không thể đáp được lời chàng. Nàng lại nhìn lên trên. Một lúc sau chùm sáng từ cửa phòng trở nên hẹp hơn và biến mất. Nàng lại chìm trong bóng tối một lần nữa.

A, lạy Chúa, nàng đã ở trong bóng tối vô tận vĩnh hằng.

Giới thượng lưu đều đồng ý rằng, phu nhân Carew đã có được đúng những gì nàng muốn. Nàng vừa mới có một cuộc hôn nhân viên mãn với một người chồng giàu có và nuông chiều nàng, người sẵn sàng chăm bẵm từng chút đòi hỏi của nàng. Chàng đã định lôi kéo người phụ nữ tội nghiệp ấy trở về cuộc sống tẻ ngắt của chàng tại Highmoor hẻo lánh ngay giữa Mùa hội. Nhưng nàng đã dễ dàng thủ thủ đánh bật sự ngốc nghếch đó ra khỏi chàng. Và thế là họ cùng ở lại, nàng lại tiếp tục làm chói lóa cả xã hội thượng lưu bằng sự quyến rũ và sự hóm hỉnh hơn bao giờ hết của mình, còn chàng theo sau nàng hay theo đuổi những thú vui lặt vặt riêng của chàng cho đến khi mùa hè đến.

Dường như đó là một cuộc hôn nhân thành công toàn diện. Cả hai đều hạnh phúc – không một ai từng thấy phu nhân Carew hoạt bát hơn lúc này trong suốt những tuần sau lễ kết hôn, và cũng như chẳng ai được diện kiến chồng nàng nhiều đến như vậy. Chàng hầu như luôn mỉm cười.

Chú chó may mắn, đó là suy nghĩ của tất cả các quý ông trong giới thượng lưu, xen lẫn với sự đổ kỵ và ham muốn thầm kín đối với vợ chàng. Có nhiều hơn một điều đáng nói về một người có tài sản đáng giá năm mươi ngàn bảng một năm.

Một người đàn bà may mắn, đó là suy nghĩ của tất cả các tiểu thư và phu nhân trong giới thượng lưu. Có lẽ chồng nàng không hẳn là một người đàn ông đúng nghĩa, nhưng chàng giàu có, mê muội và giữ nàng chỉ bằng một nút thắt dây lỏng lẻo – nếu quả thật có sự tồn tại của cái nút dây đó. Hãy cho nàng một năm để sinh một người thừa kế cho chàng, và mùa xuân sang năm họ sẽ có dịp quan sát với vẻ thích thú để xem ai sẽ được nàng chọn lựa là người tình đầu tiên. Nàng khó có thể làm tốt hơn thế.

Samantha đang có thai. Nàng biết điều đó, ngay cả khi nàng chỉ mới trẻ có một tuần và có

thể chỉ do những hoạt động thể xác mới mẻ là nguyên nhân của sự bất thường này. Nhưng nàng biết mình đang mang thai. Có điều gì đó thật thanh thản – nàng không thể mô tả chính xác cảm giác này – sâu bên trong nàng, như thể cảm xúc mà nàng luôn luôn có mỗi khi kết thúc những hoạt động phối ngẫu hôn nhân. Nàng biết đứa con của họ đang gieo mầm bên trong nàng.

Nàng không biết phải nói thế nào với chàng khi thời khắc đó đến. Nàng còn không biết chàng sẽ cảm nhận về nó như thế nào. Nàng cho rằng, chàng sẽ cảm thấy mừng, giống như nàng. Nàng có thể ở lại Highmoor. Chàng không thể buộc nàng trở lại năm sau để tra tấn nàng thêm một Mùa lễ hội nữa. Có lẽ nếu chàng tiếp tục ân ái với nàng sau khi nàng hạ sinh, nàng sẽ lại mang thai lần nữa. Và lần nữa. Có lẽ nàng có thể được ở lại Highmoor cho đến hết cuộc đời nàng.

Có lẽ hơi vô lý khi dường như Highmoor được sánh như hy vọng duy nhất của nàng khi nàng nói về hạnh phúc. Không, chưa bao giờ là hạnh phúc. Mà đó chính là sự thanh bình. Nàng có thể xa rời cuộc sống nếu như nàng tìm kiếm được một chút bình yên.

Họ ở bên nhau khá nhiều, nhưng hầu hết thời gian đó họ cùng đứng bên cạnh những người khác. Hầu như thời gian riêng tư duy nhất của họ chính là nửa giờ đồng hồ khi chàng ân ái mỗi đêm với nàng. Nửa giờ im lặng ngoại trừ tiếng cảm ơn lịch sự khi nó đến hồi kết thúc. Cảm ơn vì sự thỏa mãn dành cho nhau.

Chàng tháp tùng nàng đến hầu hết các buổi hội hè buổi tối. Thậm chí cả những buổi khiêu vũ. Chàng đưa nàng vào phòng khiêu vũ, đứng cạnh nàng cho đến khi điệu nhảy đầu tiên bắt đầu và nàng tiến ra khán phòng cùng với người bạn nhảy của mình, sau đó chàng biến mất vào phòng chơi bài hay đấu đó cho đến lúc đưa nàng về nhà.

Chàng luôn mỉm cười trước mọi người. Còn nàng thì luôn luôn tỏa sáng.

Một cặp đôi hoàn hảo, hết sức yêu nhau nhưng cư xử thật tốt với nhau – họ không hề sai khiến ép buộc nhau.

Họ nhìn thấy Lionel ở hầu hết những nơi họ đến. Họ tránh hắn và hắn dường như hài lòng khi trung ra hai sắc thái, nhạo báng và sàu muộn – cái nhìn thứ hai là khi hắn bắt gặp mắt nàng ở góc phòng đối diện khi Hartley không ở cạnh nàng. Nghệ thuật lẩn tránh khỏi phòng khiêu vũ hay gần mình cùng một quý ông khác – thường là với ngài Francis tội nghiệp – của nàng trở nên hoàn hảo mỗi khi nàng nghi ngờ hắn đang tiến đến chỗ nàng.

Nàng ghét hắn. Và khinh bỉ hắn. Nàng không còn sợ hãi nỗi căm ghét nữa. Nàng biết cảm xúc của nàng chỉ có thể và điều đó cách rất xa thái cực tình yêu.

Nàng căm ghét hắn, chủ yếu không phải vì những điều hắn đã gây ra cho nàng – khi nàng còn là một cô gái ngây thơ, một phần vì đó là điều nàng đã tự gặt lấy – mà vì việc hắn đã làm với Hartley. Em họ của hắn.

Vì điều hắn đã gây ra cho Hartley, nàng có thể sẽ rất vui mừng được giết hắn. Bằng sự tra tấn thật chậm rãi.

Nàng đã không biết cách nào để sửa chữa đúng đắn những sai lầm trong hôn nhân của nàng. Nếu như họ có thể trở về nhà, về Highmoor, nàng thầm nghĩ. Có vẻ dường như bằng cách đó mọi chuyện sẽ trở nên ổn thỏa. Thêm một đứa trẻ sinh ra vào đầu năm. Một khởi đầu mới của

họ, có lẽ vậy. Nhưng chàng lại không hề nói gì thêm về việc trở về nhà.

Nàng cảm thấy sợ phải hỏi chàng. Hay có lẽ, quá kiêu hãnh để hỏi chàng.

Họ đang chuẩn bị để tham dự vũ hội của phu nhân Gregory. Thiếp mời đã được phúc đáp. Nhưng đêm nay chàng không muốn đi. Chàng mệt mỗi khi thường xuyên phải đi, thường xuyên phải giả vờ. Chàng bảo Samantha rằng chàng sẽ ở nhà, nàng có thể thảo một tin nhắn gửi phu nhân Brill đề nghị bà đi cùng và chàng sẽ giúp nàng gửi nó đi.

Chàng lui vào thư viện sau bữa ăn tối – nàng đã đi dùng bữa tối cùng phu nhân Brill. Chàng ngồi vào chiếc ghế quen thuộc bên lò sưởi, một cuốn sách ở trong tay chàng dù chàng không hề mở nó. Chàng ngã đầu tựa vào ghế và khép mắt lại.

Chàng cảm thấy thật mệt mỏi. Chàng muốn về nhà. Chàng không biết phải làm gì với cuộc hôn nhân của mình. Tất cả là lỗi của chàng, về sự chia cách này. Có lẽ nàng không cưới chàng vì tình yêu, nhưng lời nói dối đó không hề có chủ ý. Và chàng đã không thú nhận xúc cảm của chính chàng cho đến tận đêm tân hôn của họ. Nhiều người đã kết hôn vì những lý do khác không phải vì tình yêu mà vẫn có một cuộc hôn nhân hoàn hảo. Cuộc hôn nhân của họ đã khởi đầu rất tốt. Nàng thích sự đồng hành của chàng và cả những giờ phút ái ân cùng chàng – chàng đã làm ngơ đi sự thật ấy trong những giờ khắc ban đầu khi mù quáng vì tổn thương. Nàng là kiểu phụ nữ có thể dâng hiến toàn bộ con người nàng cho hôn nhân. Nàng sẽ là người vợ tốt của chàng trong suốt cuộc đời nếu như chàng đã không phá hủy mọi thứ.

Chàng không biết phải sắp đặt mọi chuyện như thế nào cho đúng. Chàng cũng càng không biết liệu mọi chuyện còn có thể sắp đặt đúng đắn hay không nữa. Có lẽ tất cả đã bị phá hủy mãi mãi mất rồi.

Chàng muốn về nhà. Có lẽ ở nơi đó mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp hơn. Ngày mai chàng sẽ nói nàng hãy đóng gói đồ đạc lại lần nữa. Không, chàng sẽ **yêu cầu** nàng. Có lẽ nàng không còn muốn trở về nơi ấy. Đường như nàng đã luôn vô cùng hạnh phúc khi họ bên nhau.

Chàng quay đầu khi nghe cánh cửa mở mà không hề có tiếng gõ. Đó là Samantha, gọn gàng trong một tấm áo buổi tối nhưng không phải là chiếc váy dài dạ hội. Nàng đang mang một chiếc làn chứa đồ thêu.

“Em không muốn tham dự lễ hội,” nàng nói mà không hoàn toàn nhìn chàng. “Anh có phiền nếu em ngồi đây cùng anh không, Hartley?”

“Cứ tự nhiên đi,” chàng nói. Chàng cảm thấy hầu như muốn khóc khi nàng lặng lẽ ngồi cách xa chàng và nhặt món đồ thêu từ chiếc làn và bắt đầu khâu nó. Chàng đã mơ về những đêm như thế này. Những đêm yên tĩnh thanh thản tại nhà cùng vợ chàng. Chàng muốn nói điều gì đó với nàng, nhưng chàng không thể nghĩ ra được điều gì có ý nghĩa để nói. Chàng giả vờ quay về với cuốn sách của chàng.

Chỉ đến khi nàng đứng dậy và rời phòng mà không hề cất tiếng, chàng mới nhận ra mình đang nhìn chăm chăm vào ánh lửa, ngón cái trên bàn tay trái đang xoa bóp lòng bàn tay phải, và vuốt thẳng từng ngón tay một. Tay chàng cứng đơ và nhức nhối.

Lẽ ra chàng nên nói chuyện với nàng. Có lẽ nàng nên ở lại. Chuyện gì xảy ra với chàng thế này? Liệu chàng có cương quyết xua đuổi nàng đi ngay cả khi nàng có lẽ đang dang chàng một nhành ô liu hay không ? Nhưng nàng vẫn để chiếc làn cùng mẫu đồ thêu ở lại.

Khi quay trở lại, trong tay nàng đang cầm thứ gì đó. Nàng không nói gì với chàng, hay thậm chí nhìn vào chàng. Nhưng nàng kéo chiếc đôn về phía bên phải chàng, mở nút lọ chiếc lọ dầu nhỏ đang được cầm trong tay nàng, rót ra một ít và xoa hai bàn tay lại với nhau. Nàng vươn tay cầm lấy bàn tay phải của chàng và bắt đầu xoa bóp nhẹ nhàng lớp dầu vào lòng bàn tay và dọc những ngón tay chàng. Sự va chạm của nàng, mạnh mẽ và chắc chắn, nhưng cũng thật dịu dàng. Chàng ngả đầu ra sau và khép mắt lại.

Khi chàng ngỡ nàng đã xong, thì nàng lại rót thêm dầu vào tay nàng. Sự xoa bóp của nàng dịu dàng đến không thể tin được. Từ trước đến nay chưa từng ai làm thế đối với chàng. Ngay cả mẹ chàng. Bà đã không thể chịu được việc chạm vào phần thân thể bị thương tổn của chàng. Hay ngay cả việc nhìn vào chúng. Nàng là người duy nhất đã buộc được chàng tháo găng ra.

Thật kinh ngạc, chàng đã gần như thiếp đi cho đến khi cảm thấy bàn tay mình được nhắc lên và cảm nhận sự mềm mại của má nàng đang tựa vào nó. Nàng chắc hẳn đã tưởng rằng chàng đang ngủ say. Nàng quay đầu và hôn vào từng khớp tay của chàng. Và vẫn để tay chàng tại nơi ấy.

Nàng không hề cử động khi chàng khẽ chạm tay trái vào những lọn tóc xoắn của nàng. Chàng khẽ vuốt những ngón tay mình trên đầu nàng, bên dưới tóc nàng.

“Samantha,” chàng nói. “Hãy tha thứ cho *anh*.”

“Anh chẳng làm điều gì cả.” nàng nói. “Đó là lỗi của em.”

“Không,” chàng tiếp lời. “Em đã rất tốt với anh trong ba ngày đó, đã kiên nhẫn, và dịu dàng kể từ đó. Và em cũng nói đúng – anh **đã trở nên** tàn ác. Tha thứ cho anh.”

Nàng nói “Em kết hôn cùng anh, là bởi vì em muốn thế. Em thật sự muốn, Hartley.”

“Sh,” chàng nói. “Em chưa bao giờ khiến anh tin vào điều ngược lại. Chúng ta sẽ về nhà chứ?”

“Về Highmoor sao?” nàng nhìn lên chàng, mắt nàng lóng lánh với những giọt nước mắt.

Chàng gật đầu. “Về nhà. Chúng ta đi chứ?”

“Vâng,” nàng mỉm cười nhìn chàng. “Phải, chúng ta hãy về nhà, Hartley.”

“Càng sớm càng tốt. Ba ngày nữa.” chàng nói “Có một số nơi chúng ta thật sự phải tham dự. Trong ba ngày, và sau đó sẽ về nhà.” Chàng rút ngắn khoảng cách giữa môi họ và nhẹ nhàng hôn nàng – lần đầu tiên sau nhiều tuần.

“Cảm ơn anh, Hartley.” nàng nói và tựa má vào tay chàng lần nữa. Và chàng thấy nó không

còn cảm giác đau đớn hay đơ cứng nữa rồi.

CHƯƠNG 16

Phu nhân Stebbins là dì của Công tước Bridgwater. Vũ hội của bà luôn là nơi quy tụ một lượng người tham dự thật lớn trong Mùa lễ hội, đó là một buổi vũ hội mà cả hai người cảm thấy có nghĩa vụ phải tham gia, dù chẳng ai trong số họ muốn hiện diện tại nơi ấy. Họ không thú nhận với nhau điều đó – chàng biết nàng thích được khiêu vũ, và nàng biết công tước là người bạn thân thiết của chàng. Đức ngài chính là phù rể trong đám cưới của họ. Dù vậy, họ đều biết cả hai người đều cùng mong mỏi được trở về nhà. Chủ đề Highmoor lại được nói đến một cách thường xuyên – nó đã rất hiếm khi được đề cập đến trong nhiều tuần sau những ngày trăng mật quá-ngắn-ngủi của họ.

Thêm một vũ hội nữa cần phải chịu đựng, đó cũng là suy nghĩ của cả hai người, dù theo một cách hoàn toàn riêng rẽ.

Tiếng đồn về việc họ sẽ rời London sớm để trở lại Yorkshire lại lan rộng một lần nữa. Những câu chuyện ấy luôn lan truyền trong giới thượng lưu, ngay cả khi người được nhắc đến gần như chẳng hề thốt ra điều đó với một ai khác.

Vài người đã đến bày tỏ lòng trắc ẩn với Samantha.

Ngài Wishart nói “Chao ôi, nàng đã mất đi ảnh hưởng với chồng mình rồi hay sao, phu nhân Carew? Phải chăng anh ta đã ép nàng phải bỏ lại sau lưng những sự kiện xảy ra tiếp theo trong Mùa lễ hội? Hành vi đó thật đáng xấu hổ”

“Tôi chẳng hề mất đi chút ảnh hưởng nào,” nàng nói và phá lên cười khẽ khàng - thật dễ dàng để cười phá lên vào những ngày này. “Vậy ngài nghĩ rằng tại sao chúng tôi về Highmoor chứ, thưa ngài?”

“**Nàng** muốn đi sao?” anh ta hỏi trong sự ngỡ ngàng.

“Tôi muốn đến đó,” nàng nói. “Hartley đã nhượng bộ theo những ước muốn của tôi.”

Chàng đã không còn ở trong phòng khiêu vũ. Chàng đã đến quan sát những diễn tiến trong phòng chơi bài như chàng vẫn thường làm. Nhưng chàng chỉ rời đi sau khi đã ký tên mình vào tấm thiệp của nàng cho vũ điệu tiếp theo sau điệu nhảy diễn ra vào bữa tối. Nàng nhướn mày và mỉm cười nhìn chàng.

“Không, anh sẽ không tự biến mình thành một kỳ quan đâu,” chàng nói và mỉm cười đáp lại nàng. “Nhưng anh muốn là quý ông sẽ đưa em đến dùng bữa tối, Samantha. Em không phiền phải đứng ngoài một điệu nhảy chứ? Hay **bước** xa ra ngoài? Tối nay trời rất ấm.”

“Em sẽ chờ đến khi ấy,” nàng đáp. Điều đó nhắc nàng nhớ đến lần gặp gỡ đầu tiên của họ tại London – từ dạo đó đến nay dường như là cả một khoảng thời gian dài. Có lẽ họ sẽ làm sống dậy giây phút đó và đem đến những kết quả tốt đẹp hơn. Có lẽ nàng có thể tìm thấy một chỗ yên tĩnh để đem chàng đến và yêu cầu chàng hôn nàng lần nữa. Và cũng có thể nàng sẽ - ồ, có thể nàng sẽ lặp lại những lời mà khi đó nàng đã thổ lộ với chàng.

Nàng đã rất thật lòng khi nói điều đó. Có lẽ không hoàn toàn theo cái cách nàng nghĩ là tình yêu. Nhưng có rất nhiều kiểu tình yêu. Một trong số chúng chính là kiểu xúc cảm nàng đã dành cho Hartley. Có lẽ nàng sẽ nói với chàng điều đó.

Chàng hôn tay nàng trong một cử chỉ có phần quá thân mật, và nàng biết cảnh ấy đều lọt vào mắt của rất nhiều người xung quanh họ. Nàng cảm thấy thật vui mừng. Nàng muốn mọi người biết rằng họ có một mối quan hệ khăng khít. Nàng đã tự bảo mình rằng nàng không màng đến việc mọi người tin nàng kết hôn vì gia tài và tước vị, không hề, dù dưới bất kỳ hình thức nào đi nữa. Nhưng vì lợi ích của Hartley, nàng muốn mọi người biết rằng nàng quan tâm đến chàng. Không phải vì những thứ mà chàng đang sở hữu, mà chỉ vì duy nhất chính bản thân chàng.

Đôi khi nàng ước mình đã kể câu chuyện về một người trang trí ngoại cảnh đã đến thăm và cầu hôn nàng. Điều đó chắc hẳn sẽ rất khôi hài với cả *giới thượng lưu*. Nhất là phần nàng khi đã chấp nhận lời cầu hôn thì mới khám phá ra sự nhầm lẫn của mình.

“Anh sẽ gặp em bên ngoài nhé?” chàng nói.

Nàng gật đầu và chàng rời đi.

Lionel đến muộn. Nàng đã nhảy một điệu nhạc đồng quê cùng với Jeremy Nicholson vào lúc ấy và tình cờ bắt gặp ánh mắt hẩn từ xa. Hẩn trao nàng ánh mắt cháy bỏng. Nàng vội vã quay mặt nơi khác. Nàng biết vũ điệu kế tiếp là một bản valse. Một vũ điệu nguy hiểm. Ngay khi Jeremy tháp tùng nàng trở lại đám đông tụ họp, nàng khoác tay vào cánh tay Francis và mỉm cười sáng chói cùng anh.

“Điệu valse kế tiếp nhé?” nàng nói dù chưa ai khẩn mời nàng.

Anh thờ ơ nhìn quanh phòng “À, phải rồi.” anh uể oải nói. “Có lẽ anh đã ở bên lề tất cả những thứ này cho đến hết năm nếu như em quên, Samantha.”

“Cám ơn anh,” nàng nói giây lát sau khi họ đã an toàn trên sàn khiêu vũ.

“Nếu như em là vợ anh,” anh nói. “Anh sẽ thách một cuộc đấu súng với thằng con hoang đó trước bình minh từ rất lâu rồi, Samantha. Thử lỗi cho ngôn từ của anh.”

“Nhưng tại sao?” nàng hỏi. “Anh ta đã chẳng làm gì ngoài việc lãng vãng kể từ hôn lễ của em, Francis. Tiện đây, xin có lời khen, anh trông thật tuyệt vời, dù có phần khá gầy choáng váng, với màu hồng đặc trưng đó.”

“Anh muốn rải phấn trên tóc chính bằng cái màu đó đấy,” anh nói “Nhưng tên hầu phòng lại đe dọa sẽ nghỉ việc không hề báo trước. Một gã quá giỏi giang để mà phung phí. Anh có thể soi được cả mặt mình trên ửng sau khi hấn đánh đánh bóng chúng nữa cơ.”

“Anh thật thú vị,” nàng nói và cười với anh.

“Cô gái tinh ranh,” anh nói. “Và tài tình nữa. Em luôn làm anh suy tư chệch hướng bằng cách khơi gợi thói đời phù phiếm của anh. Anh không thích cái cách mà hắt hủi em, Samantha. Liệu Carew có sẵn lòng khoan dung với chúng không?”

“Bọn em sẽ trở về nhà vào ngày mốt,” nàng nói.

“Bỏ chạy ư?” anh hỏi.

“Sao anh dám chứ, Francis!” nàng phẫn nộ nói.

“Xin lỗi,” anh đáp. “Anh rất xin lỗi, Sam. Thật đấy! Đó không phải là việc của anh.”

“Đúng thế,” nàng nói. “làm sao anh có thể biến mái tóc trở thành màu hồng trong khi màu của chúng lại là nâu sẫm thế?”

Anh cười khùng khục. “Cùng với khoảng 2 tấn bột phủ chẳng hạn” anh trả lời.

“Anh nghĩ thật đáng xấu hổ khi chúng ta đã sống sót được đến ngày hôm nay. Quý ông vài thập kỷ trước còn biết cách phục trang thế nào, trời ạ. Anh căm ghét xu hướng trang phục chuyển về màu đen. Ối!” Anh rùng mình rất kịch và hầu như suýt vấp chân mình.

Samantha cười phá lên. “Anh gần như đã khiến em tin anh,” nàng nói. “Thật đáng xấu hổ!”

Anh bấu môi nhìn nàng, rồi ngửa đầu ra sau cười lớn. “Tóc hồng.” anh nói. “Và em suýt nữa đã tin anh. Ôi Sam, Sam.”

Buổi tối dường như kéo dài vô tận. Có lẽ nếu như tên của Hartley không được viết trên tấm thiệp – chữ viết bằng tay trái của chàng không gì có thể tả được ngoại trừ thật thanh thoát – đập vào mắt nàng mỗi lần nàng nhìn nó, thì nàng có lẽ sẽ trải qua buổi tối này với sự kiên nhẫn lớn hơn. Nàng trông mong đến cuộc dạo chơi của họ, và được dùng bữa tối với chàng như thể nàng chỉ là một cô gái đang lên kế hoạch cho một buổi hẹn hò cùng với người đàn ông đầu tiên của mình. Chàng đã là chồng nàng được hơn một tháng. Đứa con của chàng đang lớn dần lên bên trong nàng – chắc chắn nàng không hề nhầm lẫn về điều đó. Vẫn chưa hề có dấu hiệu đến ngày của nàng.

Nàng không chờ đến khi điệu vũ trước bữa tối bắt đầu. Ngay khi ngài Carruthers dẫn nàng rời phòng sau khi điệu quadrille kết thúc, nàng đã cáo lỗi những người bạn và hăm hở vụt ra khỏi phòng khiêu vũ, tiến về ban công và đi xuống các bậc thang để đến khu vườn. Không ai ở bên dưới, ngay cả khi đèn ở đó được thấp sáng. Mọi người đều muốn nhảy vũ điệu này, nàng nghĩ khi sải bước ra bên ngoài trước khi vũ điệu lại bắt đầu lần nữa.

Hartley chưa đến. Nàng thấy mình đang cười với sự hân hoan nào đó. Nàng có thể tìm cho mình một nơi hẻo lánh và quyến rũ chàng đến đó ngay khi chàng bước xuống bậc thang. Nàng sẽ chào đón chàng với vòng tay rộng mở và đòi hỏi nuptial của chàng. Liệu chàng có nhận ra điều nàng đang làm không? Chàng có biết nàng đã xóa đi những ký ức cũ và thay thế chúng bằng những cái hoàn toàn mới? Chàng có biết nàng thật lòng muốn thế lần này, rằng nàng sẽ không hề ở trong bất kỳ trạng thái nào bị thúc đẩy bởi những chấn động của cảm xúc?

Nơi này có một đài phun nước nhỏ bằng đá, nước đang bắn ra ngoài từ chiếc miệng của một thiên sứ trẻ thơ tròn trịa, được đặt ngay chính giữa khu vườn. Một cây liễu đang nhô ra ở một bên. Nơi này thật hoàn hảo. Nàng đi vào bóng rủ của một nhánh cây và quay người nhìn về phía những bậc thang xuống từ ban công ở trong tầm mắt nàng.

Nhưng nàng lại không trông thấy hắn. Hắn chắc hẳn đã xuống cầu thang trong khi nàng vẫn còn đang tìm nơi trú ẩn của mình. Hắn đã gần như đứng sát sau lưng nàng. Nàng xoay người đối mặt với hắn, nụ cười đặt trên môi nàng, vẻ tinh nghịch hiện lên đôi mắt nàng. Tay nàng đã nhấc lên được một nửa.

“Một lời mời từ lâu tôi đã hằng mơ đến,” hắn nói, với giọng pha lẫn chút khôi hài và ham muốn. “Một thứ tôi đã có kiên nhẫn để đợi chờ.”

Nụ cười nàng đông cứng. Nàng lùi lại một bước, nhưng bước chân ấy đã đem nàng đứng sát vào vách tường đá của đài phun nước.

“Đi,” nàng nói. “Đi đi.”

“Tôi tin rằng đã đến lúc em hãy ngừng đấu tranh với nó, Samantha,” Lionel nói. “Ngay từ đầu vẫn luôn là tôi, phải thế không ? Em cưới Hartley bởi vì em sợ những xúc cảm dành cho tôi. Nhưng chắc hẳn em đã trở nên chán chường anh ta chỉ sau khi kết hôn mới một tháng. Anh ta chẳng phải là một con người nguyên vẹn, phải không nào ? Tôi chẳng thể hình dung anh ta có thứ để thỏa mãn một người có những đam mê như em. Em cần ai đó như tôi để có được điều đó.”

Nàng không thể ngã người phía sau xa hơn được nữa để né tránh ngón tay dài của hắn đang lướt dọc trên cằm nàng.

“Hãy đi đi.” Nàng nói.

“Sau khi em đã dẫn lối cho tôi đến đây sao?” hắn cười nhẹ. “Chúng ta đã cùng chia sẻ nụ hôn đầu cũng chính trong một khu vườn như thế này, Samantha. Đã đến lúc chúng ta làm lại điều ấy.”

“Tôi sẽ nôn đấy,” nàng nói. “nếu ngài còn đến gần hơn.”

Lần đầu tiên hắn trở nên bối rối. “Em và Hartley,” hắn nói, “Tôi tin cả hai người đều xứng đáng với nhau, Samantha. Tôi nhớ dường như sáu năm về trước, em, cũng như thế, thiếu can đảm để vươn tới điều em muốn. Dù vậy, tôi cũng muốn nếm trải điều em đã dành cho người em họ của tôi trong tháng vừa qua.”

Hắn ép nàng trở lại sát đài phun nước. Nàng không thể nào đi xa hơn được nữa. Nhưng trong nàng đang sôi lên cùng cơn giận dữ. Đó chỉ là một lời đe dọa ngớ ngẩn. Dù nàng đang **cảm thấy** buồn nôn, và thật đáng đời hắn nếu như nàng nôn cả lên người hắn, nhưng đó không phải là điều nàng có thể sai khiến bằng ý chí của mình. Có điều, nàng sẽ không để cho con rắn ấy đánh cắp bất cứ nụ hôn nào mà không phải hứng chịu một sự đánh trả.

Nàng thu đầu gối và đập mạnh trước khi hắn đến quá gần để có thể làm được điều đó. Hắn cầu nhàu vì đau và ngạc nhiên, cúi người xuống trưng ra khuôn mặt tạo thành một mục tiêu

đầy cảm dỗ trước khi hắn gặp người xuống thấp hơn.

“Cái đó là cho Hartley,” nàng nói với cảm giác của một niềm vui tuyệt diệu. “Và đây là cho Jenny.” Nàng vút bàn tay vào mặt hắn mạnh đến nỗi suýt nữa nàng phải thét lên vì đau đớn. Nhưng nàng vẫn chưa xong. “Còn cái này là cho tôi.” Nàng khiến đầu hắn giật sang hướng khác bằng một cái tát mạnh vào má bên kia. “Giờ thì ngài có thể nói gì về chuyện ném trái nữa đây thưa ngài?”

“Tôi nghĩ,” một tiếng nói thật lạnh lẽ vọng lại từ trong bóng tối, “Vợ tôi đã tỏ ý mình rất rõ, Lionel.”

Lúc này Lionel đang bị cơn đau chiếm lĩnh để có thể phản ứng được gì.

Samantha xoay đầu lại, niềm vui sừng ban nãy tắt ngấm thật nhanh như khi nó đến. “Em không hề sắp xếp một cuộc hẹn gặp với anh ta,” nàng nói “Em đến đây để gặp **anh**, Hartley.”

“Anh biết,” chàng nói.

“Ngài có cần giúp gì ở đây không, Carew?” một giọng nói khác cách đó một quãng không xa.

Họ quay lại và thấy Quý ngài Francis Kneller.

“Tôi thấy hẳn theo Samantha – Phu nhân Carew – ra ngoài,” anh nói. “Tôi nghĩ nàng có thể cần sự bảo vệ của tôi.”

“Ngài có thể đưa nàng vào trong, nếu ngài không phiền, Kneller,” hầu tước nói.

“Không, Hartley.” Nàng nói nhanh. “Hãy đưa em về nhà. Em muốn về nhà ngay bây giờ.”

“Thưa phu nhân?” Francis đưa tay cho nàng như chưa hề nghe lời phản đối của nàng.

“Đi với anh ấy đi, Samantha,” chồng nàng đáp.

Chàng đang tính làm gì? Lionel đã đứng thẳng được người dậy. Hiển nhiên nàng đã không gây hại được gì nhiều. Lionel có thể đánh Hartley què quặt. Nàng há miệng chuẩn bị cãi lời. Nhưng sau đó lại khép miệng lại. Nàng nhận ra giọng điệu ấy. Nàng đoán mình, và cả những đứa con của nàng, sẽ phải nghe kiểu nói ấy trong rất nhiều năm. Đó là giọng nói khi chàng muốn mệnh lệnh của mình được tuân theo mà không phải hỏi lại. Và nàng sẽ không tranh cãi với giọng điệu ấy trước mặt những người khác. Nàng không thể khiến chàng mất thể diện như thế.

Nàng khoác cánh tay Francis và để anh dẫn nàng bước vào phòng khiêu vũ. Nàng nhận thấy nhạc vẫn đang chơi. Điệu nhảy trước bữa tối vẫn đang tiếp tục. Mọi thứ tại vũ hội vẫn bình thường. Không một ai lộ mặt đến khu vườn cả.

“Francis,” nàng kéo tay anh. “Có chuyện gì xảy ra vậy? Anh ấy sẽ không trở nên ngốc nghếch chứ, phải không?”

“Chúa lòng lành, Samantha.” Anh nói. “Anh hy vọng là không.”

Lời đáp trả đó cũng mơ hồ chẳng khác nào những câu trả lời của bất kỳ ai đối với những câu mà nàng đã từng hỏi.

“Mỉm cười nào,” anh nói và cười với nàng. “Chúng ta đang trong tầm mắt của mọi người, Samantha.”

Răng nàng bắt đầu va vào nhau lập cập. Tay nàng đang nhúc nhối. Hartley đang bị mưu sát ở ngoài kia, chí ít là như thế.

Nàng mỉm cười.

“Thế nào, Hart.” Lionel tựa tay vào bức tường của đài phun nước, tay kia nắm chặt lại trong

nỗ lực rõ ràng là để kiềm chế cơn đau. “Cậu đang đóng vai một người hùng đáng ngưỡng mộ đấy. Tôi chắc rằng Samantha và Kneller đã ấn tượng khủng khiếp. Cậu đang tính vút gang vào mặt tôi ? Hay cậu lại thích giữ nó, để che giấu sự tật nguyền của cậu?”

“Tôi sẽ gặp anh tại Câu lạc bộ Jackson vào sáng ngày mai lúc mười một giờ.” hầu tước lặng lẽ nói. “Hãy đến đó, Lionel. Và sẵn sàng để chiến đấu. Cho đến lúc một trong hai chúng ta gục ngã.”

Lionel nhìn chàng kinh ngạc trong một lúc lâu và rồi ngã đầu ra sau phá lên cười.

“Chúa ơi, Hart,” Hấn nói khi cuối cùng đã kiềm chế được sự khoái trá của mình. “Tôi hy vọng rằng cậu sẽ mời một đám khán giả lớn. Cái đó còn hay hơn cả trò treo cổ trước đám đông nữa. Ai đó sẽ phải lòi một miếng thịt sống trở về đặt vào cánh tay của Samantha.”

“Có lẽ thế,” Hầu tước nói cộc lốc. “Và cũng có thể là không. Chọn lấy người phụ tá và đưa người đó đến cùng cậu. Dù tôi dám chắc rằng đích thân Jackson sẽ đặt ra luật chơi và buộc chúng ta tuân theo chúng. Và nó sẽ đảm bảo sự công bằng nữa Vì nếu không tôi có thể giết anh.”

Lời chàng lại tạo thêm cơ hội cho một trận cười khác rống lên.

“Cậu nên xem xét lại việc này trước bình minh, Hart,” Lionel nói trong lúc vẫn cười khùng khục. “Trước khi nó đến điểm mà cậu không thể rút lui được nữa. Tôi sẽ không hề nghĩ tệ thêm gì về cậu. Tôi sẽ vẫn giữ nguyên sự tôn trọng tôi đã có với cậu từ lúc trước. Tốt hơn hết là cậu

hãy đi vào trong và bảo với Samantha cùng Kneller rằng cậu đã lúc lắc ngón tay chỉ vào tôi, trách mắng tôi vì đã cố đánh cắp một nụ hôn từ vợ cậu, và cậu đã khiến tôi chìm trong một bể nước mắt vì hối hận. Ngày mai cậu có thể bỏ trở về Highmoor an toàn và sống hạnh phúc đến mãi mãi. Tôi sẽ không theo đuổi cậu – hay Samantha nữa. Tôi nghĩ sẽ rất thú vị khi làm sống lại những cảm xúc cũ, và tôi đã đúng. Nó đúng thật là như thế. Nhưng giờ thì nàng đã chán tôi rồi. Tất cả nàng là của cậu, Hart, cậu em ạ. Giờ thì chạy đi như một đứa trẻ ngoan ngoãn đi nào.”

Hầu tước khẽ nghiêng đầu. “Chúc một buổi tốt tốt lành, Lionel.” chàng nói với vẻ nhã nhặn điềm tĩnh. “Tôi sẽ gặp anh vào sáng mai. Đúng 11 giờ.” Chàng quay đi và hướng về phòng khiêu vũ.

Cùng với trợn cười của Lionel ở phía sau chàng.

Chàng đi thật nhanh và lặng lẽ như chàng có thể, vòng quanh mé ngoài của căn phòng – thật đáng ngạc nhiên, điệu nhảy trước bữa tối vẫn đang tiếp diễn – rồi ra ngoài bằng cửa đi gần nhất. Chàng tìm thấy Công tước Bridgwater đang ở trong phòng xem ván bài. Chàng thầm cảm tạ bạn chàng đã không khiêu vũ, cũng như chàng trong hầu hết buổi tối nay.

“Bridge.” Chàng chạm vào tay áo Công tước và kéo anh ta sang một bên. “Tớ cần sự giúp đỡ của cậu.”

Bạn chàng ngoác miệng cười. “Tớ nghĩ cậu đang lẩn vào khu vườn để thực hiện một cuộc hẹn hò bí mật cùng với phu nhân Carew.” anh nói.

“Tớ cần một người phụ tá vào sáng ngày mai tại phòng đấu của Jackson.” Hầu tước nói. “Tớ đã thách thức Rushford một cuộc đấu – cho đến khi một trong hai người bất tỉnh, nếu Jackson cho phép điều đó. Cậu sẽ đại diện cho tớ chứ?”

Bạn chàng chỉ dán mắt nhìn vào chàng.

“Hắn đã quấy nhiễu Samantha trong vườn.” hầu tước đáp. “Nàng có lý do chính đáng, nhưng như thế chưa đủ.”

“Đúng thế,” bạn chàng trầm lặng đáp. “Nó sẽ không thể đủ được. Cậu có thể tin tớ, Hart.”

“Và tôi nữa.” Hầu tước đã thoáng nhận ra Quý ngài Francis Kneller bước vào phòng và đứng cách họ không xa. “Nếu có thể, tôi sẽ làm người phụ tá thứ hai cho anh, Carew.”

“Cám ơn anh,” Chàng hầu tước gật đầu ngắn gọn. “Samantha đang ở đâu?”

“Khiêu vũ cùng với Stebbins,” Francis nói. “Ông ta đưa nàng ra sàn khiêu vũ dù điệu nhảy đã được bắt đầu, ông ấy lại còn khò khè thở và đỏ mặt như một chú tôm hùm sau những nỗ lực vào tối nay nữa chứ.”

“Chú tôi chưa bao giờ có thể cưỡng lại việc ước lượng sức mình,” công tước nói. “đặc biệt là với một người đồng hành xinh đẹp.”

“Nàng vẫn đang cười, tỏa sáng và đứng vững như một người bạn đáng tin cậy” Francis nói. “Vào mấy giờ ngày mai hả, Carew?”

“Mười một giờ,” chàng đáp. “Giờ thì xin thứ lỗi, tôi phải bắt kịp điệu valse cuối và đưa Samantha về nhà. Buổi tối nay là một sự thử thách đối với nàng.”

Bạn của chàng và của Samantha đứng đó khi chàng khép khiêng rời đi. Và sau đó ánh mắt họ gặp nhau.

“Đó sẽ là một cuộc tàn sát,” Francis nói. “Nhưng anh ta không có cách nào khác.”

“Tôi không chắc lắm,” công tước cau mày nói. “Ý tôi là về cuộc tàn sát. Dĩ nhiên anh ấy sẽ bị đánh, nhưng có thể sẽ không trầm trọng đến mức mọi người nghĩ. Trong vài năm gần đây anh ấy đã có những buổi tập riêng cùng với Jackson. Jackson không thể phí hoài thời gian mà chẳng được gì cả, đúng không nào? Tôi không biết cả hai người đó đã làm những gì, nhưng có vẻ sáng mai chúng ta sẽ khám phá ra.”

“Trong tương lai tôi sẽ kính trọng anh ấy.” Francis đáp “nhưng ngày mai, sự nhục nhã có thể là thứ mà anh ấy phải gánh lấy. Tôi phải thú thật rằng tôi nghĩ anh ấy là người yếu đuối. Thằng con hoang đó đã săn đuổi Phu nhân Carew kể từ khi hắn quay trở lại nước Anh.”

“Không, không phải là một kẻ yếu đuối, Kneller.” Công tước nói. “Hartley là người kín đáo nên không cần phải đòi hỏi quyền lợi bằng thói côn đồ. Nhưng giờ thì anh ấy đã có người vợ mà anh ấy yêu. Anh ấy không phải là loại người đứng một bên và nhìn nàng bị sỉ nhục.”

“Tốt,” Francis nói. “Nếu anh ta không thách thức Rushford, thì tôi sẽ làm, ngài biết đấy. Chẳng phải đó là điều đúng đắn sao ?”

“Đó tuyệt đối không phải là điều khôn ngoan, bạn già ạ” công tước đáp. Anh ta nhướn cao đôi mày. “Dù tôi chắc rằng nếu anh nỗ lực tìm kiếm hơn, anh sẽ khám phá ra vị tiểu thư nào đó có cùng vẻ quyến rũ, người sẽ đón nhận sự lịch thiệp, tận tụy và sự sốt sắng của anh khi anh chạy đến bên bảo vệ nàng.”

“Ôi trời,” Francis đáp. “Tôi thật sự tin rằng ngài đang cảnh báo tôi, Bridgwater.”

“Bạn yêu quý,” công tước nói trong lúc sửa sang lại nếp gấp ở tay áo viền nhung trên mặt sau bàn tay. “Tôi chưa bao giờ mơ tưởng đến điều ấy. Tôi chỉ đang đề nghị ngài né tránh, à, việc tự biến mình thành một con lừa. Nàng rất xinh đẹp, nhưng nơi đây cũng có rất nhiều tiểu thư đang duyên dáng dạo bước trong những căn phòng tranh và phòng khiêu vũ nếu chúng ta chịu khó nhìn một tí. Tôi đang đói ngấu lên đây này. Chúng ta xông vào phòng ăn tối sớm hơn một chút chứ?”

“Ngài hãy dẫn đường đi,” Francis đáp trong lúc vẩy tay phủi hạt bụi vô hình từ cánh tay nhuốm hồng của anh.

“Hartley?” Nàng vươn người qua đĩa điểm tâm trống rỗng và đặt bàn tay nàng lên mặt bàn, sát cạnh tay chàng.

Chàng đang lướt qua tờ báo buổi sáng. Chàng nhìn lên, đặt nó qua một bên và mỉm cười với nàng.

“Hartley,” nàng nói, cùng với một vẻ mặt phỉnh phờ tài ba nhất trông thật hòa hợp với giọng nói của nàng. “Em đang suy nghĩ. Những chiếc rương của em hầu hết đã được đóng gói và em chắc rằng của chàng cũng vậy. Thời tiết hôm nay thật đẹp. Liệu chúng ta có cần phải phí hoài thêm một ngày nữa không? Sao chúng ta lại không khởi hành về nhà ngay sáng nay chứ?”

Nàng muốn được ra khỏi London. Nàng không tin có bao giờ nàng muốn trở lại, dù nàng biết cảm giác này theo thời gian sẽ nhanh chóng tan đi. Nàng muốn về nhà, về lại vùng đất tuyệt vời nơi tất cả mọi thứ đã khởi đầu – tình yêu cùng với tình bạn của nàng. Cùng với Hartley. Nàng không thể chịu đựng được ý nghĩ phải chờ đợi dù chỉ là một ngày nữa.

Chàng bao bọc tay mình trên tay nàng – bàn tay phải của chàng, gầy guộc, quặt quẹo và không hề mang găng. Nàng đã yêu cầu chàng không mang găng trong nhà. Nàng cam đoan với chàng đó là điều không cần thiết, nàng đã cầm lấy tay chàng trong tay nàng, nâng nó lên má nàng và đặt nụ hôn lên đó – chuyện ấy đã xảy ra vào buổi sáng từ sau lần đầu tiên nàng xoa bóp cho chàng. Nàng đã làm thế mỗi ngày từ dạo ấy.

“Chuyện đó phải đợi thêm một ngày nữa,” chàng nói. “Anh có hai việc phải giải quyết đầu tiên. Ngày mai rồi cuối cùng cũng sẽ tới, tình yêu của anh ạ. Và rồi chúng ta sẽ có Highmoor, cũng như suốt cả mùa hè ở phía trước.”

Nàng thở dài. “Vậy là không ai có thể giải quyết thay anh?” nàng hỏi.

“Anh e rằng là không.” Chàng khẽ vỗ nhẹ lên tay nàng. “Còn em chắc là sẽ muốn chào từ biệt phu nhân Brill.”

“Đường như em đã chẳng làm gì khác ngoại trừ việc chào tạm biệt dì trong tháng vừa qua,” nàng nói.

“Samantha tội nghiệp,” chàng mỉm cười nhìn nàng. “Hãy đưa dì đi với em. Hãy mua cho dì một thứ gì xinh xắn, và cho cả em nữa, rồi đưa hóa đơn đến cho anh. Em biết đấy, phu nhân Thornhill vẫn luôn phàn nàn, ngay cả khi có sự hiện diện của anh, rằng chẳng mua được gì hợp thời trang tại Yorkshire cả.”

“Anh sẽ phải hối tiếc cho xem,” nàng nói. “Em sẽ sử dụng cả gia tài đấy.”

Chàng cười khẽ và rồi đứng dậy trước khi đưa tay cho nàng. “Anh phải đi rồi,” chàng nói. “Anh có một cuộc hẹn không thể nào tới trễ được.”

Nàng cau mặt. “Đó là cách đặt một người vợ bình thường vào đúng vị trí của mình.” nàng nói. “Tất cả nhưng gì cô ấy làm tốt là dạo chơi và mua sắm đồ trang sức.”

Chàng lại cười thêm lần nữa. “Em có thể nhắn nhó với anh cả ngày hôm sau,” chàng nói. “Em sẽ có một khán giả nhất trong xe ngựa. Giờ thì anh thật sự phải đi rồi.”

Đàn ông và “những cuộc gặp gỡ” bí ẩn của họ, nàng thoáng nghĩ vài phút sau, khi đã ngồi cùng với người hầu trong phòng nàng, chuẩn bị đến thăm viếng dì nàng. Chàng chắc đã hứa hẹn gặp Công tước Bridgwater và Quý ngài Gerson tại White ăn trưa, việc đó hẳn quan trọng hơn chuyện khởi hành về nhà sớm. Hay hơn cả nhượng bộ màn vùi vĩnh tài ba nhất của một người vợ.

Nàng thật lòng không muốn ra ngoài hôm nay. Nàng sợ mình có thể sẽ tình cờ chạm trán Lionel. Không phải nàng muốn ở trong nhà chỉ để giấu mình xa hắt. Nàng cảm thấy tự hào với cái cách nàng đã đối xử với hắt vào tối qua – và cảm giác nhẹ nhõm khủng khiếp khi thấy Hartley bình an sau đó. Nàng đã có phần trông đợi ít nhất là một chiếc mũi gãy và hai mắt đen ngòm.

Chàng đã rất kín tiếng về chuyện xảy ra trong vườn sau khi chàng cùng Francis đã kéo nàng ra khỏi cảnh quang ghi dấu thắng lợi của nàng. Chàng chỉ đơn thuần cam đoan rằng nàng không cần phải lo lắng về sự quấy nhiễu của Lionel một lần nào nữa.

Chàng – như nàng đã nửa mong đợi – đã không hỏi liệu cuối cùng cảm giác của nàng dành cho Lionel đã được phân định rõ ràng hay chưa. Có lẽ những hành động của nàng trong khu vườn đã nói lên rõ ràng hơn bất kỳ câu từ nào khác.

Và chàng – trong một sự thất vọng nặng nề – đã không đến giường nàng vào tối qua. Đó là lần đầu tiên kể từ khi họ cưới. Nàng đã rớm nước mắt vì thương thân và giận dữ – chàng **đã** tin nàng ra ngoài để gặp Lionel, dù lúc đó chàng đã nói hoàn toàn khác. Nhưng tại sao chàng lại không **nói điều ấy** ? Cuối cùng nàng đã làm một chuyện không thể tưởng tượng được – nàng còn chưa bao giờ đặt chân mình vào căn phòng ấy trước kia – nàng đến bên giường chàng, lê chân và hắng giọng cho đến khi chàng thức dậy. Chàng còn đang **ngủ**.

“Có chuyện gì thế?” chàng hỏi và ngồi hẳn dậy.

“Em ra ngoài để gặp **anh**” nàng nói, giọng nàng nghe khốn khổ hơn nàng dự tính. “Em đang tìm một nơi vắng vẻ để anh có thể **hôn** em.”

“À. Anh biết. Tình yêu của anh.” chàng nói. Và chàng vươn tay nhắc nàng đặt lên giường kế bên chàng. Dường như cánh tay phải của chàng không hề thiếu đi sức mạnh. Chàng phủ tấm chăn lên người nàng. Giường của chàng thật mềm mại và ấm áp. “Anh không hề nghi ngờ dù chỉ trong một khoảnh khắc.”

“Vậy tại sao -?” nàng hỏi.

“Anh nghĩ rằng em đang rất mệt như anh,” chàng nói. “Anh không nhận ra em sẽ phiền muộn vì anh không đến.”

“Đó không phải là –” nàng mở lời, nhưng chàng đã bảo nàng im lặng và rồi chàng hôn nàng.

Chàng không ân ái với nàng.

Điều đó không hề quan trọng. Nàng đã thiếp ngủ chỉ sau vài phút.

Thế đây, mình sẽ ra ngoài, nàng thầm nghĩ. Ngày sẽ chỉ kéo lê qua nếu nàng ở nhà. Nàng sẽ làm điều chàng đã đề nghị, và đưa dì Aggy đi mua sắm. Nàng mỉm cười và gặp ánh mắt của người hầu gái trong gương. Cô gái mỉm cười đáp trả. Và nàng cũng có thể hoang phí một đồng gia tài nữa. Nàng **chưa bao giờ** là kẻ tiêu hoang. Nhưng hôm nay thì đúng. Nàng sẽ trừng phạt chàng thật khủng khiếp.

“Không, chiếc nón rơm của ta cơ,” nàng nói khi người hầu gái đem đến một chiếc nón thanh lịch.

Đây sẽ là một ngày đầy thú vị. Nàng sẽ hưởng thụ ngày cuối cùng của nàng tại London. Ngày cuối cùng trong một thời gian rất dài sau đó. Giờ này năm sau, nàng sẽ đang chăm bẵm một đứa trẻ, nàng sẽ không cần một người vú em nào, ngay cả nếu Hartley thử dùng cái giọng mệnh-lệnh-của-anh-phải-được-tuân-theo-không-cần-thắc-mắc-gì-cả đó. Và năm kế tiếp – à, nàng chắc rằng phòng trẻ tại Highmoor quá rộng cho một đứa trẻ. Và chắc chắn là ngay cả với hai đứa.

CHƯƠNG 17

Chàng đang dán mắt nhìn xuống dưới, cố gắng thoát khỏi khỏi tiếng ồn và mọi việc xung quanh, cố gắng để tập trung. Đó không phải là việc dễ dàng. Căn phòng đặc biệt tại hội trường đám bốc của Jackson chật kín với những khán giả đang háo hức. Chàng không hề tiết lộ điều này với bất cứ ai, và Bridge cùng Kneller cũng cam đoan với chàng rằng họ cũng đã làm điều tương tự. Nhưng hiển nhiên là Lionel, cảm thấy không có lý do gì để im miệng về cuộc đấu, và có mọi lý do để công khai nó ra với tất cả mọi người.

Chân trần, ngực để trần đến hông, chàng cảm thấy mình thảm hại một cách khốn khổ. Chàng biết trong diện mạo đó, ngay cả khi chưa tính đến bàn tay và bàn chân quặt quẹo, chàng đã là một sự thấp kém đến nực cười so với Lionel, cao, hình thể hoa mỹ và tuyệt đẹp đang đứng trong góc xa cùng với người phụ tá là Tử tước Birchley. Hắn ngoác miệng cười sáng choang với tất cả người xem và to mồm chào đón những người mới đến.

“Thật tốt khi anh đến đúng giờ,” hắn vui vẻ nói với ai đó vừa mới đến. “Đây sẽ không phải là một trò giải trí kéo dài. Nhưng dù sao thì màn treo cổ cũng vậy thôi.”

Hiển nhiên là hắn đã thích thú với điều tương tự đã nói vào tối qua và nghĩ sẽ rất đáng khi lặp lại nó.

Jackson đã đồng ý – một cách miễn cưỡng – rằng cuộc đấu sẽ chỉ kết thúc khi nào một trong hai đối thủ bất tỉnh. Kể từ khi nơi này thành lập, luật lệ áp dụng cho những cuộc đám bốc nơi

đây thường rất nghiêm khắc và quân tử. Ông vừa giải thích xong cho cả hai người bọn họ cùng những người phụ tá và cho bất cứ ai quan tâm lắng nghe – trong phòng lúc này im lìm như đám tang – rằng cuộc đấu sẽ không giới hạn các hiệp đấu, mỗi hiệp sẽ kéo dài ba phút. Sẽ không được đếm sau khi ông ra hiệu chấm dứt hiệp hay trước khi ông ta tuyên bố bắt đầu một hiệp mới. Tất cả những cú đấm hợp lệ phải từ hông trở lên.

“Bớt om xòm đi, Jackson.” ai đó la lên từ phía sau phòng. “Mấy chỉ dẫn của ông đang kéo còn dài hơn cả trận đấu.”

Một cách lịch sự, Jackson hướng cái nhìn sắt đá vào kẻ xúc phạm và yêu cầu anh ta ra ngoài. Đó là một quyền lực ông sử dụng trong phạm vi hội trường đấm bốc khiến Ngài Smithers phải ngượng ngùng chuồn đi qua cánh cửa và không hề trở lại.

Và giờ thì cuộc đấu đã bắt đầu. Hầu tước Carew đang cố tập trung, nhớ lại tất cả những gì chàng đã học trong suốt ba năm qua – dù chàng chưa bao giờ mong đợi sẽ sử dụng kỹ năng này trong một trận đánh thật sự.

“Phòng thủ về bên phải và tấn công với bên trái” Quý ông Francis Kneller chỉ dẫn có phần khẩn thiết. “Bảo vệ đầu của anh.”

“Anh cần phải đến gần, Hart,” Công tước Bridgwater nói. “Hắn có tầm với dài hơn và nắm tay mạnh mẽ hơn. Nhưng phải bảo vệ đầu của anh. Giữ cằm thấp xuống.”

“Đến diệt hắn đi,” Quý ngài Francis nói. “Hãy nghĩ đến vợ anh.”

Một lời khuyên tồi. Rất tồi. Chàng đang cố gắng tập trung chỉ vào trận đấu *(ai bảo, nghĩ cái gì cần nghĩ thôi. Sau lại cảm ơn hấn ý chứ)*. Một trận đánh mà chàng có lẽ không thể thắng. Nhưng đây là một trận đấu mà chàng có thể biện dẫn cho mình một lý do chính đáng.

“Hiệp một,” Jackson hô vang. “Bắt đầu, các quý ông.”

Hầu tước nhìn lên và bước về phía trước trong tiếng ồn ào của những người xem.

“Daniel và một trong những con sư tử.” (*) một lời pha trò cất lên.

“David và Goliath thì đúng hơn,” ai đó hét lên từ góc kia của căn phòng.

() Trích đoạn trong kinh thánh kể về nhân vật Daniel có tài đọc những giấc mơ. Theo kinh thánh, Daniel là người tôn sùng Chúa, và dành thời gian cầu nguyện Chúa 3 lần mỗi ngày, thay vì thờ kính vua Babylon, người đã chinh phục Jerusalem và đánh đuổi người Do Thái ra khỏi nơi này. Sau khi đọc được giấc mơ của Hoàng đế Cyrus, ông được hoàng đế tin dùng đến mức gần như bất khả xâm phạm. Những kẻ ghen ghét ông đã xúi giục nhà vua trừng phạt tội theo Chúa thay vì thờ hoàng đế Babylon, bằng cách quăng ông vào hang sư tử để xem “Chúa của Daniel có thể cứu ông khỏi miệng sư tử hay không”. Sáng hôm sau, khi nhà vua đến, Daniel vẫn còn sống và trả lời “Chúa của tôi đã gửi đến một thiên thần, đóng miệng đàn sư tử để chúng không làm hại tôi”. Những kẻ xúc xiểm sau đó đã bị quăng vào hang sư tử cùng với cả gia đình và bị xâu xé ngay khi vừa chạm đất.*

Lionel toác miệng cười, nhảy múa và vung vẩy bàn tay bọc găng trong tư thế kém tinh thần thượng võ. Hắn chẳng hề bỏ công thủ thế phòng bị.

“Đến lúc rút cây súng cao su từ thắt lưng của cậu rồi đấy, Hart,” hắn nói. “Để xem cậu có thể bắn tôi vào giữa hai mắt hay không.”

Giây phút kế tiếp hắn đã nằm xoài ngửa ra sàn trong khi một tiếng rống lên đầy kinh ngạc và khoái trá dậy lên từ đám đông. *(đáng đời, cái tội không nghe luật chơi)* Và đồng loạt những tiếng la lớn giận dữ “Phạm lỗi!” và “Thật xấu hổ!” vang lên.

Lionel gầm lên phẫn nộ khi hắn lồm cồm bò dậy bằng đầu gối. “Cái thứ chết tiệt gì vậy,” hắn hét lên.

“Không hợp lệ, Jackson,” Tử tước Birchley la lên. “Phán quyết phải thuộc về Rushford.”

“Vì chúa, Hart, một cú tuyệt đẹp, anh bạn già” công tước nói.

Trận đấu có vẻ như phải ngừng lại.

“Ngài đã không hề chú ý lắng nghe, các quý ông.” Jackson quả quyết nói. “Luật là không có

cú đấm bên dưới thắt lưng. Cú đá này toàn bộ là vào cằm. Luật không nói cú đánh chỉ được tạo nên bằng nắm đấm. Chân được xem là vũ khí hợp pháp trong luật của trận đánh ngày hôm nay (*ạc, bề cong luật ghe gớm*). Tiếp tục đi, các quý ông.”

“Tôi không đánh nhau với cái thứ uốn dẻo chết giấm đó,” Lionel khinh miệt nói.

Vì lúc này hắn còn đang quỳ gối, thế nên hầu tước chẳng tốn công chút nào khi xoay chân phải đủ cao để thọc vào cằm của Lionel đủ mạnh để khiến hắn ngã ngửa ra thêm một lần nữa.

“Vậy thì đầu hàng đi,” chàng lạnh lùng nói. “Trong lúc mày còn tỉnh táo. Trước tất cả mọi nhân chứng của mày, Rushford. Và lột trần phần danh dự ít ỏi còn sót lại của mày.”

Lionel bò dậy và tập trung phòng bị với thái độ cẩn trọng nhiều hơn.

“Coi nào, Carew,” hắn nói. “Nếu một trong hai chúng ta có thể đá, thì người khác cũng thế. Nếu mày chọn chơi bắn, thì chúng ta cùng chơi bắn. Nhưng đừng mong đợi lòng trắc ẩn từ tao. Tao sẽ dành – “

Câu của hắn bị cắt ngang khi một chân của hầu tước đập vào vai hắn và làm hắn xoay vòng, dù lần này hắn đã xoay sở để đứng được trên hai chân.

Vào cuối hiệp đấu thứ nhất, chuyện trở nên hiển nhiên rằng Bá tước Rushford sẽ không thể

sử dụng chân để chiến đấu. Lần thử sức duy nhất của hắn nhắm vào gần phần bụng dưới của người em họ và nhận một cảnh cáo nghiêm khắc của Jackson. Hắn chửi thề về chuyện uốn dẻo một lần nữa, nhưng hắn đã không có hàng giờ tập luyện và thực hành cách xoay người và tung chân vượt quá đầu như cách hầu tước đã làm. Cũng như hắn chưa từng luyện tập và có kinh nghiệm sử dụng cẳng chân và bàn chân như là một vũ khí mạnh mẽ tựa nắm đấm.

Trước khi trận đấu bắt đầu, có rất ít những cuộc đánh cá. Đánh cá có ích gì khi mà kết quả trận đánh đã được định sẵn từ trước ? Điều cá cược duy nhất chính là trận đấu sẽ kéo dài bao nhiêu giây. Tuy vậy, đến hết hiệp đấu đầu tiên, những vụ cá cược thật sự lại bắt đầu. Đến hết hiệp thứ hai, những vụ cá cược lại trở nên cuồng nhiệt và điên cuồng như chính bản thân hiệp đấu.

Sau bốn hiệp, hầu tước cảm thấy từng phân trên cơ thể mình nhức nhối và từng thớ cơ như rã rời, kể cả những thớ cơ mà đến giờ chàng cũng chưa hề biết là mình có. Chàng đã đổ sụm xuống hai lần, Lionel ba lần, chưa kể đến hai lần hắn ngã trong hiệp đầu tiên. Trong một vài lần, Lionel đã thành công khi níu được chân chàng và vặn nó, đẩy chàng ngã bổ và khiến chàng đau đến cùng cực. Nhưng Jackson đã cảnh cáo hắn không được nắm chân và điều đó đã không xảy ra trong hiệp đấu vừa rồi.

Quý ngài Francis đang vắt miếng bọt biển thấm nước lạnh phủ lên đầu và xuống lưng chàng. Cảm giác đó thật tuyệt vời. Bridge hăng hái phẩy phẩy tấm khăn trước mặt chàng.

“Cứ giữ vững như thế, Hart.” Anh nói. “Cho hắn thấy một hay hai cú như thế, bạn già.”

“Nghĩ đến vợ của anh, Carew.” Đức ngài Francis lặng lẽ nói.

Chàng bắt đầu nghĩ đến nàng. Đến cô gái hăm hở, thơ ngây mười tám tuổi đã trở thành con mồi cho kế hoạch vô đạo đức của Lionel. Đến sự chối từ tàn ác của hắn, đã gây nên cho nàng – và tệ hơn thế – một cảm giác tội lỗi sau đó khiến cuộc sống nàng trở nên héo úa trong suốt sáu năm. Đến người phụ nữ hai mươi bốn tuổi sợ hãi việc hắn vẫn còn có quyền lực ấy với nàng, khiến cho nàng không thể cưỡng lại và phải nhờ đến chàng – đến Hartley Wade – để bảo vệ nàng, giữ nàng an toàn trước nỗi đam mê xấu xa trong suốt cuộc đời nàng. Chàng nhớ về nàng tối qua, đến cái cách tay và đầu gối nàng đập mạnh vào Lionel, và thậm chí đã nán lại ném trả thách thức vào mặt hắn. Chàng nghĩ đến hình ảnh nàng đứng bên giường chàng tối qua, khổ sở chỉ bởi nàng sợ rằng **chàng** cũng chối bỏ nàng. Chàng đã ngăn mình không yêu nàng để dự trữ năng lượng cho buổi sáng ngày hôm nay.

Chàng đã hứa với nàng đêm qua rằng nàng sẽ không bao giờ phải sợ Lionel lần nữa. Và chỉ có một cách để đảm bảo điều đó. Chàng biết chàng đã chiếm được sự kính trọng của những người thuộc giới của chàng vào sáng nay, cho dù chàng có bất tỉnh trong vài hiệp sắp tới. Và có lẽ chính bản thân chàng cũng tôn trọng mình, khi cuối cùng đã không chỉ đơn thuần chịu đựng những lời nhục mạ của Lionel, mà còn thách thức và đối mặt với hắn như những người đàn ông.

Nhưng như thế chưa đủ. Chỉ thi đấu hết mình trong trận đấu này thì không đủ. Chàng phải thắng nó.

Chàng **phải** thắng trận đánh này. Và điều này không còn là không thể. Lionel đang ngồi đối mặt chàng tại góc bên kia, nhìn chàng từ một con mắt và một con khác sừng vù chỉ mở một nửa. Hơi thở hắn hỗn hển. Và – sau cùng thì – đây là lần duy nhất chàng nhìn hắn với ánh mắt hoàn toàn căm ghét.

“Đến lúc rồi, các quý ông. Hiệp năm.” Jackson nói. “Bắt đầu.”

Thật dễ dàng để bảo bản thân phải thắng thay vì thực sự làm được điều đó, hiển nhiên là vậy. Nhưng cuối cùng thì đến hiệp thứ chín, hầu tước biết rằng chàng không chỉ có thể làm được, mà sẽ làm được. Lionel đang lắc lư trên đôi chân hẫng. Sơ hở trong phòng vệ, và hoàn toàn có thể trừng phạt vào ngay chính mặt hẫng bằng cả chân phải lẫn nắm đấm bằng tay trái. Một trong hai mắt hẫng trông chỉ như một đường kẻ giữa thớ thịt sưng phồng. Mắt còn lại khép chỉ còn phân nửa. Mũi hẫng trông như thể đã gãy.

Tất cả sức mạnh của chàng đều đã được dùng hết. Chàng tiếp tục tuyệt đối chỉ bằng ý chí và sự quyết tâm. Và gương mặt của Samantha thường xuyên hiện lên trước tầm nhìn mệt mỏi của chàng.

Căn phòng giờ đây thật im lặng, dù có vẻ dường như chẳng ai rời đi ngoại trừ ngài Smithers kém may mắn kia.

“Nghĩ đến nàng, Carew. Hãy nghĩ đến nàng.” Đức ngài Francis dai dẳng nhắc vào tai chàng ở cuối hiệp đấu, cũng như khi anh đã nói ở cuối hiệp trước, và cả hiệp trước nữa. Anh vắt nước từ chiếc bông lên ngực chàng. “Nghĩ đến nàng, chết tiệt, và đừng có hòng bỏ cuộc.”

Kneller đã yêu Samantha, chàng lờ mờ nghĩ. Chàng đã biết điều này từ lâu. Nhưng Kneller là người trọng danh dự. Thế thì, chàng sẽ phải trả oán cho cả hai người bọn họ.

“Phải trong hiệp này, anh bạn già,” công tước nói khi đang quạt dữ dội cũng giống như anh đã làm trong tất cả những hiệp đấu trước. “Cậu đang gần kiệt sức. Cậu sẽ đổ sụm vào hiệp thứ mười một. Bây giờ đã là hiệp thứ mười. Đây chính là hiệp kết thúc, Hart. Chiến đấu đi. Trong đây không có người đàn ông nào không nghiêng về phía anh, hiển nhiên ngoại trừ hai tên

thuộc phe kia. Ngay hiệp đấu **này**, Hart.”

Mất hai phút rưỡi để chàng làm được điều đó. Nhưng cuối cùng Lionel cũng chao nghiêng trên đôi chân mềm nhũn, hai nắm tay thông buông ở hai bên, nhìn chàng – dù có lẽ không thật sự nhìn chàng – với một nỗi căm ghét không gì có thể xóa nhòa. Hắn ngã nhào không hề được ai đỡ và bất tỉnh ngay khi đập xuống sàn. Và chàng thật sự muốn dành ra một chút cảm thương cho hắn.

Nhưng hầu tước nhìn thấy hình ảnh của chàng vào lúc sáu tuổi, cơ thể trẻ thơ của chàng bầm dập và đau đớn đến khôn tả. Và hình ảnh của mẹ chàng, người không thể chịu đựng được cảnh tượng đau đớn, nhất là khi đó lại chính là đứa con trai duy nhất mà bà rất mực yêu quý. Và đến Samantha, nài xin chàng hãy hôn nàng, bảo rằng nàng yêu chàng – theo cái cách mà nàng **ngụ ý** tại thời điểm đó – bởi vì nàng đã sợ hãi sau sự tái xuất hiện của Lionel trong phần đời khốn khổ mà hắn đã gây ra suốt sáu năm qua.

Chàng thu hết tất cả mảnh vụn sức lực còn lại và đập mạnh chân phải của chàng. Cú đánh cuối cùng của chàng, như cú đầu tiên, giáng mạnh vào cằm Lionel, đập vào đầu hắn và khiến hắn đập người ngã về sau.

Hắn rên lên lần nữa và nằm bất động.

Tiếng hô vang lên. Những tiếng hô vang dội. Những người đàn ông nói chuyện với chàng, cười với chàng, vỗ thành thịch trên lưng chàng cho đến khi Bridge rống lên buộc họ phải giữ khoảng cách còn Kneller nguyên rửa họ để buộc mọi người nhích ra để chừa khoảng không cho Carew nếu không anh ta sẽ đánh họ bằng chính nắm đấm của mình.

“VẬY ĐẤY, CHÀNG TRAI.” Jackson đang nói ở đâu đó bên trên chàng – ai đó đã kéo chàng xuống một chiếc đôn ở nơi góc của chàng. “Tôi cảm thấy buộc phải nói rằng anh có lẽ là một trong những học trò xuất sắc nhất của tôi. Nhưng nếu anh chỉ cần nhớ giữ tay phải – đã bao nhiêu ***lần*** tôi nhắc anh điều đó hả ? – mặt anh trông sẽ không trầy trụa như lúc này. Có vài người thật ham hố việc trừng phạt.”

Tử tước Birchley đang quạt mát cho Lionel, người lúc này vẫn còn nằm sóng xoài trên sàn đấu, và thét gọi ai đó mang nước đến. Chẳng ai tỏ ra bỏ công chú tâm đến họ.

“ĐẾN PHỤ ANH TA MỘT TAY ĐI, BRIDGE,” hầu tước nói, thậm chí không dám cựa quậy hay cố đứng lên bằng chân mình (*hậ, thì để cho hấn nằm có chút thẳng nào đâu :(*). Chân chàng dường như đã trở thành cao su.

Công tước bắn cho chàng một cái nhìn đầy ẩn ý, dù chàng không thể thấy được, và rời đi.

Lionel vẫn còn nằm trên sàn, rên rỉ hồi tỉnh trong lúc Birchley cẩn thận thấm ướt mặt còn Công tước Bridgwater vẩy chiếc khăn quen thuộc trên mặt hấn, đến khi cuối cùng hầu tước đã đứng lên được trên đôi chân cùng với sự giúp đỡ của đức ngài Francis và khập khiễng đến phòng tìm lại quần áo và trở về nhà.

Sẽ không có cách nào giữ bí mật việc chàng đã làm sáng nay với Samantha như chàng đã hy vọng, chàng rầu rĩ nghĩ. Chàng không thể nghĩ ra một câu chuyện như đâm vào cánh cửa để thuyết phục nàng. Thế thì, có lẽ nàng sẽ rất hạnh phúc khi biết rằng chàng đã trả thù cho nàng.

Có thể thậm chí nàng sẽ tự hào về chàng.

Nàng thực sự đã tiêu phí một gia tài – chí ít là hơn những gì nàng đã từng bỏ ra trong mỗi ngày trước đây. Nhưng nàng chẳng hề có khoảnh khắc nào cảm thấy tội lỗi. Nếu chàng đưa nàng về nhà hôm nay như nàng đã yêu cầu thì nàng sẽ không tiêu tốn dù chỉ một xu. Chàng sẽ không có gì phải cần nhằn về điều đó cả. Dù sao thì Hartley cũng chẳng cần nhằn. Nàng không thể hình dung chàng có thể cần nhằn về bất cứ điều gì.

Ngoài ra, chàng đã bảo nàng ra ngoài mua cho dì Aggy và cho chính nàng thứ gì đó thật xinh xắn. Như một người vợ ngoan ngoãn bé nhỏ, nàng đã vâng lời. *(Ồi giờ, vâng lời thế này thì sướng quá :D)*

Nàng mua cho dì nàng một cây quạt ngà voi thanh mảnh, cười phá lên trước lời phản đối của dì Aggy rằng bà đã quá già với thứ trang sức xinh xắn rẻ tiền. Nàng cũng mua cho dì một cặp găng tay bằng da dê non, vì dì nàng đã nói suốt cả mùa xuân rằng bà phải mua cho mình một cặp găng mới. Nàng cũng mua cho Hartley một hộp đựng bột thuốc lá, dù chàng chưa bao giờ hút thuốc, nhưng vì nó quá xinh và khó có thể cưỡng lại *(akak, cái bệnh phung phí mua không cần sử dụng nó có từ thời xa xưa rồi ạ)* với chiếc nắp bạc được khảm sapphires và nàng bất chợt có ý nghĩ sẽ trao nó cho chàng như là một món quà cưới muộn – dù chàng sẽ phải thanh toán nó *(hehehe, sướng nhỉ! :D)*. Đó sẽ là “vật gì đó màu xanh” của họ thay thế cho thứ kinh khủng kia. Nàng đã không hỏi chàng muốn giữ nó hay trả lại nó. Nàng không hề muốn biết.

Nàng gần như suýt quên phải mua cho mình thứ gì *(hahaha)*, và nhớ ra hầu như kịp lúc để

mua một ít tất lụa, và một chiếc mũ được trang trí bằng dây nơ và những bông hoa khiến nàng nửa mong chờ nó sẽ khiến cổ nàng biến mất đến tận ngực khi nàng thử nó. Nhưng nó nhẹ như tơ và trông thật táo bạo, thật quá – ngông cuồng đến mức nàng phải mua nó, dù nàng không chắc đó có phải là loại nón có thể đội ở Yorkshire. Nàng cũng hình dung mình đang đội nó khi bụng nàng phồng lên cùng với đứa trẻ và đã phải nuốt trọn tiếng cười để tránh phải giải thích cho dì Aggy và người bán nón.

Bất chấp bản thân, nàng đã thực sự thích thú ngày cuối cùng ở London của mình.

Và khi họ dừng lại ăn trưa – dù dì Aggy đã phản đối rằng thật quá mức khi ăn ngoài và cũng chẳng đúng đắn khi không có quý ông nào đi kèm – thì Samantha nhìn thấy Francis ở xa chỗ đường Oxford, nàng vui vẻ vẫy tay chào anh và mỉm cười.

Anh vội vàng chạy đến bên họ.

“Samantha,” anh nói. “Phu nhân Brill.” Nhưng anh lại quay lại nói chuyện với nàng. “Em không ở nhà khi Carew về sao?”

“Bây giờ ư?” nàng hỏi. “Mới vừa về ư? Anh ấy đã trở về nhà rồi sao? Em cứ ngỡ công việc của anh ấy khiến anh ấy ra ngoài suốt cả ngày.”

Anh nắm lấy tay nàng và hạ thấp giọng. “Anh tin rằng anh ấy cần em.” anh nói.

Giọng anh và cái nhìn trên mặt anh khiến nàng cảnh giác. “Tại sao?” nàng sợ hãi hỏi. “Chuyện gì đã xảy ra? Lionel? Liệu –?”

“Phải,” anh nói.

Mắt nàng mở lớn vì hốt hoảng. “Hartley **thách thức** Lionel tối qua? Anh ấy có **chết** không?” Nhưng ngay cả khi nàng níu lấy tay áo anh, nàng chợt nhớ câu anh vừa nói rằng Hartley đang cần nàng. Một người đã chết liệu có cần nàng không?

“Không,” anh nói. “Trời ạ, mà là anh đã làm rối tung chuyện này lên. Đó là một trận đấm bốc, Samantha. Tại sàn đấu của Jackson. Và chồng của em **đã thắng**.”

“Thời điểm và sự nhạy bén của ngài chẳng đúng lúc lắm đâu, thưa ngài,” Phu nhân Brill nói trong lúc Samantha níu lấy tay áo anh bằng cả hai tay. “Con bé suýt ngất đây này. Đến đây nào. Giúp con bé vào xe ngựa. Ta sẽ đưa nó đến Stanhope Gate ngay lập tức. Carew đã thắng, có phải ngài nói thế không? Nhưng là với ai thế? Và vì lý do gì nào? Dù sao đi nữa thì đó cũng là một câu chuyện đáng để nghe. Và không nghi ngờ gì nó sẽ được bàn luận sôi nổi ngay trong tối nay. Đây này, cung à, hãy vào đi. Đức ngài Francis sẽ giúp con.”

Samantha mỉm cười nhợt nhạt với anh sau khi ngồi xuống. “Không, đừng xin lỗi, Francis.” Nàng nói. “Cảm ơn anh. Nếu không thì em đã không nghe thấy gì cả. Em chắc sẽ đi cả ngày.Ồ, Hartley.” Nàng dò dẫm trong cái túi để tìm một chiếc khăn tay.”

“Anh ấy có thể bị méo mó bẩm giập, Samantha,” anh nói, “nhưng em có thể chuyển lời từ anh rằng anh ấy là người đàn ông may mắn nhất nước Anh. Và là người xứng đáng nhất với em hơn bất kỳ ai mà anh được biết. Tạm biệt em.”

Anh đóng cửa trước khi nàng có thể có phản ứng nào khác ngoại trừ một nụ cười đầm nước mắt.

Chàng đã tắm rửa và thay quần áo, gã hầu phòng – trông có phần vừa ý và tự mãn – đã xoa thuốc mỡ vào những vết thương trầy trụa của chàng. Chàng khập khiễng bước xuống cầu thang để vào thư viện, đốt lò sưởi dù ngoài trời khá ấm và ngồi kề bên nó. Chắc chắn lúc này chẳng hề có một thớ cơ hay khớp nối nào trong cơ thể không gào thét lên với chàng. Nhưng thật kỳ diệu, cả hai mắt của chàng đã thoát khỏi tình cảnh ấy, dù nó chỉ là phần duy nhất của chàng được như thế.

Chàng ước Samantha sẽ về nhà và xoa bóp bàn tay của chàng.

Chàng ước rằng mình không phải lộ diện trước nàng trong vòng một tuần.

Chàng đã chiến thắng. Chàng ngửa đầu ra sau và nhắm đôi mắt lại, nhưng tâm trạng phơi phơi đang bập bùng trong chàng như thể một chiếc bong bóng chứa đầy sự phấn khích đang nở rộng ra. Chàng **đã chiến thắng**. Chàng đã thanh toán được món nợ này. Chàng đã trả thù được cho nàng – và cho chính chàng. Chàng cho phép mình nở một nụ cười đầy tự hào. Chàng chưa bao giờ nhận ra nụ cười đó có thể làm cho thể xác chàng đau đớn đến như vậy.

Và rồi cánh cửa mở đập mạnh vào trong. Chàng quay lại kịp lúc để thấy một cơn gió lốc nhỏ nhẩn chạy vụt vào trong, những bông hoa vàng trên chiếc nón rơm đu đưa mạnh. Nhưng nàng đã giật lấy chiếc nón ra khỏi đầu ngay trong lúc chàng đang nhìn và ném mạnh nó sang một bên mà thậm chí không hề liếc nhìn xem có nơi nào khác ngoài trừ sàn nhà để có thể đặt nó xuống. Ai đó đã nhẹ nhàng khép cửa từ bên ngoài.

“Em có thể **giết** anh,” nàng nói. “Bằng hai tay trần của em. Hartley! Anh thậm chí còn không **nói** với em. Thật sự là vì công việc. Một thứ công việc mà anh cần phải tham dự. Có thể hẳn **đã** **giết** anh. Em có thể giết anh.”

“Một người đàn ông có lẽ cũng chỉ chết có một lần.” chàng nói.

“Hartley.” Nàng đến đứng trước mặt chàng và khụy xuống bằng đầu gối của nàng, đặt hai tay nàng trên đầu gối chàng. “Ồ, Hartley, gương mặt tội nghiệp của anh. Tại sao anh lại làm thế ? Ồ, em biết tại sao rồi. Anh làm thế là vì em. Lẽ ra anh đừng bao giờ làm điều gì điên rồ như thế. Nhưng cảm ơn anh. Ồ, cảm ơn anh. Em yêu anh rất nhiều.”

“Những lời này tự thân nó đã vô cùng đáng giá,” chàng nói và cười một cách dè dặt. “Một phần cũng là vì anh, Samantha.”

“Bởi vì xúc phạm em chính là hẳn đã xúc phạm đến anh ư?” nàng ngẩng nhìn khuôn mặt đỏ au sáng bóng của chàng và hỏi.

Chàng thầm nghĩ, mình chưa bao giờ là một người đàn ông đẹp trai, lúc này ắt hẳn chàng

trông càng thêm kỳ dị. Vậy mà nàng đang đắm đắm nhìn chàng với ánh mắt gần như là ngưỡng mộ trên mặt nàng.

“Phải,” chàng nói. “Và bởi vì điều này nữa, Samantha.” Chàng chìa bàn tay phải của mình. “Và cả chân anh. Hắn đã gây ra cả hai điều đó. Đó không phải là một tai nạn. Hắn đã đẩy anh – khi anh chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi.”

Mắt nàng sáng long lanh cùng những giọt nước mắt. “Ồ, Hartley.” Nàng thì thầm. “Ôi, tình yêu tội nghiệp của em. Francis nói rằng anh đã thắng. Lionel trông có tệ hơn anh không?”

“Đáng kể đấy.” chàng nói. “Hắn sẽ trải qua suốt phần đời còn lại với một chiếc mũi gãy, và anh cá là mắt hắn sẽ mù mịt và không nhìn thấy gì ít nhất là một tuần.”

“Nghe thật tuyệt làm sao.” Nàng nói, bất ngờ cười toác miệng. “Em rất mừng. Ngài đã làm tốt lắm, thưa ngài.”

“Một quý phu nhân khát máu.” Chàng nói.

“Hartley.” Nàng tựa cằm trên gối chàng và vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào chàng. “Em đã thật xuẩn ngốc làm sao. Em chỉ nhận ra điều đó cách đây mấy hôm, đến đêm qua và hôm nay nó mới trở nên rõ ràng với em. Em đã sai lầm với ngữ nghĩa của từng lời nói.”

Chàng cười khẽ “Thật sự ngốc nghếch.” Chàng hỏi. “Từ gì thế?”

“Em nghĩ rằng anh đang rất đau,” nàng nói. “Liệu có khó khăn lắm nếu như em ngồi trên chân anh hay không?”

Chàng đang rất đau. Ngay cả áp lực trên đầu gối của chàng cũng khiến chàng đau như thế. Chàng mở rộng tay đón nàng. Nàng cuộn người sát bên chàng, đầu nàng ngả trên vai chàng.

“Đó là từ ‘thích’” nàng nói. “Em đã không biết điều mà em luôn cho rằng ‘thích’ thật ra chính là ‘yêu’. Em đã ngốc nghếch làm sao.”

Chàng cảm thấy như thể ai đó vừa đâm vào bụng chàng một lần nữa. Lúc này hơi thở chàng dường như bị ai đó cướp mất.

“Cho anh một ví dụ xem nào,” chàng nói, hạ mặt thấp xuống đỉnh đầu nàng dù cử động đó khiến chàng đau hơn.

“Khi gặp anh tại Highmoor,” nàng trả lời. “Em đã rất thích anh, Hartley. Sau mỗi lần gặp mặt, em đều sống chỉ vì phút giây kế tiếp, và rồi khi em rời đi sớm cùng dì Aggy, một sự trống rỗng đáng sợ ở ngay vị trí dành cho anh đã hình thành trong cuộc sống của em. Em nghĩ anh là người bạn tốt nhất của em trên thế giới này, và em nghĩ mình sẽ không bao giờ biết đến một tình bạn như thế thêm một lần nữa. Thành phố và Mùa lễ hội tẻ ngắt bởi vì em không có một người bạn để sẻ chia cùng. Và khi gặp lại anh, em quá **hạnh phúc** đến mức em cảm thấy mình như muốn nổ tung. Em muốn anh hôn em và em muốn nói chính điều khi ấy em đã nói, và em

muốn cưới anh – bởi vì em yêu anh rất nhiều. Sau khi chúng ta kết hôn, trong ba ngày ấy, em – em chưa bao giờ thấy hạnh phúc đến thế trong suốt cả đời mình. Em phát run lên vì hạnh phúc. Bởi vì em thích anh quá nhiều. Và sau đó em chỉ muốn chết, em muốn cả thế giới này chấm dứt bởi vì em nghĩ rằng anh không còn thích em nữa.”

“A, tình yêu” chàng nói.

“Em đã đưa đủ ví dụ với anh chưa?” nàng hỏi. “Anh có hiểu điều em muốn nói.”

Chàng vuốt mạnh và giụi má vào tóc nàng.

“Anh thấy đấy,” nàng nói. “khi trải qua kinh nghiệm khủng khiếp ấy vào ngay Mùa lễ hội đầu tiên, em đã gọi nó là tình yêu. Em nghĩ đó chỉ là một sự ám ảnh xấu xa, một mặc cảm tội lỗi đáng sợ, và – tất cả mọi thứ. Tất cả những gì em bám víu kể từ dạo ấy chính là sự tự thuyết phục rằng em không muốn dính dáng gì đến tình yêu. Em đã thấy Jenny cùng Gabriel bên nhau, và nhiều người khác nữa, nhưng em đã không tin nó dành cho chính em. Rồi khi em gặp anh, em nghĩ em đã sợ phải gọi cảm xúc đó theo đúng tên gọi của nó. Em nghĩ mọi thứ có thể hóa ra tồi tệ. Em muốn thích anh và anh thích em để cùng nhau chúng ta được hạnh phúc.”

“Anh thích em, em yêu ạ.” chàng nói.

“Còn em yêu anh,” nàng nói. “Anh thấy chưa? Em đã nói điều ấy và chẳng có tiếng sét nào rơi xuống đầu chúng ta. Hartley, anh là tất cả trên đời này đối với em. Tất cả và còn hơn thế nữa. Anh đã luôn như thế kể từ giây phút đầu tiên em gặp anh. Anh đã đưa ánh sáng trở về với

cuộc sống của em.”

Chàng lại nuốt xuống một lần nữa, và sau đó, không hề nghĩ đến cơn đau sắp tới, chàng dịch chuyển đầu, tìm đến môi nàng bằng môi chàng, và hôn nàng.

“Như thế có quá muộn không?” nàng thì thầm hỏi.

“Chưa bao giờ quá muộn.” chàng nói. “Anh yêu em.”

Nàng thở dài và tìm kiếm một nụ hôn khác. Nhưng giây lát sau, nàng lại rời môi chàng và mỉm cười với chàng. “Em có một món quà cho anh,” nàng nói. “Em đã mua nó và gửi hóa đơn lại cho anh.” Nàng cười thích thú. “Và thậm chí nó còn không phải là thứ mà anh sẽ dùng, Hartley. Nhưng bởi vì nó quá đẹp khiến em không thể cưỡng lại được. Và nó có màu xanh. Một vật màu xanh. Một món quà cưới muộn.” Nàng cúi xuống từ trên lòng chàng và tìm kiếm chiếc túi nàng đã đánh rơi trên sàn nhà.

“Anh cũng có một món quà cho em,” chàng nói. “Đó là công việc đầu tiên anh đã nói vào bữa điểm tâm sáng nay.” Chàng cười khẽ. “Đó là một vật màu xanh. Để giúp em quên đi vật khác.” Chàng đã bỏ nó vào trong túi áo trước khi xuống cầu thang. Và giờ chàng đang tìm kiếm nó.

“Ồ,” nàng nhìn vào chiếc nhẫn shapphire “Ồ, Hartley, nó đẹp quá. Ôi, tình yêu của em, cảm ơn anh.” Nàng đưa tay cho chàng và chàng trượt chiếc nhẫn vào sát chiếc nhẫn cưới của nàng. Nàng nâng bàn tay ra xa, mở rộng những ngón tay và ngắm nghía nó. *(Ec, không ngắm mới lạ :lol:)*

Chàng mỉm cười nhìn xuống chiếc hộp đựng bột thuốc. “Anh sẽ tạo thói quen mới,” chàng hỏi “và học cách hắt hơi cả lên em?”

“Anh không thích nó phải không?” nàng nghi ngại nói. “Đó quả là một ý tưởng ngốc nghếch, phải không nào?”

“Anh sẽ đeo nó bên cạnh trái tim mình đến suốt đời,” chàng nói “Và anh sẽ trân trọng nó cũng như chiếc lông vũ màu xanh mà một lần anh đã giành được nó. Cảm ơn em, Samantha.”

“Anh có muốn một món quà khác hay không?” nàng hỏi. “Nó không phải là màu xanh dương, hay chiếc lông vũ màu xanh lá, và không thể đặt nó vào trong tay anh – chưa thể thì đúng hơn. Nhưng em nghĩ anh sẽ thích nó.” Nàng đang nhìn chàng với đôi mắt sáng long lanh.

“Cái gì nào?” chàng mỉm cười và ngã đầu ra sau.

“Em nghĩ rằng ...” nàng nói. “Thật ra thì, em hầu như chắc chắn. Em nghĩ chúng ta sẽ có một đứa trẻ, Hartley.”

Chàng mừng vì lúc này đầu chàng ngã ra sau. Chàng khép hờ mắt lại. “Ồ, tình yêu của anh.” chàng nói.

“Em nghĩ là đúng thế.” nàng nói. “Thật ra thì em có cảm giác là như thế. Em muốn về nhà, về Highmoor, Hartley. Đứa trẻ sẽ được sinh ra vào đầu năm mới, và em sẽ chăm sóc cậu bé hay cô bé vào mùa xuân và mùa hè tới, và rồi trước khi anh nảy ra những ý tưởng đưa em trở lại nơi này để thưởng thức một Mùa lễ hội ngớ ngẩn khác, chúng ta sẽ lại có thêm một đứa trẻ khác và đánh tan cái khả năng ấy một lần nữa. Dù sao đi chăng nữa, thì đó cũng chỉ là kế hoạch của em.” nàng mỉm cười ấm áp và có chút tinh ranh với chàng. “Anh không nghĩ rằng đó là một kế hoạch tuyệt vời sao?”

Chàng mỉm cười nhìn nàng và ôm lấy má nàng bằng bàn tay phải của mình. “Anh nghĩ rằng **em** thật tuyệt vời,” chàng nói. “nhưng anh chưa thể tin điều này là thật. Anh sẽ trở thành một người cha sao? Anh thật sự giỏi đến thế sao?”

“Phải, anh có đấy.” nàng nói. “Hartley? Anh có nhớ đã bảo em có rất nhiều thứ phải học sao? Rằng anh có thể dạy cho em và em hướng dẫn lại cho anh?”

“Có” chàng nói.

“Em không biết mình có thể dạy anh không,” nàng nói. “nhưng anh sẽ giúp em học chứ?” Mắt nàng ấm áp, khao khát, và tràn đầy tình yêu. “Và hướng dẫn lại cho anh? Em muốn có tất cả mọi thứ cùng anh. Và em muốn trao cho anh tất cả hạnh phúc mình sẽ có.”

Chàng kéo đầu nàng tựa vào vai chàng lần nữa, và áp má vào đầu nàng. “Bắt đầu từ tối nay, tình yêu của anh,” chàng nói. “Và tiếp tục cho đến hết cả cuộc đời của chúng ta.”

Sự thỏa mãn trong im lặng chỉ kéo dài trong vài khoảnh khắc.

“Chiều nay thì sao?” nàng hỏi chàng.

Chẳng hề gì, ngoại trừ từng khớp nối của cơ thể đau đớn, từng thớ cơ nhúc nhối và lớp da thịt sưng phồng. Chắc chắn không có vấn đề gì. *(ak ak vụ này mới àh)*

“Chẳng có vấn đề gì anh nghĩ là không thể cả,” chàng nói. “Tình yêu của anh, phòng của em hay của anh đây?”

“Phòng anh” nàng nói, thả chân xuống sàn nhà và vươn tay đến chàng. “Để thay đổi. Giường của anh thật mềm mại đến tuyệt diệu vào tối qua, Hartley, dù tất cả những gì chúng ta đã làm chỉ là **ngủ** trên nó.”

Bằng cách nào đó chàng kéo mình đứng lên và đưa cánh tay trái cho nàng “Thế thì, chúng ta chắc chắn phải sửa lại thiếu sót nhỏ đó trước khi một giờ nữa lại trôi qua. Đừng bao giờ để bị nói rằng tất cả những gì anh đã làm với vợ ngay trên chính chiếc giường của anh chỉ là ngủ trên đó.”

Nàng cười khúc khích đầy vui sướng và đặt cánh tay nàng phủ trên cánh tay chàng, như thể chàng đang chuẩn bị dẫn nàng vào một điệu vũ.

“Chuyện này chắc chắn sẽ thích thú hơn cả việc mua sắm nữa,” nàng nói. “Cảm ơn trời vì em đã vô tình gặp Francis. Ồ, nhân tiện, em chuyển lời từ anh ấy rằng anh là người may mắn nhất trên thế giới này.”

“Amen.” chàng nói khi mở cánh cửa dẫn nàng vào đại sảnh tiến lên cầu thang.

“Dĩ nhiên rằng” nàng đáp “em là người phụ nữ may mắn nhất trong toàn **vũ trụ** này. Em đã yêu và cưới người bạn đáng quý nhất của mình. **Người bạn đồng hành đặc biệt** của riêng em.”

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>